REGĂSIREA

SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Michael Wolfe era în starea sa obişnuită, de luni, când deschise uşa biroului şi o văzu pe tânăra femeie stând în picioare pe masa sa de lucru. În jurul gâtului avea trei instrumente de măsurat din plastic, iar în mână o ruletă al cărei capăt îl ţinea fixat de tavan. Wolfe era mult prea surprins pentru a mârâi măcar, aşa încât rămase în picioare în uşă, privind contrariat scena din faţa ochilor.

Femeia era mult prea ocupată cu măsurătorile pentru a-l observa. După o ureche avea un creion, iar între buze ţinea o bucată de hârtie. Wolfe gândi că era o privelişte al naibii de bună de admirat: pantaloni strânşi pe picior pătaţi de vopsea şi un tricou de la Universitatea din New York; părul cârlionţat, roşu ca focul, era legat cu o basma albastră iar în picioare avea o pereche de pantofi sport de culoare roşie.

Pe Wolfe îl enerva cel mai tare faptul că picioarele mici ale femeii erau înfipte cu hotărâre în mijlocul costisitoarei mape de birou.

Wolfe încercă să se facă mic, dar femeia se mişcă uşor, întinzându-se mai sus pentru a fixa un capăt al ruletei cu degetul arătător, ca apoi să înceapă să măsoare tavanul. Îşi ridică piciorul stâng de pe mapa de birou şi rămase sprijinită doar pe

degetele piciorului drept. Dacă se dezechilibra, avea să cadă peste sculptura modernă, realizată din aliaj de cupru şi plumb. Nu era foarte sigur ce reprezenta, dar clientul de la care o primise cu ocazia Crăciunului îl asigurase că era o piesă foarte modernă şi de valoare, realizată de un sculptor pe cale de a deveni celebru. Dar în acel moment, observând felul în care se mulau pe coapsele femeii pantalonii albaştri pătaţi, nu-i mai păsă nici dacă ar fi fost realizată de Degas. Avea coapse zvelte, drăguţe, şi un posterior încântător de rotund. Starea de spirit a lui Wolfe începu să se îmbunătăţească.

Îşi puse mâinile la piept şi tuşi uşor, anunţându-şi în acest fel prezenţa.

Fără a da drumul capătului ruletei, ea-i aruncă o privire peste umăr. Ochii de culoarea florii de nu-mă-uita se făcură mari când îl văzură. Era sprijinit de rama uşii şi zâmbea, fără a-şi arăta însă dinţii. Chiar de la această distanţă putea observa pistruii aurii de pe nasul obraznic. Bănuia că era surprinsă să-l vadă, ceea ce-i convenea foarte mult. Îi plăcea ca elementul surpriză să lucreze în favoarea sa. Femeia lăsă o mână jos de pe tavan, scoase bucata de hârtie din gură şi, spre marea surpriză a lui Wolfe, zâmbi fermecător.

— Bună, spuse ea veselă. Dispar de aici în două secunde.

— De ce îmi măsori tavanul? întrebă el, ţinându-şi în continuare braţele la piept.

— Poftim? răsspunse ea.

— Tavanul meu, repetă el. De ce îl măsori?

Se încruntă la el din înalt, apoi îi explică de parcă ar fi fost un prost.

— Pentru că în acest fel este mai uşor să aflu dimensiunile încăperii. Nu vreau să mut mobila pentru asta.

— Înţeleg. Avu impresia că răspunsul lui sunase sarcastic, chiar arogant, pentru că, desigur, nu înţelegea deloc, dar ea-i adresă un alt zâmbet ameţitor şi spuse:

— Asta-i bine, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra măsurătorilor. Wolfe se dădu bătut. Fără a mai rosti vreun cuvânt se întoarse în anticameră, închizând uşa cu putere după el. Reuşi să se oprească înainte de a o trânti: nu dorea s-o sperie pe femeia din biroul său şi să sfârşească prin a o aduna de pe jos.

Gwen Duprey zâmbi. Era secretara lui Wolfe, o femeie de cincizeci de ani, care ar fi putut să conducă Imperiul Otoman în cele opt ore de program, cu cinci minute pauză de masă.

— Am încercat să te avertizez, spuse ea. Wolfe o privi fioros.

— Gwen, acolo e o femeie care stă în picioare pe biroul meu, care îmi măsoară tavanul.

— Da, ştiu. El pufni pe nas, amintindu-şi sosirea vijelioasă de acum câteva minute. Gwen ar fi putut încerca să-i spună că cerul avea să cadă, iar el nu i-ar fi dat nicio atenţie. Zilele de luni. Nu le ura atât de mult pe cât ura weekend-urile lungi, liniştite. La naiba cu ele, gândi el, după care atinse biroul cu degetul mare.

Wolfe se făcu violet la faţă.

— Oakes! strigă el. Vino aici! Gwen presă calmă timbrul pe plic şi răspunse la telefonul care suna fără oprire la agenţia literară a lui Wolfe, una dintre cele mai importante din New York. Meg Oakes intră în biroul mic şi întrebă politicoasă ce se întâmplase. Wolfe o studie atent. Lucra de şase luni pentru el şi nu reuşise s-o intimideze nici măcar pentru două secunde. Acest fapt îl mulţumea şi îl enerva în egală măsură. Dar, din moment ce se căsătorise cu unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lui, bănuia că nu mai avea cum să scape de ea. Îl mai pierduse o dată pe Jonathan Gavock, cunoscut sub numele de Ross Greening, şi ar fi fost prost de legat dacă îl mai pierdea o dată concediindu-i nevasta! Cu toate acestea, Wolfe nu făcea decât să se descarce nervos. Ştia mai bine decât oricine că Meg Oakes era un agent al

naibii de bun şi probabil cel mai priceput asociat al său. Dar nu aceasta era explicaţia prezenţei femeii din biroul său.

Wolfe dădu din cap către, birou.

— Cine e ea? Meg era sigură de sine. De când se măritase cu un scriitor, se îmbrăca numai cu haine din piele de antilopă şi pantaloni de culoarea argilei în zilele când nu era nevoită să se deplaseze din birou. Azi purta o haină de culoare maro.

— Cine e cine? întrebă ea.

— Roşcata de pe biroul meu!

— Roşcata de pe… habar n-am… oh! Trebuie să fie decoratoarea ta.

— A mea ce? o repezi Wolfe.

Elizabeth… Nu ştiu. Elizabeth Nu-ştiu-cum. Nu-mi amintesc numele ei. Dar ea e o brunetă, nu roşcată.

— Încă mai cunosc culorile, Oakes, şi despre ce naiba vorbeşti tu acolo?

— A trecut pe aici vineri, când tu nu erai. O, da, numele ei e Elizabeth Guest. A aranjat să treacă pe aici azi, să facă măsurătorile. Nu voia să te deranjeze, aşa încât i-am spus că dimineaţa ar fi cel mai bine. Bănuiesc că şi-a trimis vreo asistentă. Credeam că ştii.

— Cum aş fi putut să ştiu? N-am auzit în viaţa mea de

femeia asta!

Meg îl privi bănuitoare.

— Dar ai angajat-o. Wolfe mormăi.

— N-am făcut aşa ceva. E cumva ideea ta, Oakes?

— Sigur că nu. N-aş trece niciodată peste capul tău şi să angajez pe cineva să redecoreze birourile şi…

— Poftim?! Zău, Wolfe, spuse Meg dezaprobatoare, nu se poate să fi uitat aşa ceva. Te-ai supărat pe noi pentru că am cumpărat câteva tablouri noi, iar acum cheltuieşti mii de dolari pe redecorare, dar nu îţi aminteşti pe cine ai angajat!

— Mii… Wolfe îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor de stofă. Era pregătit de luptă. Spuse răspicat:

— Nu am angajat pe nimeni pentru redecorare.

Se aştepta ca Meg să-l creadă pe cuvânt, dar nu se întâmplă aşa.

— Şi totuşi ai făcut-o.

— Oakes…

— Doar nu crezi că aş lăsa pe oricine să intre în biroul tău? Mi-a arătat scrisoarea pe care i-ai trimis-o; mi-a dat chiar şi o copie. Vrei s-o vezi?

— La naiba! Bineînţeles că vreau! Se întoarse către secretara sa şi bătu cu pumnul în biroul acesteia, vechi de

douăzeci şi cinci de ani. Dacă femeia aia încearcă să plece, dai de naiba!

— Voi avea grijă să vă dau de veste, spuse Gwen pe un ton rece, profesional.

Wolfe se îndreptă spre biroul lui Meg. În ciuda stării sale de spirit, se mişca cu aceeaşi graţie neobişnuită. Nu era înalt, nici solid sau de o frumuseţe neobişnuită, dar acest lucru nu-l deranjase niciodată. Părul i se făcuse alb ca zăpada înainte de a împlini treizeci şi cinci de ani. Îi plăcea aşa cum era. Părul alb şi chipul prelung făceau impresie asupra oamenilor.

„Voinic ca o vioară şi impresionant ca ciracul", aşa îi plăcea să se descrie pe sine. Meg îi înmâna o copie a scrisorii pe care se afla semnătura sa.

— E chiar semnătura ta, spuse ea. Wolfe se încruntă şi citi. Scrisoarea era scurtă şi la obiect. Întotdeauna scria astfel. Era adresată unei anume Elizabeth Guest din New York, autorizând-o să redecoreze cele cinci birouri ale „Michael Wolfe Associates" pentru o sumă care îl făcu să se înece. Avea o mulţime de bani, dar nu-i plăcea să-i cheltuiască. Iar semnătura din final era a lui.

— Fie am înnebunit, ceea ce nu e adevărat, spuse Wolfe, fie este un fals.

— Dar cum? întrebă Meg. Uite, dacă încerci să scapi basma curată faţă de angajaţi, nu te mai deranja. Plătim taxe mai mari decât costul unei vopseli, dar birourile astea au nevoie să fie redecorate…

— Domnule Wolfe! Gwen Duprey apăru în uşa biroului lui Meg roşie la faţă, respirând greu. Nu a vrut să mă asculte… nu am putut s-o opresc… îmi pare rău…

Wolfe aruncă scrisoarea cât colo.

— La o parte! Dar era prea târziu. Femeia cu păru roşu dispăruse deja când reuşi el să ajungă în hol Lua liftul, de formă, ieşi din clădire şi privi în jur dar ea dispăruse. Mormăi enervat şi luă liftul înapoi spre biroul său. Era ceva în legătură cu femeia aceea…

Nu, poate că i se părea doar. Cunoştea mii de oameni. Şi totuşi era ceva cu şuviţele de păr roşcat? Cunoştea şi o mulţime de roşcate. Al naibii de multe, de fapt. Poate zâmbetul acela ameţitor? Cunoştea şi o mulţime de femei care zâmbeau foarte frumos.

Meg şi Gwen aşteptau fără suflu la recepţie, dar Wolfe dădu din cap nervos.

— Oakes, spuse el, fă un drum până pe West Seventy-second şi verifică dacă nu cumva domnişoara Guest locuieşte

acolo. Dacă dai de ea, rămâi acolo şi dă-mi un telefon. Gwen, te ocupi de biroul meu. Vreau să te uiţi peste tot. Dacă lipseşte ceva sau dacă femeia aia s-a uitat doar peste ceva, vreau să ştiu. Sunt întrebări? Gwen era şocată.

— Doar nu crezi că fata aia drăguţă era o hoaţă?!

— Nu, spuse el, o spioană.

— Oh, domnule Wolfe! Meg îl luă peste picior.

— Nu mergi prea departe, domnule Wolfe? Foarte bine, facem cum vrei. Unde vei fi?

— Am o întâlnire de afaceri la prânz. Doar înmormântările şi nunţile întrerupeau programul de maniac al lui Wolfe. În niciun caz roşcatele cu basmale albastre pe cap, în picioare pe biroul lui… chiar dacă erau spioane.

Lizzie Olson sări în taxi exact în clipa când Michael Wolfe ieşi în fugă din clădire, cu părul în vânt. Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii şi se aplecă spre şofer:

— La Hotel Empire, vizavi de Lincoln Center. Repede!

— Înţeles, doamnă! Lizzie putea să parieze că domnul Wolfe era furios. Şi ştia exact şi de ce. Taxiul luă curba cu scârţâit de frâne, trântind-o pe Lizzie într-un cot, fapt care îi aminti una din regulile de aur ale vieţii în New York City: dacă

pui vreun preţ pe viaţa ta, atunci nu spune niciodată unui taxi să se grăbească.

Dar se gândi apoi că nimic, dar nimic nu putea fi mai înfricoşător decât acele oribile clipe pe care le petrecuse în prezenţa lui Michael Wolfe. El stătea acolo zvelt, sofisticat, suspicios. Ea fusese pe biroul lui, roşcată, prinsă asupra faptului. Aproape că murise de frică. Dacă el ar mai fi rămas acolo încă o clipă, probabil că s-ar fi aruncat de la fereastra celui de-al şaptelea etaj, asumându-şi riscul de a muri. Lizzie credea din tot sufletul că existau destine mai rele decât însăşi moartea, iar Michael Wolfe era în mod evident unul dintre ele.

Nu era deloc aşa cum se aşteptase ea să fie. Nu făcea deloc parte din planul ei pus cu grijă la cale, în întregime justificat. În conformitate cu planul ei, Michael Wolfe trebuia să fie un agent literar, considerabil de bogat, dar de o morală dubioasă şi chiar cu gusturi îndoielnice; pe scurt, un bărbat care avea o nevoie disperată de ajutorul unei decoratoare educate, talentate, şlefuite, adică de ea însăşi. Acesta era singurul lucru pe care contase, faptul pe care îşi construise planul. Ea şi Michael Wolfe crescuseră împreună în acelaşi orăşel din Kansas. Îl cunoştea foarte bine. Iar imaginea ei despre el nu corespundea deloc cu ceea ce văzuse azi. Liz gemu încet. Ceea

ce i se păruse a fi foarte simplu, se complica din ce în ce mai tare. Nu dorise să vină la New York, să lase trecutul în urma ei şi s-o ia de la început. Dar acum trebuia să pună piciorul în prag. Chiar mama lui Michael îi sugerase să meargă la el şi îi înţelesese şovăiala să ceară ajutorul cuiva, mai ales al lui. Dar Mabel ştia la fel de bine, iar Lizzie fu de acord cu ea, că, dacă decora birourile unui agent literar puternic, bine cunoscut, dacă făcea acest lucru cum trebuie, va avea parte de un început bun în carieră. Singura problemă fusese cum să-l facă pe Michael s-o angajeze.

Deşi nici Mabel, nici Lizzie nu recunoscură cu glas tare că Michael nu va fi de acord de bunăvoie ca ea să lucreze pentru el, planul prinse formă imediat. Mabel afirmase că fiul ei îşi putea permite să angajeze o decoratoare de succes din New York, aşa încât Lizzie n-avea decât să pretindă că ea este persoana aceea. Lizzie venise apoi cu numele de Elizabeth Guest şi cu ideea scrisorii, iar Mabel adusese semnătura lui Michael.

Lizzie ştia foarte bine că, dacă i-ar fi spus lui Michael că era Lizzie Olson din Wichita, acesta n-avea s-o plătească şi nici s-o angajeze. Nu fuseseră niciodată foarte buni prieteni în timpul copilăriei.

Deci, nu era nici Elizabeth Guest nicio decoratoare de succes din New York. Şi locuia într-un apartament din Hotel Empire, în niciun caz în West Side. Era o locuinţă bună la un preţ acceptabil (la standardele newyorkeze!) şi nici nu i se ceruse chiria pe două luni înainte ca depozit de siguranţă. Avea o cameră micuţă, cu vedere spre Lincoln Center, fapt care îi plăcea deocamdată. Îşi va căuta un apartament potrivit după ce va încheia afacerea cu Michael Wolfe. Dacă va trăi până atunci…

— Doamnă, aveţi de gând să rămâneţi culcată pe jos tot drumul?

— Nu, nu, spuse ea ridicându-se, întrebându-se în acelaşi timp de ce permitea ca un şofer de taxi s-o intimideze. Mi se făcuse puţin rău…

Nu primi niciun răspuns. Lizzie simţise deja că păleşte şi nu-i fu de niciun ajutor să vadă cum taxiul care ducea unicul ei trup se strecura printre semafoare pe culoarea roşie, îşi îndesă un cârlionţ roşcat sub baticul albastru. Aceasta era încă una din problemele ei: Elizabeth Guest, cea pe care o întruchipa Lizzie, era brunetă. Michael Wolfe tocmai dăduse cu ochii de o roşcată.

Agăţată de braţul scaunului pe care stătea, Lizzie privi cum prin faţa geamului zboară Manhattan-ul. Era un oraş

minunat, perfect. Îi plăceau la nebunie griul şi betonul, neaşteptatele pete de culoar şi lumină, diversitatea, oamenii, zgomotul. Se uita pe geamul maşinii fără a-i scăpa nimic.

Dar inima îi bătea nebuneşte. Îl văzuse de aproape, prea de aproape, iar planul ei se afla abia la început. Încă mai era timp să-şi repare greşeala, dar încă una avea s-o distrugă. Michael Wolfe avea să afle cine e, iar ea se va întoarce în Wichita acoperită de ruşine. Nu va mai avea nicio şansă să reuşească în Manhattan.

Dar Michael Wolfe cu care tocmai se întâlnise, nu era deloc cel care se aştepta ea să fie. Deloc. Pe acel Michael Wolfe l-ar fi putut păcăli aşa cum ar fi dorit ea. Pe acesta nu ştia cum să-l ia.

— De unde are părul ăla alb? murmură ea pentru sine şi oftă.

Deja îşi dăduse planul peste cap. N-ar fi trebuit să apară în biroul lui îmbrăcată ca ea însăşi, Lizzie Olson, cu părul ei ca focul. Când secretara spusese că nu era aşteptat la birou în dimineaţa aceea, se hotărâse să fie ea însăşi şi să-i facă pe asociaţi să creadă că era asociata excentrică a Elizabethei Guest. Decoratoarea pe care o crease Lizie nu ar fi venit în persoană să facă măsurătorile.

Dar acum nu mai ştia ce să facă. Wolfe o văzuse! Blestemat fie părul ei roşcat! încercase să-l ascundă sub basmaua albastră, dar bineînţeles că nu rămăsese aşa cum îl prinsese ea.

Elizabeth Guest nu era roşcată, Lizzie Olson era! O recunoscuse Michael? Dacă avea s-o întrebe de asemănarea dintre ea şi roşcata pe care o găsise pe biroul lui avea să-i spună că era verişoara ei ca asistentă. Atunci o izbi un gând îngrozitor. În mod inevitabil, în timpul lucrului, dacă avea să obţină slujba, va avea nevoie de o asistentă, iar ea nu putea să întruchipeze două persoane diferite în acelaşi timp. Îi era de ajuns una singură. Ca prin minune, soluţia îi răsări în minte.

— Chelsea! strigă ea. Şoferul întoarse capul spre ea.

— Am crezut că aţi spus Empire, latră el. Care-i problema, doamnă?

— Nu, nu, ai auzit bine. Doar… zâmbi ea. Ai dreptate. Şoferul mormăi şi se concentra din nou asupra traficului. Chelsea Barnard era răspunsul la problema Lizziei. Putea să fie asistenta roşcată a Elizabethei Guest! Desigur, Chelsea era asistenta Lizziei şi cea mai bună prietenă a ei din Wichita, părul ei avea culoarea mătăsii porumbului şi nu dorea să vină la New York, dar acestea nu erau decât detalii.

— Totul devine din ce în ce mai încurcat, spuse Lizzie pentru sine şi oftă din nou.

Cauza încurcăturii ei era Michael Wolfe. Cel pe care îl ştia ea avea foarte puţine calităţi. Părinţii lui erau oameni cumsecade – Lizzie îi adora pe Mabel şi Harold Wolfe – dar Michael era diferit de ei. Ca să fie sinceră, credea că e antipatic: avea gura mare, era egoist, hotărât să dea foc lumii întregi. Şi brunet.

— Şi prost îmbrăcat, spuse ea cu glas tare, făcându-l pe şofer să-i mai arunce o privire bănuitoare.

Dar asta era cu ani în urmă, iar oamenii se mai schimbă. Da, ea chiar că se schimbase! Dar Michael i se păruse totdeauna ca o stâncă. O, desigur, ştia că plecase la New York şi că avusese succes reprezentând scriitori importanţi, dar se aşteptase să-l vadă pe acelaşi Michael pe care îl ştia de acum cincisprezece ani şi care nu-i plăcuse… acelaşi! Se aşteptase să vadă pantofi roşii, haine de poliester, nu caşmir şi piele! Se aşteptase să vadă un tip cu burtă, cu păr tuns scurt clasic, nu un tip cu o siluetă zveltă şi cu părul acela alb. Se aşteptase ca Michael Wolfe să fie un om cu totul diferit.

Lizzie oftă din nou, din adâncul sufletului de data aceasta. Oare putea să recunoască acest fapt chiar şi numai pentru ea?

Michael Wolfe devenise un bărbat sofisticat, nu era tipul pe care să încerce ea să-l păcălească… indiferent din ce motive, chiar dacă erau onorabile.

Dacă mama lui ar fi avertizat-o măcar la ce să se aştepte!

— Dar a făcut-o! Numai că tu nu i-ai acordat atenţie! murmură ea.

Şi asta pentru că toată lumea din Kansas ştia, desigur, că Mabel Wolfe credea că soarele răsare şi apune în funcţie de dorinţele fiului ei. Lizzie ştia că nu era adevărat. Nu. Nu trebuia decât să se gândească la felul în care acesta se purta cu propriii săi părinţi! în toţi aceşti ani de succes, acesta nu făcuse absolut nimic pentru cei doi oameni care îl aduseseră pe lume. Încă mai aveau magazinul de vopsele şi tapete din Wilson Creek şi îl conduceau aşa cum făcuseră în ultimii patruzeci de ani. Locuiau în aceeaşi casă în stilul anilor douăzeci; foloseau aceleaşi cuverturi pentru pat. După standardele din Wilson Creek le mergea foarte bine. După cele ale fiului lor nu erau decât nişte sărăntoci. Iar el nu făcuse nimic pentru ei! Nimic!

— Nu, îmi retrag cuvintele, spuse Lizzie cu o grimasă de dezgust. Am uitat televizorul color pe care l-a cumpărat pentru ei de Crăciun, acum câţiva ani.

Dintr-un impuls de generozitate, Michael le cumpărase

părinţilor să-i un televizor nou… dar numai după ce vechiul televizor alb-negru îşi dăduse duhul. Iar aceştia mai făceau din când în când câte o excursie la New York ca să-l vadă. De parcă Dumnezeu îi interzisese lui Michael Wolfe să se întoarcă în Kansas!

— Hei, doamnă, ai de gând să vorbeşti singură toată ziua, sau să plăteşti?

Lizzie se înroşi şi zâmbi cerându-şi scuze de la şoferul taxi-ului.

— Cât?… o, uite, păstrează restul!

— Patruzeci de cenţi! Uau! M-ai făcut bogat doamnă!

— Da? întrebă ea. Ce drăguţ!

— Nu vrei să cobori odată? Trebuie să-mi câştig existenţa. Lizzie se zburli.

— În Kansas, spuse ea pe un ton plin de reproş, coborând din taxi, mi se vorbeşte cu dumneavoastră.

— Ei bine, slavă Domnului, aici nu suntem în Kansas!

Ea trânti uşa şi în timp ce taxiul se îndepărtă îşi dădu seama că stătea chiar în mijlocul unei bălţi de noroi. New York, gândi ea şi izbucni în râs. Îi plăcea! Şi dacă pentru a rămâne acolo trebuia să facă faţă la mai multe întâlniri cu Michael Wolfe, atunci aşa să fie! Nu conta cât de frumos şi de plin de

succes era. Omul merita să fie tras în piept… şi îşi permitea chiar mai mult decât crezuse ea la început. Mabel nu exagerase: Michael era plin de succes!

Şi dacă Lizzie ar fi avut cu cine să parieze, s-ar fi hazardat să pună pariu că nici acum nu o putea bate la „King of the Hill!” Când ea era numai de zece ani, iar el de şaptesprezece îl bătea de fiecare dată, şi, la naiba, putea s-o facă şi azi!

Numai dacă, desigur, nu l-ar fi lăsat ea să câştige…

— Ha! Michael Wolfe nu lăsa pe nimeni, niciodată să-l învingă! Nu era în genele lui să facă asta! Dar nici părul alb… Cutremurându-se fără să vrea, Lizzie intră în hotel. Avea mult de lucru.

CAPITOLUL 2

În acea seară Lizzie stătea la masa ei de la *Il Menestrello*, un foarte elegant restaurant italian, încercând să pară nerăbdătoare, nu nervoasă. Lizzie Olson ar fi tremurat în noua pereche de pantofi cu tocuri înalte, dar Elizabeth Guest avea să fie calmă sau doar uşor nervoasă. Michael întârzia. Nu doar cinci minute, ci cincisprezece, iar timpul continua să se scurgă. Lizzie nu ştia cât avea să mai lungească de martiniul pe care îl comandase doar pentru că bănuia că era genul de băutură pe

care l-ar bea o decoratoare sofisticată din New York. Chiar şi doamnele sofisticate din Wichita beau aşa ceva, dar acolo Lizziei nu-i păsa dacă era sau nu sofisticată. În Wichita nu era niciun Michael Wolfe pe care să-l tragă pe sfoară.

Bănuia că era norocoasă că-l determinase să accepte să se întâlnească cu ea la cină, într-un interval atât de scurt, dar asta făcea parte din planul ei. Îl sunase în acea după-amiază, după o baie fierbinte, pe care o făcuse pentru a-şi încălzi picioarele. Aşa cum se aştepta, nu era liber, dar Gwen Duprey promisese să-i transmită invitaţia la cină şi să o sune pe Lizzie, sau Elizabeth cum îşi spunea acum, imediat, moment în care aceasta simţi cum i se strânge stomacul stomac şi cum îi amorţesc mâinile. Nu trebuia ca niciun membru al firmei lui Michael s-o sune la Hotel Empire, aşa încât strânsese din dinţi şi insistă să primească imediat un răspuns.

Spre marea ei surpriză, Gwen Duprey spusese „Foarte bine” şi o rugase să aştepte. Treizeci de secunde mai târziu, îi transmitea un răspuns:

— Domnul Wolfe este nerăbdător să ia masa cu dumneavoastră, domnişoară Guest. Lizzie îşi stăpâni un fior de uşurare şi, cu tonul rafinat al lui Elizabeth Guest, sugeră ca loc de întâlnire *Il Menestrello*, la ora şapte treizeci seara.

Iar acum, în timp ce sorbea din paharul cu martini, încerca să-şi stăpânească emoţiile şi să nu sughiţe. Cine se credea ea dacă îşi permitea să se pună cu un om ca Michael Wolfe?

— Am înnebunit, murmură ea. Atunci, chiar în acel moment, şeful de sală îl conduse la masa ei. Arăta la fel de magnific ca dimineaţă: pe deplin relaxat, ţinând situaţia sub control. Lizzie se văzu nevoită să extragă din adâncul sufletului ei privirea rece, de orăşeancă. Strămoşii ei trecuseră prin primejdii de moarte, molimă, luptaseră pentru a se stabili într-un loc. În mod sigur avea de unde să ia puţină putere ca să-l poată înfrunta pe Michael Wolfe!

— Michael? întrebă ea zâmbind ameţitor. Bună, eu sunt Elizabeth Guest.

Îi strânse mâna scurt, dar ferm şi luă loc în faţa ei, privind-o însă cu atenţie. Lizzie se aşteptă la o scuză pentru întârziere, o încercare de a explica, ceva, dar în loc de asta, el întrebă pe un ton lipsit de respect:

— Ce s-a întâmplat cu părul tău roşcat? Părul ei roşcat? Simţi cum îşi pierde curajul. Asta nu trebuia să se întâmple. Wolfe ar fi trebuit să vadă o brunetă, îmbrăcată în negru, nu o roşcată care purtase basma albastră în dimineaţa când o prinsese

pe biroul lui. Încercă disperată să nu se roage, să nu înjure sau să mormăie cu voce tare, gândindu-se la forţa divină care i-o adusese în minte pe Chelsea Bernard. Nu avea voie să se dea de gol în faţa lui Michael Wolfe.

— Roşcat? O, trebuie că te-ai întâlnit cu asistenta mea, Chelsea Barnard. Azi dimineaţă a trecut pe la biroul dumneavoastră pentru a face câteva măsurători. Nu serviţi o băutură, domnule Wolfe?

Răspunsul fu afirmativ şi comandă imediat un martini.

Lizzie îşi şterse palmele pe furiş pe şervetul de damasc din poală, sperând ca el să-i fi crezut explicaţia în legătură cu roşcata pe care o întâlnise dimineaţă. Îşi mască nervozitatea cu un zâmbet rece şi sorbi o gură de martini. Pentru că nu mai dorea să rişte, o sunase în acea după-amiază pe Chelsea şi, după ce se târguise cu ea, o implorase, ba chiar recursese şi la şantaj, reuşise s-o convingă să zboare la New York, chiar a doua zi. Wolfe avea să plătească biletul, dar nu ştia încă acest lucru.

Chelsea fusese sceptică şi subliniase faptul că nu avea pistrui şi nici aceleaşi dimensiuni la coapse şi şolduri ca ea, „şefa, liana”. Lizzie insistase pe un ton ascuţit că Michael fusese mult prea surprins s-o vadă pe biroul lui pentru a mai observa şi dimensiunile roşcatei. Cu toate acestea, observase părul roşu,

aşa încât, atunci când avea să sosească la New York, Chelsea va trebui să poarte o perucă roşcată.

— Foarte bine, spusese Chelsea fără urmă de entuziasm, dar nici nu mă gândesc să port basmalele tale albastre, ai înţeles? Nici nu mă gândesc!

— Doar vino, Chelsea, spuse Lizzie uşurată.

Mormăind ceva despre condamnările la închisoare, Chelsea promisese că va fi la New York în douăzeci şi patru de ore.

Asta însemna că mai rămăsese doar o seară să-i facă faţă singură lui Michael Wolfe. Îi zâmbi şi se concentra să se comporte ca o brunetă sofisticată.

Paharul cu martini sosi, iar el o privi adânc cu ochii săi căprui. Privirea era inteligentă, intensă şi foarte suspicioasă. Nu mai erau ochii zâmbitori ai băieţelului pe care îl bătea la „King of the Hilt" şi nici cei dispreţuitori ai tânărului care declarase că Wilson Creek, oraşul lor, era iadul pe pământ.

— De ce îmi măsura asistenta dumneavoastră biroul? întrebă el.

— Pentru că nu pot începe să-l redecorez până nu-i cunosc dimensiunile, spuse ea pe un ton amabil. Dar nu e cazul să vă îngrijoraţi Lasaţi totul în seama mea. Veţi avea nişte

birouri care vor fi ţinta invidiei tuturor agenţilor literari din oraş. O să vă placă, promit.

— Sunteţi decorator de interioare, spuse el.

— Designer, da, îl corectă ea. Desigur, începuse s-o mănânce capul pe sub peruca din păr natural, care costase o sumă considerabilă de bani. În Kansas, pe când îşi punea la cale planul, avusese grijă să creeze un designer de succes, care să nu-i amintească lui Wolfe de adolescenta roşcată care lucrase pentru părinţii lui cu cincisprezece ani în urmă. Bănuise că nu va fi deloc greu şi că Wolfe nu era decât un tip uşor de păcălit, de intimidat, de o persoană ca Elizabeth Guest.

Lizzie apelase la o prietenă din Kansas City, care lucra la un salon de frumuseţe, iar rezultatul era femeia care stătea în faţa lui Michael, la masa acoperită de damasc: zveltă, elegantă, cu părul negru ca ebonită, îmbrăcată cu un taior negru, de efect, realizat de un creator din Paris, pantofi cu tocuri înalte care erau de departe cele mai incomode lucruri pe care le purtase în viaţa ei. Din fericire, prietena ei o avertizase să exerseze mersul pe tocuri. De asemenea, îşi mai cumpărase o poşetă de piele de crocodil şi cercei din lapis lazuli, dar stricase linia cumpărându-şi lenjerie nouă. Bănuia că era singura femeie din restaurant care purta cei mai buni bikini de bumbac de la Sears.

Cu toate acestea, Wolfe n-avea să afle niciodată acest lucru!

Zâmbi, sperând să nu i se strice machiajul. Prietena ei din Kansas City îi arătase exact ce culori se potrivesc unei brunete pentru a crea o imagine demnă de încredere, care să impresioneze şi total diferită de cea cu care era obişnuită Lizzie. Îi luase aproape o oră ca să se pună la punct… mai mult de o oră, dacă punea la socoteală masca cleioasă care trebuia să aibă efecte bune asupra tenului ei (numai Dumnezeu ştia dacă era adevărat!).

— Pari nedumerit, spuse ea deschizând lista de bucate, fluturându-şi unghiile lungi şi roşii şi sută la sută false.

Nedumerit nu era chiar cel mai potrivit cuvânt. Sceptic, suspicios, gata de atacaceste cuvinte erau mai aproape de adevăr. Din o mie de motive, acesta nu era acel Michael Wolfe pe care se aştepta să-l înfrunte. Observă că avea genele dese şi negre, la fel de închise la culoare ca şi ochii, într-un contrast izbitor cu părul alb. Oare n-ar fi mai bine dacă şi-ar da jos peruca şi ar recunoaşte totul? Dar cum ar fi putut face asta? Deja cheltuise o avere – banii ei de sămânţă, cum le spunea – şi pe care îi obţinuse lichidându-şi ultimul cec. Era falită. Talentată şi cinstită (cel puţin până astă seară), dar săracă lipită pământului.

Michael va fi cel care o va salva, spera ea…

— Haide, Michael, nu se poate să fi uitat… ei bine, presupun că, cu un program încărcat ca al tău, este imposibil să ţii minte chiar totul, iar noi nu ne-am întâlnit. Nu contează. Să-ţi împrospătez memoria? El se sprijini de scaun şi-i zâmbi fără a fi impresionat.

— Te rog.

— Foarte bine. Tuşi uşor şi-şi îndreptă spatele, începuse să transpire. Ce avea să se întâmple cu machiajul? Dar cu peruca? Doamne, dar o mânca îngrozitor capul! Spera să-l intimideze pe Wolfe cu aerul ei de femeie distinsă de la oraş.

— Am vorbit acum două luni…

— La telefon?

— Da, desigur. Am fost recomandată de către o cunoştinţă comună.

— Cine? Mabel Wolfe îi pomenise o mulţime de nume de persoane pe care le cunoştea fiul ei, dar numai una îi era de folos Lizziei.

— Issac Pearl, spuse ea. Wolfe luă o gură de martini, după care puse paharul jos.

— E mort.

— Da ştiu, am şi fost de altfel la înmormântare.

— Şi eu. Nu te-am văzut.

— O, probabil că nu m-ai observat. Dar te-am văzut. Ştii, e greu să treci neobservat. În orice caz, am făcut ceva pentru domnul Pearl, iar el a fost foarte mulţumit şi m-a recomandat ţie. Mi-a sugerat să te sun chiar eu. Nu mai sunt sigură dacă ştia că ai nevoie de un designer sau credea doar că ai nevoie de unul, dar totul a mers bine. Luă paharul de martini şi încercă să nu soarbă.

— Toate astea nu-ţi spun nimic?

— Ceva, spuse el enigmaticEa reuşi să zâmbească. Cum ar fi putut să-şi amintească ceva, dacă toată povestea ei era o minciună? Spera numai să nu-şi amintească ceea ce nu trebuia. Iar ea fusese sigură că e în stare să citească gândurile lui Michael Wolfe!

— Deci am stat de vorbă, continuă ea, şi mi-ai cerut să-ţi scriu şi să fac o estimare, calculând cât ar costa redecorarea a şase birouri. Eu am protestat că nu pot face asta fără ca mai înainte să văd birourile, îţi aminteşti?

— Ca să fiu cinstit, nu.

— Ei bine, nu contează. Am trecut pe acolo într-o după-amiază, nu erai la birou, aşa încât am aruncat o privire, după care m-am întors la birou şi ţi-am trimis o scrisoare. Mi-ai trimis

un răspuns, două săptămâni mai târziu, în care îmi spuneai că-mi accepţi oferta. Apoi ţi-am scris şi ţi-am explicat că nu voi putea să mă apuc de lucru până pe întâi aprilie. De atunci n-am mai avut nicio veste de la tine, aşa încât am bănuit că-ţi convine termenul propus de mine.

În acel moment apăru chelnerul, iar ea comandă carne de viţel. Michael spuse că va servi meniul obişnuit, fapt care o enervă pe Lizzie, dar numai pentru un moment. De ce n-ar fi cunoscut un agent literar de talia lui în restaurantele din New York? Da, dar era vorba de Michael Wolfe din Wilson Creek. Acest lucru o descumpănise. Nu-i convenea că trebuia să-şi revizuiască părerea despre acest bărbat. Ar fi fost mult mai uşor pentru ea dacă i-ar fi confirmat imaginea pe care o avea despre el.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, spuse ea încercând să nu mai facă speculaţii. Nu era momentul potrivit pentru aşa ceva. Un client care să uite că m-a angajat, dar nu e nicio problemă, zău aşa. Nu sunt jignită…

— Foarte bine, spuse el pe un ton aspru, dar oarecum mai prietenos.

Îşi ridică paharul de martini şi o privi peste marginea acestuia. Îşi dori în acel moment să nu-i fi observat ochii. Dacă

ea ar fi fost un editor şi ar fi fost nevoită să trateze cu Michael Wolfe, ar fi evitat contactul direct, vizual.

— Iar dacă Isaac Pearl credea că eşti în stare să-mi decorezi birourile, cred că mă voi mulţumi cu asta.

— Atunci… se bâlbâi Lizzie, incapabilă să mai scoată un cuvânt.

Atunci am încheiat afacerea, domnişoară Guest, spuse Michael cu aplomb, dar fără să zâmbească. Nu-mi retrag promisiunea.

— Vrei să spui… adică…

— Adu-mi contractul şi-l vom parcurge punct după punct. Lucrezi cu contract, nu-i aşa?

— Da, sigur… eu… Nu mai putu să continue. Tuşi uşor, amintindu-şi totodată că trebuia să se comporte asemeni unui designer sofisticat din New York.

— Te rog să mă scuzi un moment, da?

Se ridică de la masă ca o regină şi se îndrepta spre toaletă, unde se răsplăti scoţându-şi peruca şi scuturându-şi părul. Apoi, aproape fericită, îşi reluă înfățișarea de brunetă pe tocuri înalte.

Michael mai comandase pentru ea şi pentru sine câte un martini iar acum, că terminaseră discuţiile de afaceri, îi adresă un zâmbet sexy, în timp ce lua din nou loc la masă.

— Mi-aţi stârnit interesul, domnişoară Guest, spuse el brusc.

O, Doamne, numai de asta nu avea ea nevoie! Dar acum că-l păcălise, nu mai dorea să-l piardă.

— Da? în ce fel? El râse încet, genul de râs care trimite fiori de-a lungul spinării majorităţii femeilor, inclusiv cea a Lizziei. Doar pentru că era din Wilson Creek şi-l cunoştea de mai demult nu însemna că era imună la farmecele lui.

— În multe feluri, spuse el. Să spunem că doresc să ne cunoaştem mai bine.

— Ce drăguţ. Ştia deja prea multe despre adevăratul Michael Wolfe!

Sosiră apetitivele, iar Lizzie reuşi să schimbe subiectul mult prea personal al conversaţiei lor, într-o discuţie despre preţurile locuinţelor din New York. Nu era cu totul în afara subiectului, mai ales de când citea New York Times, ediţia de duminică, de câteva săptămâni. Aici găsi o mulţime de subiecte de discutat. Michael continua s-o privească într-un fel straniu, zâmbind misterios. Lizzie manca cât de repede putu pentru a nu părea nepoliticoasă, sau prost crescută şi refuză pe rând desertul, băuturile de după cină şi invitaţia de a-i face o vizită lui Michael acasă pentru a mai sta de vorbă. Numai ideea o făcea să i se

ridice părul în cap (chiar şi cel de pe perucă).

— Trebuie să mă întorc acasă, spuse ea ferm, fără a fi însă obraznică. Nu dorea să-l ofenseze în niciun fel, dacă se putea abţine. Am mult de lucru astă seară.

— De fapt şi eu am de lucru, dar munca unui agent nu se termină niciodată. Tot timpul există câte ceva de făcut. Atunci, te rog să-mi permiţi să te conduc acasă.

— Nu e nevoie, mulţumesc.

Spre marea ei uşurare nu insistă, dar o luă de braţ la ieşirea din restaurant şi, odată aflaţi afară, îi chemă un taxi. Refuzase s-o lase să plătească masa, fapt care îi convenise de minune, deşi se prefăcuse a protesta. Ce-ar fi gândit dacă ar fi văzut-o că plăteşte în cecuri de călătorie? Probabil că era unica femeie de treizeci şi unu de ani din Statele Unite ale Americii care nu avea carte de credit.

Nu ştia de când începuse să-i spună pe nume, dar nu-i făcea plăcere.

— Da, spuse ea. În ce naiba se băgase? Dar cred că-ţi iubeşti munca la fel de mult pe cât o iubesc eu pe a mea. Cred că de asta suntem amândoi atât de buni pe cât suntem, nu-i aşa? Apropo, va trebui să discutăm planurile, necesităţile tale de spaţiu şi aşa mai departe. El zâmbi, uşor amuzat.

— Da, aşa vom face. Ce-ai spune să ne vedem mâine la ora zece? La mine la birou?

— E perfect, spuse ea. Noapte bună.

El făcu o mişcare spre ea, dar în acel moment un taxi opri lângă ei, iar ea se strecură înăuntru promiţând că va începe redecorarea cu biroul lui. Se asigură că închisese uşa maşinii înainte de a-i da şoferului adresa hotelului Empire. După ce trecură de două blocuri, îşi permise să-şi dea jos peruca şi să se scarpine în cap. Michael Wolfe era mai sexy decât crezuse, mai civilizat, mai bogat, dar dincolo de aparenţe, nu era decât un parvenit. Nu era de mirare că avea părul alb!

Pentru prima dată, Lizzie fu convinsă că planul ei avea să meargă. Unica ei legătură şi relaţie avea să plătească! Ea, Lizzie Olson, din Wichita, Kansas, provenind din Wilson Creek, Kansas, avea să fie o mare decoratoare în Manhattan! Iar bunul, bătrânul Michael, avea s-o ajute.

Târziu, în aceeaşi seară, Michael Wolfe dădu un telefon la Wilson Creek, Kansas. Mabel Wolfe fu cea care îi răspunse. După ce schimbară urările de rigoare, îl întrebă:

— Mamă, ce mai ştii de Lizzie Olson?

— Lizzie? Oh., hmm… ei bine, eu… de ce? Deci şi mama sa era implicată în planul

Lizziei. În după-amiaza aceea, după ce-i telefonase pentru a-l invita la masă, Michael rămăsese în biroul său, cu ochii pironiţi în tavan şi pusese la un loc tot ceea ce ştia: păr roşcat, un zâmbet ameţitor, designer de interioare, tupeu. Nu fusese o spioană; Gwen nu descoperise nimic în neregulă în biroul lui. Şi nu exista niciun designer de interioare în New York, pe numele de Elizabeth Guest, deoarece Oakes îi lăsase un mesaj pe birou cu acest conţinut. Atunci cine naiba era această Elizabeth Guest?

Şi după ce-şi chinuise mintea cu tot felul de răspunsuri, se ivi numele de Lizzie Olson… micuţa, durdulia, roşcata Lizzie. Fusese una dintre numeroasele adolescente care lucrase în magazinul părinţilor să-i de-a lungul timpului. Îşi mai aminti că ea şi Lucy; Terwilliger fuseseră cele mai bune angajate. Încă de atunci Lizzie manifesta talent pentru decorare şi amestec în treburile altuia. Ea şi Lucy îndrăzneau să spună clienţilor că alegerile lor sunt total nepotrivite şi chiar le făceau recomandări. Dar Lizzie făcea parte dintr-un trecut pe care Wolfe prefera să şi-l amintească de la distanţă. Putea să ajungă foarte repede la părinţii săi cu avionul, sau să le dea un telefon, dar îi plăcea să creadă că se aflau la mii de mile distanţă şi că între el şi Wilson Creek se aflau ani lumină distanţă. Dorea ca acest fapt să

rămână aşa. Nu voia ca Wilson Creek să se mute la New York, întruchipat de Lizzie Olson, indiferent de ce ar fi devenit aceasta.

— Michael?

— Da, mamă! Odată ce ghicise că femeia care fusese pe biroul lui trebuia să fie Lizzie Olson, Wolfe bănuise că, într-un fel sau altul, era şi mama sa implicată. De unde altundeva ar fi obţinut Lizzie semnătura sa şi numele lui Isaac Pearl?

Te-am întrebat de ce te interesează Lizzie Olson, spuse Mabel Wolfe.

— Eram curios, replică el.

— A fost totdeauna talentată, ştii asta, nu?

— Da, ştiu, spuse el sec, gândindu-se la teatrul pe care îl jucase cu Elizabeth Guest. Nu mai predă arta la liceu?

— Nu, nu mai face asta. A renunţat acum trei sau patru ani. Tatăl ei a murit brusc, imediat ce a terminat ea colegiul, iar familia ei avea nevoie disperată de ea. Sora ei, Hildie, nu avea decât şaisprezece ani, iar mama ei trebuia să se descurce cu îngrijirea fermei… Era prea mult pentru ea. Aşa încât Lizzie a abandonat slujba de profesoară şi a dat o mână de ajutor câţiva ani. Apoi Hildie s-a măritat cu Jake Terwilliger şi şi-au unit pământurile cu cele ale familiei Olson. Dar, desigur, Hazel are

grijă singură de al ei. Îţi aminteşti de Hazel, nu-i aşa?

Mult prea bine, gândi Wolfe. Mama sa părea nervoasă în timp ce flecărea la telefon. Ştia că fiul ei nu-i plac bârfele din oraş. Discuţiile despre Wilson Creek îl plictiseau de moarte.

— Unde a plecat Lizzie după ce şi-a dat demisia? întrebă el readucând conversaţia la subiect.

— La Wichita.

— Să facă ce?

— Să muncească.

— Mamă, îmi ascunzi ceva?

— Nu fi prost.

— Lizzie e încă în Wichita?

— Ei bine, îmi spunea că… o, Michael, fii drăguţ cu ea!

Izbucni în râs, amintindu-şi femeia zveltă, şocantă, cu perucă brunetă.

— Mamă, n-ai fost niciodată un bun complice!

— Vorbesc serios, Michael, spuse mama lui pe acelaşi ton pe care îl folosea când era mai mic şi-i spunea să-şi facă curat în cameră.

— S-a căsătorit? Regretă imediat întrebarea, dar de ce simţea că trebuie s-o pună?

— Nu, răspunse mama lui, fără a mai comenta.

Wolfe era mult prea supărat pe sine, dar nu dorea ca mama lui să-şi dea seama de asta.

— Nu ai de gând să-mi spuneţi ce-aţi pus la cale?

Aproape că putu să vadă femeia de şaizeci şi patru de ani strângând încăpăţânată din buze.

— Nu pot s-o fac.

— Cum doreşti, dar nu-ţi face probleme pentru Lizzie.

— Ai să fii drăguţ cu ea?

— Atât cât merită, mamă, spuse el, cât merită.

După ce închise, rămase privind Manhattanul cu un pahar de scoth în faţă, întrebându-se ce punea la cale Lizzie Olson, alias Elizabeth Guest. Nu mai avea nicio îndoială că erau una şi aceeaşi persoană… S-ar putea să devină foarte interesant să-i facă jocul. Nu mai conta faptul că refuzase să-şi redecoreze birourile în ultimii opt ani şi că nu-şi mai amintea când se răzgândise. Nu mai conta că scrisoarea ei îi crea tot atâtea obligaţii cât un şerveţel folosit. Nu mai conta faptul că Isaac Pearl fusese incinerat, iar funeraliile fuseseră o ceremonie restrânsă. Zâmbetul fermecător al Lizziei îl costase pe John Olson doi acri de pământ cultivat cu grâu, iar Michael Wolfe îşi amintea perfect acest lucru.

Şi-l amintea prea bine.

CAPITOLUL 3

A doua zi dimineaţă, la ora zece fix, Lizzie stătea în faţa biroului lui Michael Wolfe, încercând să-şi regăsească încrederea în sine pe care o simţise cu o seară înainte, sau măcar euforia de atunci. Avea să reuşească; Michael nu se schimbase prea mult în ultimii zece ani, de fapt cincisprezece… acestea erau gândurile care îi legănaseră somnul. Dar acum îşi amintea privirea pătrunzătoare şi zâmbetul misterios. Pe cine credea ea că păcăleşte?

— Lizzie, îşi spuse în sinea ei, eşti pe cale să-ţi iei viaţa în mâini.

Îşi frecă mâinile şi deschise uşa anticamerei. Jumătatea de sus a acesteia era din sticlă translucidă cu steluţe aurii. Zâmbi, simţind cum îi revine încrederea în sine. Michael Wolfe avea nevoie de ajutorul ei pentru a-şi redecora birourile, la fel de mult pe cât avea ea nevoie de el pentru a deveni cunoscută!

Dintr-odată mult mai curajoasă, deschise brusc uşa.

— Doamnă Duprey? spuse ea zâmbind distins. Am venit să-l văd pe domnul Wolfe. Am o programare la ora zece.

Gwen Duprey clipi de două ori la vederea brunetei îmbrăcată cu o rochie de jerse de un albastru deschis, brăţări şi cercei din argint, pantofi şi ciorapi negri. Era genul de rochie pe

care Lizzie Olson n-ar fi purtat-o nici moartă, dar care stătea chiar foarte bine pe Elizabeth Guest. Singura problemă cu felul acesta de a se îmbrăca era că se ţinea minte foarte uşor. Pe de altă parte, nimeni n-ar fi putut deosebi o pereche de pantaloni de lucru de o alta.

Dintr-odată, ca şi cum ar fi hotărât că ceea ce aveau de discutat Michael Wolfe şi femeia în albastru nu era treaba ei, Gwen zâmbi şi spuse pe un ton plăcut:

— Dumneavoastră sunteţi…

— Guest spuse Lizzie, Elizabeth Guest.

— Da, desigur. Domnul Wolfe tocmai vorbeşte la telefon, aşa că, dacă doriți să aşteptaţi un moment…

Lizzie ignoră cele două scaune de plastic pe care i le arătase Gwen Duprey. Scaunele astea trebuie să dispară! gândi ea în timp ce se îndrepta direct spre uşa biroului lui Wolfe, hotărând că atacul era cea mai bună metodă de a trata cu el.

— Nu, nu, protestă Gwen, nu puteţi aştepta acolo!

Dar Lizzie era deja înăuntru, închizând uşa cu hotărâre în spatele ei. Michael era la birou, cu un contract în faţa ochilor şi cu receptorul la ureche. Gwen năvăli înăuntru, scuzându-se faţă de şeful ei în timp ce încerca s-o scoată pe Lizzie afară. Michael îi făcu semn să iasă şi-i aruncă Lizziei o privire cercetătoare

peste birou.

Genunchii ei tremurau. Era îmbrăcat în caşmir de culoarea manganului, o vestă de culoare mov închis şi cămaşă albă. Părul era perfect aranjat. Ochii erau limpezi, întunecaţi şi îndrăzneţi. Părea foarte ocupat şi serios, concentrat asupra a ceea ce făcea. Am reuşit să intru, la naiba! gândi Lizzie, dar îi adresă un zâmbet uriaş şi detaşat. Luă loc pe marginea unei canapele din piele sintetică şi izbuti să nu se strâmbe. Gusturile lui Michael în ceea ce privea mobilierul de birou erau îngrozitoare. Pereţii erau zugrăviţi cu un verde de instituţie publică, draperiile erau cu cinci centimetri mai scurte şi putea să jure că mobila aceea nu fusese niciodată la modă. Michael are nevoie de mine, gândi Lizzie, simţindu-se mai bine.

— O să te sun eu, Cecily, spuse el, după care închise.

Cecily? se miră Lizzie. Era o editoare? O clientă? O prietenă? Lizzie se încruntă. Ce conta asta? Doar din curiozitate, îşi spuse ea, asta era tot.

— S-ar părea că te deranjează ceva, domnişoară Guest. S-a întâmplat ceva? întrebă brusc Michael.

— Nu, nimic. Mă gândeam doar cât de diferit va arăta locul acesta după ce-mi voi termina treaba.

— Bănuiesc că acum nu-ţi place?

— Ei bine…

— Biroul e aşa de opt ani şi nu am de ce să mă plâng.

— Dar sunteţi un agent literar de mare succes.

— Și?

— Biroul ar trebui să reflecte acest lucru.

— Biroul meu trebuie să fie un loc de muncă. Punct. Oricum, nu invit multă lume aici. Dacă vreau să fac pe grozavul în fața clienților sau a editorilor, îi invit în apartamentul meu.

Lizzie strâmbă din nas dezgustată. Îşi putea imagina şi singură cum arăta apartamentul lui Michael!

— Când sunt la serviciu, continuă Michael, vreau să mă şi simt aşa!

În Wichita nu i-ar fi trecut prin cap Lizziei că el era un obsedat de muncă!

— Voi lua şi acest aspect în consideraţie, desigur, spuse ea. Bănuiesc că preferaţi funcţionalul şi confortul în locul frumosului?

— Şi să fie ieftin, mormăi el. Deci, ce doreşti?

— Am nevoie de codul cărţii de credit, spuse ea.

— Ce?! întrebă el fără a-i veni să creadă. Ea repetă cererea.

Nu-i răspunse. Se lăsă uşor în fotoliu (tot dintr-o imitaţie

de piele) şi-şi strâmbă gura de la stânga la dreapta.

Lizziei începură să-i tremure genunchii, dar îşi spuse că era numai din cauză că nu mâncase la micul dejun decât un croissant. Se simţea de parcă nu mâncase nimic. Senzaţia de nesiguranţă nu se datora nici cererii ieşite din comun şi nici faptului că observase muşchii fini ai mâinii lui Wolfe, ceasul Cartier, unghiile pătrate, mâinile atât de masculine. Nu-i era decât foame, insista în sinea ei.

— Dacă nu doriţi să-mi daţi codul cărţii de credit, atunci voi trimite aici facturile. Desigur, asta va însemna mai multă hârţogăraie pentru mine şi…

— Spuneţi-mi, domnişoară Guest, spuse el pe un ton complet diferit de cel folosit până în acel moment, cum vă spun oamenii? Elizabeth? Beth? Se aplecă în faţă, făcând o pauză şi-şi încrucişa mâinile pe mapa de birou. Nu ştiu, dar eu m-am gândit să vă spun Lizzie.

Vocea lui era parcă fluidă, era joasă, sexy, era vocea cuiva care ştia. Dar cum ar fi putut să ştie? Nu ştie, îşi spuse Lizzie. Nu era posibil să ştie. Faptul că ghicise care era numele ei adevărat nu era decât o întâmplare. Ea nu semăna deloc cu Lizzie Olson, nu atunci când purta peruca brunetă pe cap şi era îmbrăcată cu rochia aceea. Îşi puse mâinile pe genunchi (chiar şi

manichiura aceea era un pic cam mult pentru Lizzie Olson) şi zâmbi.

— Chiar ai simţul umorului, nu-i aşa, Michael? Nu, numele meu e Elizabeth.

— Ai protesta dacă ţi-aş spune Lizzie?

— Din tot sufletul.

— Ok, domnişoară Guest, atunci explică-mi te rog, de ce ai nevoie de codul cărţii mele de credit.

— Bineînţeles. Lizzie îşi umezi buzele şi-şi începu discursul pregătit cu multă grijă. Ieri am trimis-o pe Chelsea la Kansas…

— De ce?

— Aseară a avut loc o licitaţie importantă; era de vânzare o piesă de mobilier la care mă gândisem pentru biroul dumneavoastră. Eu nu am putut pleca, aşa încât am trimis-o pe Chelsea.

— Poartă cumva o basma albastră cu buline?

Lizzie râse pentru a ascunde geamătul de furie nemascată. Era atât de încrezut, de plin de sine! Cine naiba se credea, ca s-o judece pe ea? Un om care putea să lucreze într-un decor ca acesta nu avea dreptul s-o judece! îşi putea permite mult mai mult! Nu avea nevoie decât de bun gust şi era evident faptul că

nu-l avea!

— Nu, nu sigur că nu, spuse ea încercând să-şi menţină tonul cât mai calm şi rece cu putinţă.

— A obţinut piesa?

— Nu. Preţul a fost ridicat prea mult – mult mai mult decât făcea – iar nouă ne place să fim foarte chibzuite cu banii clienţilor. Îi cheltuim ca şi cum ar fi ai noştri.

— Da, am avut impresia asta. Lizzie nu luă în seamă sarcasmul din vocea lui, refuzând să se gândească la ce s-ar putea ascunde dincolo de el.

— Desigur, doar de asta m-ai angajat. S-ar putea ca metodele mele de lucru să fie cam neortodoxe, dar sunt totdeauna în avantajul clienţilor mei. Din cauza asta încerc pe cât se poate să mai scurtez formalităţile. De asta am nevoie de codul cărţii dumneavoastră de credit. Am contractul, dar aş dori să vă dau timp suficient pentru a-l studia înainte de a-l semna, iar mie-mi oferiţi un depozit de treizeci la sută.

Wolfe o privea prudent, fără a fi amuzat. Ea încercă să uite băieţelul brunet cu care obişnuia să împingă baloturile de fân pe deal, tânărul arogant, atotştiutor care, în timpul pauzelor de la colegiu, dădea buzna în magazinul de vopseluri şi tapet şi se plângea cât de mort, lipsit de viaţă este Wilson Creek şi cât

de fericit era că plecase de acolo. Cât de tare îl dispreţuia pentru că o redusese la tăcere pe ea, părinţii ei, propria ei familie!

Cu toate acestea, oare nu visase şi ea ziua când avea să părăsească Wilson Creek? Chiar şi atunci, la numai şaisprezece ani nu-şi putuse imagina că va rămâne în oraşul ei natal par, după colegiu, împrejurările o siliseră să se întoarcă acasă pentru încă cinci ani Lăsase la o parte planurile ei de viitor; refuzase să se îndrăgostească de vreunul dintre băieţii cu care crescuse, făcuse planuri şi se rugase pentru ziua când va putea să plece. Cine era ea ca să-l judece pe Michael pentru că dorise să plece, să scape? Nu era mai bună decât el!

— Lizzie? Vocea lui era blândă, îngrijorată, sensibilă, o voce în care se auzeau anii care trecuseră, pe care îi trăise bine, fericit. El avea treizeci şi opt de ani şi făcuse atât de multe lucruri! Ea avea treizeci şi unu de ani şi făcuse mai nimic! Şi nu putea face nimic pentru a schimba situaţia asta!

— Scuză-mă, te rog, spuse ea, sărind brusc în picioare. Ieşi din birou luptându-se cu un şuvoi de lacrimi.

Wolfe se întrebă ce făcuse, dar ştia intuitiv că nu făcuse şi nici nu spusese nimic greşit. Lizzie însăşi îşi era propria şi marea ei problemă. Drăguţă, ameţitoarea Lizzie. Lizzie cea care avea probleme. Avusese lacrimi în ochii mari albaştri, panica

întipărită pe chip, iar el o lăsase să plece. Ar fi putut s-o prindă din urmă la uşă, la lift, să spună ceva. Dar n-o făcuse. Iar acum plecase, era singură şi supărată. Aşa-i trebuie, gândi el. A încercat să obţină numărul de cod al cărţii mele de credit!

Izbi cu pumnul în mapa de birou, ridică receptorul şi telefona mamei sale.

— Există cumva cineva pe nume Chelsea Barnard? dori el să ştie.

— Michael? Tu eşti?

— Bineînţeles.

— Bine. Chelsea spui? Este asistenta Lizziei.

— Ai avut o ezitare.

— Tocmai îmi turnam o cafea.

— Oare nu pot obţine un răspuns direct de la nimeni?

— Michael, calmează-te! Ai să faci ulcer!

— Deja am ulcer. Mamă, Lizzie Olson este cumva designer?

— Bineînţeles. Unul dintre cei mai buni. A primit şi premii.

— Atunci de ce naiba nu vine la mine ca ea însăşi şi să mă roage ca pe, un prieten?

— Nu cred că te consideră prietenul ei dar problema este

mult mai complicată de atât. A pierdut bani.

— Și? Toţi pierdem bani câteodată. Dacă e bună, o să-şi revină.

— Nu, nu înţelegi. Ea… o, nu mai contează. N-ar fi trebuit să-ţi pomenesc despre asta.

— A dat faliment? Ce?

— Nu am de gând să-ţi spun. Dacă va dori ca tu să ştii o să-ţi spună chiar ea. Ţine minte doar că e o luptătoare şi că are un suflet bun. Nimic nu o doboară.

— Dar esenţialul e că nu are bani, nu-i aşa?

— A făcut o greşeală pe care o va repara cu ajutorul tău.

— Dar ce e cu Chelsea asta?

— Chelsea a fost alături de Lizzie foarte mult timp.

— Atunci înseamnă că e în New York?

— Din câte ştiu eu, nu. Nu au fost destui bani… Deci acesta era motivul pentru care Lizzie îi ceruse codul cărţii de credit American Express. Acum înţelegea.

— Mulţumesc, mamă. Ieşi în biroul din anticameră, o trimise pe Gwen să facă ceva, după care luă loc la maşina ei de scris… Introduse o hârtie cu antetul lui, bătu data… Şi se opri. Nu avea adresa adevărată (numai Dumnezeu ştia unde locuia ea cu adevărat) a Lizziei şi nu-i putea adresa o scrisoare pe cea

falsă de pe Strada 72. Dar dacă emitea un cec pe perioada până când aveau să încheie contractul, ceea ce avea de gând să facă (să-l ajute Dumnezeu!) cum putea Lizzie să-l încaseze dacă era pe numele de Elizabeth Guest?

— La dracu'!

Dar de ce ar dori să ajute o femeie prefăcută, necinstită? Ce ar trebui să facă era să o trimită înapoi în Kansas, să nu plătească drumul lui Chelsea, să-i împrumute bani pentru a se pune pe picioare în Wichita. Dumnezeu îl va ierta pentru că o împiedicase să-şi facă o carieră în New York! Un fost locuitor din Wilson Creek exilat în Manhattan era suficient. Wolfe ştia că nu fusese niciodată iraţional de generos şi nu avea de gând să înceapă de acum. Blestemat să fie dacă avea să o ajute pe intrigantă, ghinionistă femeie din Wilson Creek!

Era destul de rău că nu arăta aşa cum îşi imaginase el că va arăta o Lizzie Olson matură. La naiba, gândi el, de ce sunt atât de intrigat de ea? Nu-și putea permite să fie intrigat sau amabil. Atunci de ce avea de gând s-o lase să-i redecoreze birourile?

Se întrebă ce anume aştepta Lizzie de la el. Bani, pentru a-şi putea începe cariera în Wichita? Sau un început pentru o carieră în New York?

Smulse hârtia din maşina de scris şi o mototoli cu furie. Când intră Meg Oakes pentru a întreba ceva în legătură cu una din cererile clienţilor ei, el spuse:

— Meg, spune-i soţului tău că ştiu ce simţea atunci când te jucai cu doi oameni.

Meg se încruntă, confuză.

— Wolfe, ce vrei să spui?

— Doar transmite-i ce ţi-am spus, răspunse Wolfe şi intră mândru în biroul său.

Lizzie se opri în prima cafenea şi comandă ouă prăjite, trei felii de şuncă, două de pâine prăjită, gem şi cafea neagră. După ce mancă se simţi mult mai bine. În timp ce lungea o a doua ceaşcă de cafea se gândea cum avea să repare ultima gafă. Să plece din biroul lui Wolfe cu ochii în lacrimi ca o plângăcioasă prostuţă! în ce hal încurcase lucrurile! Trebuia să scoată banii ăia de la Michael. Astfel nu avea cum să plătească biletul de avion al lui Chelsea dacă dorea să-şi achite hotelul şi să mănânce de trei ori pe zi săptămâna aceasta. Chelsea spusese că-şi va plăti singură mâncarea, iar Lizzie se oferise să-i cedeze cel de-al doilea pat din camera ei. Vor fi cam înghesuite, dar trecuseră prin situaţii mult mai grele de-a lungul timpului. În

primul rând, trebuia s-o aducă pe Chelsea la New York. Îşi termină ultima ceaşca de cafea şi înfruntă cruda realitate. Trebuia să se întoarcă la Michael cu coada între picioare. În timp ce se scuza, avea să-l roage să nu-i mai spună Lizzie. Relaţia lor trebuia să rămână strict profesională.

Dar dacă el ştia deja cine era ea în realitate?

Se cutremură şi clătină din cap. Nu, era imposibil. Nu arăta, nu se purta, nu era adolescenta durdulie şi lipsită de griji, pe care el o cunoscuse cu ani în urmă în Kansas. Din fata aceea nu mai rămăsese nimic, în afară de părul roşcat ascuns sub perucă. Cu banii pe care-i dăduse pe micul dejun, Lizzie ar fi putut să plătească jumătate din drumul până la New York al lui Chelsea dar era sigură că făcuse o investiţie bună-genunchii e. Se opriseră din tremurat. Îşi fixă bine peruca şi se îndreptă spre biroul lui Wolfe.

Când îl aborda, acesta tocmai chema un taxi din faţa clădirii.

— Michael, ce bine că te-am prins! spuse ea veselă. Te rog să mă scuzi pentru felul în care am plecat. Cred că sunt alergică la ceva din biroul tău.

Michael se încruntă la ea.

— Oare pielea sintetică poate fi de vină? o întrebă

glumeţ.

Izbucni în râs, genul de râs al unei sofisticate newyorkeze.

— E foarte amuzant, Michael. Un taxi opri scrâşnind din frâne în faţa lui. Fără un cuvânt, o apucă de mână şi o împinse în maşină, în faţa lui.

— Michael! protestă ea şocată şi indignată. El dădu şoferului adresa – Fifth Avenue şi Strada 55 – continuând s-o ţină strâns pe Lizzie. Apoi, nu se ştie cum, mâna lui îi cuprinse umerii. Lizziei îi alunecase peruca, dar niciun fir de păr roşcat nu ieşi la lumină, sau cel puţin aşa spera ea. Dar acesta nu fu decât un gând trecător. Gândurile ei se concentrară asupra senzaţiei pe care i-o dădea mâna lui pe umerii ei. Atingerea lui era puternică, insufla încredere şi înnebunitor de senzuală. Wolfe fu surprins de propria-i reacţie. O înşfăcase pe Lizzie cu aceeaşi putere şi îndrăzneală cu care obişnuia s-o facă cu douăzeci de ani în urmă, în jocurile copilăriei. Pe atunci nu se gândise la ea ca la o femeie, aşa încât nu se aştepta s-o facă acum în ciuda evidenţei atât de clare. Seara trecută, amândoi jucaseră teatru, dar acum el încetase să se mai prefacă. Încă nu aflase nimic despre Lizzie. Poate că ea era, poate că nu. Nu conta. Ochii albaştri în care privea erau ai unei femei. Umărul

ferm, dar delicat pe care îşi sprijinea braţul era în mod sigur al unei femei, o femeie puternică şi spirituală, nu ai oricărei femei. Lizzie Olson. Sub peruca aceea ridicolă se ascundea părul roşcat al Lizziei. Sub machiajul bronzat se ascundeau pistruii şi pielea albă ca laptele a Lizziei. Ea nu putea face nimic să schimbe faptele: ea era Lizzie Olson, iar Wolfe ştia asta foarte bine. Şi era de acord… Dumnezeu să mă ajute, gândi el, dar o aprob. Şi, fără a-şi da seama, începu să-i mângâie umerii.

Lizzie se îndepărtă de el, trăgându-se spre cealaltă uşă a maşinii.

— Ce naiba crezi că faci?

— Încerc să te înviorez puţin. Azi voi fi toată ziua pe drumuri, dar vreau să stau de vorba cu tine. Îl privi neîncrezătoare, dar zâmbetul lui păli şi adoptă o atitudine mai serioasă, potrivită unui om de afaceri. Dacă el poate, gândi ea, atunci pot şi eu. Şi reuşi.

— Despre ce doreşti să discutăm? întrebă ea pe tonul profund al lui Elizabeth Guest.

— În primul rând nu doresc să-ţi îngreunez munca cu hârtiile, aşa încât dă-i lui Gwen toate informaţiile referitoare la zboru lui l Chelsea Barnard şi se va ocupa ea.

— Perfect. Am fost de acord s-o trimit pe Chelsea la

Kansas pe cheltuia ta doar pentru că am avut încredere în cuvântul tău din scrisoare, Michael. Amândoi ne-am asumat responsabilităţi…

— Scuteşte-mă. Ai un contract pentru mine?

— Nu acum, dar am pregătit unul.

— Atunci ai să mi-l aduci diseară, la mine acasă. Central Park South, Clădirea Xavier. Gwen poate să-ţi dea indicaţiile necesare.

— Cunosc clădirea, spuse ea, deşi nu era adevărat.

— Perfect. Atunci te aştept, la şapte. Am câţiva musafiri la un cocktail. Probabil că ai să doreşti să vezi puţin şi stilul meu de viaţă înainte de a-mi redecora biroul, nu? Nu eşti Lizzie Olson, aşa încât te vei abţine de la orice răspuns sarcastic, îşi spuse ea. Dar abia aştepta să vadă câtă lipsă de gust domnea în apartamentul lui Wolfe.

— Desigur, spuse ea sec. O privi dintr-o parte.

— Presupun că mă provoci?

— Orice nu e suficient în contract te va costa şaptezeci de dolari ora, replică ea fără nicio ezitare.

— Şaptezeci de dolari pentru că-ţi ofer ceva de băut?

— Dacă e vorba de discuţii referitoare la contract sau semnarea acestuia, atunci nu.

— E doar o petrecere! Ea pufni pe nas.

— Nu merg la petrecerile clienţilor, domnule Wolfe, fără să am un motiv destul de bun. Nu-ţi sunt necesare decât cinci minute ca să semnezi contractul, iar apoi…

— Ha, nu mă cunoşti, domnişoară Guest. Negociez contracte în fiecare zi şi nu obţin bani suficienţi pentru a plăti un designer de lux. Iar un depozit de treizeci şi cinci la ,,sută mă va costa douăzeci de mii de dolari. Vreau să fiu foarte sigur pe ce-mi pun semnătura.

— Michael, voi folosi banii cu foarte mare grijă, îl asigură Lizzie.

— Ai face bine să procedezi aşa. Cât de mult din suma asta îţi revine ţie?

— Majoritatea va fi folosită pentru a cumpăra mobilă nouă, covoare, pentru a plăti dulgherii şi aşa mai departe, dar un mic procent îmi va reveni mie.

Wolfe nu era impresionat.

— Cât?

— Minimum zece mii. Pentru atribuţiile mele strict profesionale. Plăteşti tot ce fac în plus.

— Şaptezeci de dolari ora, se strâmbă Mihael. Lizzie zâmbi rece.

— Ar putea fi şi mai mult, să ştii. Tarifele mele sunt foarte rezonabile.

— Ai face bine să-ţi faci bine treaba. Se aştepta, probabil chiar spera, că ea se va şifona şi va începe să-l implore s-o ajute să plece înapoi în Kansas. Dar ea îl privi pur şi simplu, cu un zâmbet superior întipărit pe chip şi spuse:

— Sunt foarte bună.

— Îmi plac femeile care au încredere în forţele proprii, spuse Wolfe iritat, dar sincer. Taxiul luă curba de pe Fifth Avenue, Michael plăti taxiul şi coborî. Lizzie stătea demnă în dreptul celeilalte uşi. Se luptă cu ciudatul impuls de a-i săruta buzele roşii. La naiba, cum era posibil ca dintre toţi oamenii, tocmai Lizzie să-i facă una ca asta! Nu să-l cureţe de câteva mii de dolari, acesta nu era decât un detaliu, dar să-l răscolească în felul acesta? Abia apăruse în viaţa lui şi începuse să încurce totul.

— Şapte fix, repetă el tăios.

— Perfect, voi fi acolo.

— Apropo, pe ce nume să fac cecurile?

— Manhattan Design Inc., răspunse Lizzie, fericită că se pregătise pentru această întrebare. Schimbase numele companiei din Olson Design. Michael, nu mai fi atât de bănuitor. Relaţia

dintre designer şi client trebuie să se bazeze pe încredere.

— Ghiceşte cât de multe relaţii bazate pe încredere am văzut că s-au dus naibii, domnişoară Guest.

Îl urmări cu privirea, simţindu-se vinovată. Bănuia că era fericită că Michael devenise un om de succes şi, dacă avea să-i reuşească planul de a-i redecora birourile, prestigiul lui va lucra în favoarea ei mult mai mult decât dacă ar fi fost agentul îmbrăcat în poliester pe care şi-l imaginase. Doar dacă ar fi mai puţin incoruptibil! Poate că atunci nu s-ar fi simţit atât de îngrozitor.

Spuse taximetristului să întoarcă spre birourile Wolfe. Cum va putea continua să înşele încrederea lui Michael? De ce nu i-ar spune acum totul şi să spere că totul va fi bine?

— Pentru că mă face de două parale de asta, spuse ea tare.

Mersese prea departe, cheltuise prea multă energie şi speranţă pentru a mai da înapoi acum. Iar ea îi chiar înşela încrederea. Nu minţise decât în privinţa a câtorva lucruri: numele ei, Chelsea, Isaac Pearl, faptul că era designer în New York. Esenţialul nu era o minciună: era o foarte bună decoratoare şi tariful ei era de şaptezeci de dolari ora. Ei bine, şaizeci şi cinci în Wichita.

— Lizzie Olson, nu eşti decât un şarpe în iarbă! îşi spuse în sinea ei.

Nu putea face decât un singur lucru. Îi va crea lui Michael o suită de birouri de toată admiraţia… iar între timp va spera că nu-i va descoperi planurile. Avea senzaţia că putea fi fără milă când dorea.

Acest lucru îi fu confirmat după nici douăzeci de minute, când Lizzie întrebă cum poate să ajungă la apartamentul lui Wolfe. Cu o foarte mare eficienţă şi fără a pune întrebări, Gwen contactase deja compania aeriană şi pe Chelsea şi-i aranjase un zbor chiar în acea seară.

— Locuieşte în Clădirea Winthtrop, îi explică Gwen. E la câteva…

— Winthtrop? Dar am avut impresia că a spus Xavier.

— Nu există nicio Xavier în Central Park South, domnişoară Guest.

— Nu? întrebă Lizzie recăpătându-şi pentru o clipă accentul din Kansas. Adunându-se, replică: Cred că am înţeles eu greşit.

După ce memora indicaţiile Gwenei, se îndreptă spre Hotel Empire pentru a redeveni Lizzie Olson timp de câteva ore şi pentru a se gândi bine ce avea să facă în continuare.

CAPITOLUL 4

În acea seară, în timp ce Lizzie se îmbrăca pentru petrecerea lui Michael, sosi Chelsea Barnard. Se îmbrăţişară, se bătură una pe cealaltă pe spate şi râseră. Apoi, după ce Chelsea închise uşa camerei de hotel a Lizziei, o privi grav pe aceasta.

— Lizzie, spuse ea în timp ce închidea yala, nu există nicio şansă pe pământul lui Dumnezeu, continuă în timp ce punea lanţul, ca noi să supravieţuim la asta. Îşi încrucişa braţele pe piept şi se sprijini de uşă. Suntem terminate, Lizzie.

Chelsea era creativă şi plină de energie. De asemenea, mai avea şi tendinţa de a exagera, pe care Lizzie i-o ştia şi înţelegea. Timp de doisprezece ani, Chelsea nu păşise afară din Wilson Creek decât o singură dată, până la Wichita, pentru a-şi vizita bunica bolnavă. Părinţii Chelseei erau oameni muncitori, cinstiţi, dar aveau probleme de sănătate, ghinion şi nicio resursă financiară. Viaţa nu era uşoară. Dar Wichita schimbase viaţa Chelseei.

— Ce mare e lumea acolo, spusese ea după ce se întorsese acasă. Iar într-una din zilele următoare am de gând s-o văd pe toată.

— Ştiu că lucrurile s-ar putea să pară sinistre câteodată,

spuse Lizzie, dar noi am supravieţuit unor situaţii mult mai grave.

Chelsea se lăsă să cadă pe unul dintre cele două paturi.

— Nu sunt chiar atât de sigură.

Dar acesta era adevărul, amândouă ştiau. În liceu învăţaseră disperate pentru note bune. După şcoală şi în timpul verii munciseră la magazinul Wolfe, iar banii îi economisiseră. Pentru viitor, pentru colegiu, pentru viaţa pe care aveau s-o ducă afară din Wilson Creek. Nu aşteptau cavaleri pe cai albi. Pe atunci Chelsea nu fusese Chelsea ci Lucile Terwilliger; blonda, atrăgătoarea Lucy îşi schimbase numele după ce auzise pronunţia englezească a acestuia. „Îl fac să sune de parcă aş sta să păzesc vitele”, îi scrisese ea Lizziei.

Lizzie nu aflase niciodată ce se întâmplase cu Chelsea în anii petrecuţi la Londra. Cu un an în urmă se întorsese în Kansas, bătuse la uşa Lizziei şi îi spusese că are nevoie de o slujbă.

Lizzie îi oferise una fără a pune întrebări. Descoperise că Chelsea devenise un spirit liber şi o artistă talentată, chiar dacă era falită. Pretinsese că putea face orice, de la a pune tapet în toalete până la a realiza o copie după un Rembrandt; spunea adevărul. Fuseseră o echipă grozavă până când le lovise

dezastrul.

— I-am văzut fotografia, Lizzie, spuse Chelsea, sfâşiind tăcerea grea care se lăsase.

— A lui Michael?

— Nu, a lui Abraham Lincoln. Bineînţeles că a lui Michael! Am fost la Wilson Creek aseară, am stat de vorbă cu Mabel Wolfe şi mi-a arătat fotografia lui cu Ross Greening. Ai văzut-o, nu-i aşa? Lizzie şovăi.

— Ei bine…

— Nu, Lizzie! Nu-mi spune că nu ai văzut-o! Cea făcută la Four Seasons în care Michael purta un costum minunat şi are rânjetul „te-voimânca-de-viu”? Oh, Lizzie! Lizzie, Lizzie! Habar n-ai avut în ce te-ai băgat, nu-i aşa? Chelsea gemu şi-şi aruncă pantofii din picioare.

Poate că, dacă mă culc acum, mă voi trezi pe o insulă în Pacific, înconjurată de canibali. Situaţia ar fi mai bună decât cea în care ne-am băgat.

— Nu poţi face asta, spuse Lizzie calmă. Trebuie să fim la Michael acasă la ora şapte. Cred că va dori să te întâlnească. Ţi-ai adus peruca, nu-i aşa?

— Voi arăta ca Mica Orfana Annie, Liz!

— Lui Michael nu-i va păsa, atâta timp cât porţi păr

roşcat. Mişcă, Chels! Dacă reuşim în seara asta, ne va înmâna un cec de douăzeci de mii de dolari.

— Douăzeci… Chelsa se înecă. În zece minute sunt gata.

Lizzie suflă uşor peste unghii pentru a-şi usca lacul.

— Nu ai decât cinci la dispoziţie.

I-au fost necesare cincisprezece, dar timpul a fost bine folosit. Chelsea era puţin mai plinuţă decât Lizzie, dar avea o superbă perucă roşcată, care era poate puţin prea cârlionţată. Nu se vedea nici măcar o şuviţă din părul blond al lui Chelsea. Înlocuise însă pantalonii folosiţi de Lizzie pentru a măsura biroul lui Wolfe cu o rochie de mătase imprimată cu un model bleu cu zmeuriu.

— …Pe Lizzie reuşi s-o păcălească. Dacă l-ar pacali şi pe Michael!

Michael nu fu păcălit – nici măcar amuzat – când cele două femei se alăturară petrecerii. Deja se adunaseră două duzini de personaje în living room-ul spaţiosului său apartament cu vedere spre Central Park. Majoritatea erau publicişti, editori, agenţi, scriitori, câţiva vicepreşedinţi, dar, pentru a mai varia puţin, invitase şi persoane care nu lucrau în domeniul respectiv, iar printre ele se aflau şi cele două femei de la Manhattan Interiors Inc. Wolfe îşi spuse că ar trebui să le dea jos perucile şi

să se lămurească ce naiba se întâmplă, dar trebuia să recunoască că făceau o pereche minunată. Elizabeth Guest, alias Lizzie Olson din Wilson Creek, Kansas, purta o rochie de lână de culoarea prunelor, pantofi negri delicaţi. Femeia de lângă ea trebuia să fie Chelsea Barnard. I se părea familiară chiar cu peruca aceea ridicolă pe cap. Sau era el paranoic? Indiferent cine era, nu era femeia pe care o surprinsese pe biroul lui, ieri dimineaţă. Pieptul mai plin, coapse la fel, nu avea pistrui. Dar, desigur, el ştia că nu avea cum să fie ea. Amândouă erau fără speranţă şi, dacă el mai avea puţin bun simţ, ar fi trebuit să le trimită înapoi în Kansas. Nu avea răbdare să se joace, iar zâmbetul orbitor pe care i-l aruncă Lizzie din cealaltă parte a camerei nu-l făcu să-şi schimbe părerea. Îşi dorea s-o ia în braţe şi s-o sărute până o să-i cadă peruca şi i se vor dezlipi unghiile false. Poate că o va face… mai târziu.

— La ce dracu’ te gândeşti? se apostrofă în gând.

Dar, în timp ce o urmărea pe Lizzie trecând printre invitaţi, continuă să-şi imagineze moliciunea buzelor ei. Ea apucă un pahar de martini de pe o tavă şi sorbi din el cu un gest studiat, fără a înceta să zâmbească. Wolfe îşi îndreaptă ţinuta, întărindu-se împotriva farmecelor ei. Lizzi Olson era o fată din oraşul lui natal. Nu-i putea face rău, dar nici nu se putea încurca

cu ea. Simplul fapt că era din Wilson Creek însemna că ştia despre el ceea ce nu mai ştia nimeni altcineva, chiar câteva lucruri pe care dorea să le uite. Iar el dorea ca totul să rămână aşa. Viaţa îl purtase departe de Kansas, şi aşa va rămâne. Nu avea nevoie ca roşcata asta să-i dea viaţa peste cap.

— Atunci, de ce era pe cale să-i dea un cec de douăzeci de mii de dolari?

— Michael, ce mai faci? spuse ea fluturându-şi o mână cu o minunată manichiură.

Mâinile care ţinuseră ruleta pe tavanul lui fuseseră la fel de frumoase, dar unghiile erau scurte. Michael observase detaliile.

— Mă bucur că am venit în cele din urmă, continuă ea fără a tremura vocea. Îmi va fi de mult ajutor în munca mea faptul că ţi-am văzut apartamentul. Trebuie să mărturisesc, totuşi, că am fost surprinsă. Wolfe zâmbi enigmatic.

— Dar la ce te aşteptai? Tot la imitaţie de piele?

— Ceva în genul ăsta, recunoscu ea râzând.

— Bănuiesc că nu te pot învinui. M-am mutat aici acum un an şi Lorraine Kunin mi-a decorat interiorul. O s-o anunţ că ţi-a plăcut rezultatul muncii ei.

Wolfe simţi o plăcere perversă privind-o pe Lizzie cum se îneacă cu martiniul. Dar simţi o şi mai mare şi mai perversă plăcere când o bătu pe umeri. Lorraine Kunin era una dintre mai cunoscute decoratoare din New York. El ştia asta şi era evident că şi Lizzie o ştia.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Da, bine, m-am cam grăbit cu băutura. A fost o zi lungă. Interminabilă, adăugă în sinea ei, dar îşi reveni rapid. Da, aşa am crezut şi eu. Mi s-a părut că am recunoscut mâna Lorrainei. Nu avusese încotro. Când intraseră în apartamentul luxos, Lizzie îi murmurase lui Chelsea.

— Aceasta nu poate fi locuinţa lui Wolfe. În mod sigur a închiriat-o! Iar Chelsea îi murmurase drept răspuns:

— Nu ţi se pare că e în stilul lui Kunin? La care Lizzie răspunsese:

— O, Doamne, ai dreptate!

În acest moment îl zărise pe Michael şi-i zâmbise ameţitor. Singura rază de lumină în norul negru în care intrase era că, dacă Wolfe îşi permisese s-o aranjeze pe Kunin, în mod sigur putea să o plătească şi pe Guest.

— Aveam de gând s-o rog să-mi decoreze birourile iarna aceasta, spuse Michael zâmbind misterios. Dar, din moment ce

tu vii cu recomandarea lui Isaac Pearl… ei bine, tipul era foarte pretenţios…

— Ai dreptate, spuse Lizzie veselă, şi, desigur, punctul forte al Lorrainei este decorarea de locuinţe. Cred că vei fi mai mulţumit de munca mea.

De data asta fu rândul lui Michael să se înece. Ce curaj pe femeia asta! Dar bănuia că, oricine ar fi dorit să-l înşele, trebuia să aibă foarte mare curaj şi încredere în sine! Martirii plângăcioşi nu-l impresionau cu nimic!

— O, şi Michael, tu ai dorit într-adevăr că eu să vin aici astă-seară? continuă ea.

— Da, bineînţeles!

— Nu eram chiar atât de sigură, mai ales că mi-ai dat o adresă greşită. Clădirea Xavier se află în Park Avenue.

Această informaţie o primise de la un şofer de taxi care îi explicase iritat că un sfert de dolar nu e un bacşiş ci o insultă. Lizzie se scuzase, îi dăduse cincizeci de cenţi şi îl întrebase despre Xavier Building. Îi zâmbi lui Wolfe şi mai luă o gură din martiniul îngrozitor.

— N-am fost atentă când mi-ai spus că e în Central Park South. A făcut vreo glumă sau m-ai testat din cine ştie ce motiv? Îngustându-şi ochii, Wolfe îşi ciocni paharul de al ei.

— Touché, Lizzie, spuse el încet.

— Elizabeth, îl corectă ea, şi nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre încredere. Lizzie şi-ar fi dorit să se poată strecura afară din cameră pe burtă, dar în schimb îl privi ţintă, cu curaj.

— Tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mai târziu, spuse el apropiindu-se de ea. Foarte natural, de parcă nu şi-ar fi dat seama, îşi puse o palmă pe spatele ei, exact sub gulerul rochiei. Îi atinse părul, surprins de cât de real părea, mătăsos, dar îşi dori să poată atinge buclele dese şi roşcate pe care le zărise ieşind din basmaua albastră. Apoi observă cum încep să i se coloreze obrajii şi cum, în ochii albaştri începe să se instaleze panica şi îşi retrase mâna. Ce naiba făcea? O speria şi pe ea, se speria şi pe el. Cu toate acestea, nu-i părea rău!

— Uite, spuse el aspru, de ce nu mă prezinţi asistentei tale?

— Sigur, murmură Lizzie, întorcându-şi privirile din ochii lui Michael în care nu se citea asprime ci blândeţe şi tandreţe.

Îi făcu un semn cu mâna Chelseei, care se introdusese deja într-un grup zgomotos şi vesel. Dar se scuză imediat şi i se

alătură lui Lizzie.

— Michael, aş dori să ţi-o prezint pe asistenta mea. Chelsea Barnard. Chelsea, el este Michael Wolfe… ia staţi puţin, voi doi v-aţi cunoscut deja, nu-i aşa?

— Nu formal, spuse Chelsea. Domnul Wolfe, e o plăcere să vă întâlnesc din nou îmi pare rău că m-am grăbit ieri, dar ştiţi cum e…

— Alte tavane de măsurat?

Michael sorbi ultima picătură de martini din pahar, după care le privi pe cele două femei cu o jumătate de zâmbet.

— Puteam să jur că aveaţi pistrui, domnişoară Barnard.

— Serios? râse ea. Probabil din cauza părului roşcat. Toată lumea crede că roşcatele au neapărat pistrui. Şi, te rog, spune-mi Chelsea.

Nu erau chiar atât de pricepute, gândi Wolfe. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să le facă arşice chiar aici, în mijlocul mulţimii. Picioarele Chelseei erau cel puţin cu două numere mai mari decât cele ale Lizziei. Chipul ei, chiar dacă era atrăgător, era complet diferit: format din unghiuri, cu un nas mai lung, o gură dreaptă. Şi îi era mai mult decât vag familiar. O mai văzuse undeva pe această femeie. Dar şi-ar fi amintit un nume cum e Chelsea Barnard, numai dacă, desigur, nu era la fel de fals ca

părul roşcat şi numele şefei ei.

— Ai spus ceva? întrebă Lizzie. Murmură o înjurătură de nerepetat.

— Nu, minţi el suav. Ce-aţi spune să vă fac cunoştinţă cu câteva persoane de aici?

— Mergi tu, Elizabeth, spuse Chelsea. Eu trebuie să-mi pudrez nasul.

În timp ce Chelsea se evapora, Lizzie se miră de performanţa asistenţei sale. Michael nici măcar nu o impresionase! Iar dacă genunchii ei tremurau susţinând-o, nu se vedea. Dar, probabil că Michael nu avusese asupra ei acelaşi efect ca asupra Lizziei. Pentru ea, el mirosea a colonie scumpă, caşmir, succes, iar efectul era la fel de ameţitor ca şi martiniul pe care se forţa să-l bea.

Îşi puse un braţ în jurul umerilor ei, iar ea îl urmă, încercând să fie mai manierată, disciplinată şi distantă. Îşi dorea să stea undeva cu el, să-i spună ce se întâmplă, cine era ea, să-l întrebe ce făcuse în ultimii cincisprezece, douăzeci de ani. Ce făcea, ce gândea, ce simţea? Care era locul trecutului în viaţa lui actuală? Cine era bărbatul care locuia în acest fantastic apartament, omul care lucra în biroul acela îngrozitor? îşi dori să-l poată cunoaşte, să fie prieteni, fapt care nu ar fi însemnat

decât a-şi căuta necazul cu lumânarea. Nu făcea parte din planul ei. Într-un final, o lăsă cu Meg Oakes şi soţul ei, care era unul dintre cei mai ciudaţi şi mai frumoşi bărbaţi pe care îi întâlnise Lizzie vreodată. Ambii i se adresau lui Michael pe numele mic, iar Jonathan se referise la el de două ori spunându-i „ticălosul”. Dar era evident că ambii îl plăceau foarte mult.

— E un agent bun, nu-i aşa? întrebă Lizzie.

— L-aş fi concediat dacă nu era, spuse Jonathan. Ştie ce vrea şi îşi urmăreşte scopul până când îl îndeplineşte.

— Dar este tipicar?

— Un agent de talia lui trebuie să fie, îi explică Meg. Şi nu aş fi rămas alături de el dacă nu era, dar nu-i place deloc să fie înşelat.

— Draga mea, aceasta este numai jumătate de adevăr, spuse Jonathan sec.

Lizzie se întrebă dacă ceea ce făcea ea se chema că-l înşela pe Michael.

— Elizabeth? întrebă Meg îngrijorată. Te simţi bine? Eşti cam palidă.

— Sunt puţin obosită, spuse ea, reuşind să zâmbească.

Jonathan îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cred că ar fi mai bine să stai de vorbă cu ea, Meg.

Fără nicio altă explicaţie, se îndepărtă. Meg oftă.

— Cred că ştiu ce avut să spună Michael azi după-amiază, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru Lizzie. Elizabeth, am senzaţia că eşti mai mult decât ceea ce pretinzi tu că eşti, şi, crede-mă, ştiu cum te simţi. Dacă doreşti să stăm de vorbă, te rog să mă suni, bine?

— Dar nu…

— Te rog! Când eşti pregătită, putem vorbi. Nici Jonathan nu e un bărbat pe care să-l poţi înşela, dar eu am făcut-o şi, după cum vezi totul a ieşit bine. Zâmbi larg. Singurul mod în care te poţi apăra să te arzi, este să te căsătoreşti cu cel pe care l-ai înşelat! Pentru a doua oară într-o singură seara, Lizzie se înecă cu martini.

Lizzie făcu tot ce-i fu în putinţă să se amestece printre invitaţi, să bea şi să fie fericită, să-şi imagineze jalnicul birou al lui Michael şi să uite apartamentul magnific, să ignore frământarea din sufletul ei care era atât neprofesională cât şi perturbatoare. Privi pe fereastră şi, în loc să vadă luminile Manhattanului, văzu imaginea reflectată a lui Michael. Râzând, cu ochii fără astâmpăr, se amestecase printre clienţi, oaspeţi şi prieteni. Lizzie admiră lustrul pe care i-l dădea educaţia… Nu

era nici urmă de afectare, doar parte integrantă a noii sale personalităţi. Probabil că fusese tot timpul o parte a lui, pe care însă ea nu o observase. Dar, pe lângă calităţile sale de amfitrion, Lizzie simţi şi o anume duritate. O manifestă atunci când fu lângă Cecily, care se dovedi a fi o editoare înaltă, fumătoare înrăită şi căreia îi plăcea să vorbească direct la obiect o manifestă atunci când prezentă clienţii noi, timizi, celor mai vechi, îndrumându-i către anumiţi editori. O mai manifestă chiar şi atunci când o privi şi pe ea, pe furiş. Lustrul făcea parte din farmecul său, la fel şi duritatea. Michael Wolfe era pur şi simplu un bărbat căruia nu-i plăcea să fie înşelat.

Dar eu eram cea care îl bătea la „King of the Hill", îşi reaminti Lizzie.

Apoi îi observă talia îngustă, felul în care cădeau pantalonii, cureaua, cămaşa fără nicio cută. În acest moment nu i-ar mai face plăcere să-l dărâme de pe niciun deal pe care l-ar fi cucerit!

Dar eu am absolvit cu note excelente, în timp ce el abia a reuşit să termine şcoala, îşi reaminti ea. În acest moment privi în jurul ei, la scriitorii faimoşi care îi erau clienţi şi care se bazau pe sfatul lui, la persoanele interesante şi inteligente care îi erau prieteni. Lizzie era încrezătoare în propriile ei calităţi şi era

mândră de originea ei. Dar nu era proastă. Cu numai câteva cuvinte, Michael putea s-o ruineze. Ştia asta mai bine decât orice altceva.

Îi era din ce în ce mai clar că îşi alesese prost fraierul.

Înghiţi ultima gură din paharul de martini şi se prăbuşi pe canapeaua de culoare crem. Ştia atât cine era designerul ei, preţul şi materialul din care era confecţionată şi se cutremură gândindu-se la toate aceste elemente. Sunt condamnată, gândi ea. Nu putea face altceva decât să-şi revină, să admită adevărul şi să spere pentru ce era mai bine.

— Nu mai fi atât de posomorâtă, Lizzie, o admonestă Chelsea în timp ce luă loc lângă prietena ei.

— Nu-l lăsă pe Michael să audă că-mi spui Lizzie, sâsâi ea. Mă numesc Elizabeth!

— O, da! Am uitat! se strâmbă Chelsea. Nu te necăji! E tocmai în capătul celălalt al camerei mâncând de viu pe unul dintre editori.

— Cred că nu e decât apetitivul! Eu sunt felul principal.

— Ooo! spuse Chelsea. Dar ce s-a întâmplat cu curajul tău? Din câte îmi amintesc eu, parcă tu erai cea care urma să-l mănânce pe Michael de viu! Ţi-ai pierdut firea? Lizzie o privi urât.

— Dacă ar fi să-l judec după aspectul exterior, l-aş mânca într-o clipă. Acum două ore te-am ajutat să despachetezi, dar acum nu mai sunt sigură dacă am făcut bine. Îmi place Meg îmi place şi Jonathan. Dacă ar fi un cretin, oare ar rămâne alături de el? E foarte bun la ceea ce face; n-am negat niciodată asta. Dar hai să punerri problema din alt punct de vedere. Dacă, nu ar fi un ,,cretin'' oare aş mai încerca să-l înşel?

— Nu le poţi avea pe amândouă, Elizabeth. Iar sentimentul de vinovăţie nu te va ajuta să plăteşti notele de plată. Aminteşte-ţi, eşti un designer al naibii de bun! Uite, Jonathan şi Meg m-au invitat la cină. M-am gândit că ar fi bine să merg şi să aflu tot ce pot despre prietenul nostru Michael. Dacă doreşti, aş putea discuta cu Meg şi despre necesarul de spaţiu. Lizzie clătină din cap demoralizată.

— Nu cred că va mai fi necesar.

— Cum adică? Cred că ar trebui să aibă şi ea un cuvânt de spus despre cum îi vei redecora biroul. O, Doamne! Doar nu te gândeşti să mărturiseşti totul!

— Simte-te bine, Chels! Nu te gândi la muncă!

— Să nu fac nimic în pripă, ok?

— Nu te îngrijora. Ai nevoie de ceva bani?

— De ce? Ai de unde să-mi dai?

— Nu am decât cecuri de călătorie.

— Las-o baltă! O să plătească ei. Eu abia am bani de metrou. Ne vedem mai târziu, Liz! zâmbind palid, Liz o urmări pe prietena ei îndreptându-se printre invitaţi către noii ei amici. Cum putea fi atât de veselă? Lizzie mai servi un ultim martini de pe o tavă şi luă o înghiţitură zdravănă. Începuse să aibă gusturi ciudate. Musafirii începură să spună noapte bună gazdei şi, după numai câteva clipe, apartamentul fu gol. Lizzie îşi privea ţintă băutura şi se întreba cine pusese primul măsline în martini şi ce avea ea să-i spună lui Mabel Wolfe, cum avea să plătească biletele de întoarcere în Kansas pentru ea şi Chelsea. Nu putea să dea pur şi simplu din călcâie şi să spună „Nicăieri nu-i ca acasă”!

O, la naiba, gândi ea, ce ştia oare Dorothy?

— Ei, ce trişti suntem, spuse Michael vesel, luând loc lângă ea.

Apropierea lui, zâmbetul lui, ochii lui negri, totul din fiinţa lui o făcea pe Liz să vrea să-şi dea capul pe spate şi să râdă, să fie ea însăşi. Numai să fie cu el. Dar nu putea scăpa de senzaţia de vinovăţie.

— Michael, spuse ea pe un ton grav. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. O privi şi spuse:

— Da, ştiu.

— Ştii?

— Mmm. Stătea într-o parte, cu ochii la ea, cu un braţ întins de-a lungul canapelei. Nu înţelegea de ce era pe cale să spună ce avea de spus. Probabil că el mai avusese de-a face cu femei chiar mai triste decât ea, poate că auzise mărturisiri chiar mai grave decât a ei. Şi, la naiba, Lizzie merita să sufere pentru ceea ce-i făcuse! Nu, nu să sufere, gândi el supărat pe el însuşi pentru că era atât de patetic. Dar era adevărat. Lizzie era plină de energie, veselie şi viaţă – precum şi foarte capabilă să mintă – iar el nu era persoana care să-i sfărâme visele.

— Ieri dimineaţă ai pretins că eşti asistenta ta, spuse el brusc. Marea Elizabeth Guest nu face măsurătorile singură, iar Chelsea eră deja în drum spre Kansas City. Aşa încât ţi-ai pus o perucă roşcată şi ai pretins că eşti ea. Nu te-ai aşteptat să dai peste mine şi cred că te-ai aşteptat şi mai puţin ca eu să am o privire atât de bună. Michael putu să observe cum o cuprinde uşurarea, cum îi revin tupeul şi energia. Tristeţea care-i întunecase chipul dispăru: era gata să mintă din nou.

— Vrei să spui… începu ea, dar se opri simţind un fior de panică, după care continuă: Vrei să spui că ai ştiut asta chiar de la început?

— Am bănuit, dar nu am fost pe deplin sigur până când nu am cunoscut-o pe Chelsea.

— Şi nu te-ai supărat? Se apropie de ea, realizând că-i era imposibil să se ţină la distanţă. Răspândea un miros uşor, de parfum.

— Mi-ai spus că metodele tale sunt puţin cam neortodoxe, spuse el.

— E adevărat. Lorraine Kunin nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Pe Michael îl bufni râsul când o auzi. Lorraine Kunin nu era deloc neortodoxă.

— Nu, cred că nu. Spune, pantalonii aceia erau ai tăi?

— Da, îi am din colegiu.

Ah, gândi ea, era atât de bine să poată minţi din nou! Hotărî că Michael era minunat şi dacă ar fi fost mai puţin atrăgător probabil că I-ar fi sărutat.

— Mi-era teamă cu nu-mi mai sunt buni, adăugă ea zâmbind timid.

— O, îţi veneau perfect. Am observat asta.

— Da, ei bine… Tuşi uşor, apostrofându-se pentru uşurarea pe care o simţea, pentru că se purta atât de prietenoasă că era atât de uşor abordabilă… Acesta nu era comportamentul

Elizabethei, ci al lui Lizzie Olson.

— Ei bine, mă bucur că eşti atât de înţelegător şi sunt fericită pentru că ţi-am spus. Crezi că ar putea fi micul nostru secret? Wolfe îşi imagina cele mai delicioase feluri în care o putea şantaja.

— Desigur. Sprâncenele lui Lizzie se uniseră din cauza concentrării.

— Vrei să-ţi fac nişte concesii în contract? Wolfe tuşi pentru a-şi masca râsul de om surprins. Nu se mai mira că Lizzie dăduse faliment. Înainte s-o trimită înapoi în Kansas, va trebui să-i dea câteva lecţii de negociere a contractelor.

— Nu ar fi mai bine dacă am vedea mai întâi contractele? sugeră el pe un ton grav.

— Desigur. Lizzie sări în picioare şi fugi să-şi aducă geanta. Wolfe se aşeză mai comod pe canapea fără a-şi lua însă ochii de la silueta zveltă a lui Lizzie. Simpla vedere a gleznelor ei îl făcu să nu se mai poată concentra. Îi plăcea felul uşor în care se mişca, îi plăceau agilitatea şi purtarea ei. Încercă să se concentreze asupra sumei de bani pentru care avea să semneze un cec, dar încercarea nu dădu niciun rezultat. Continuă să-şi imagineze felul în care braţele lui Lizzie l-ar cuprinde, gura ei pe gura lui, picioarele ei împletindu-se cu ale lui. Fusese o

greşeală faptul că o reţinuse după cocktail, pentru că acum nu îi mai venea s-o lase să plece. Ea-i înmâna contractul şi se aşeză deliberat în colţul cel mai îndepărtat al canapelei. Wolfe zâmbi în sinea lui; deci nu era singurul care simţea scânteile care săreau dintre ei. Tot trupul îi ardea de o dorinţă pe care nu o mai simţise de ani de zile. Dumneazeu să-i ajute pe amândoi, dar el era fericit!

— Este foarte clar, spuse ea.

— Cred că mă pot descurca. Spre marea-i surpriză, ea râse veselă, râsul lipsit de griji şi de subînţeles dintre prieteni.

— Da, cred că te poţi descurca, căzu ea de acord. Tot timpul uit că eşti agent.

— Asta sunt în primul rând. Ce altceva aş mai putea fi? O privi cu ochii mari o clipă, iar râsul ei dispăru, dar îşi reveni repede, expert şi-i replică:

— Un client care are nevoie disperată să i se redecoreze biroul.

Contractul părea corect, îi proteja foarte bine interesele şi, într-o mai mică măsură şi pe ale lui. Clipi de două ori când citi suma pe care i-o cerea Lizzie pentru redecorare. Dar când o văzu cum stă pe marginea canapelei, cu peruca caraghioasă pe vârful capului, şi cu toate acestea arătând atât de plină de

speranţă şi frumoasă, un fior de dorinţă amestecată cu afecţiune pentru ea, îl făcu să admită (fără a don) ca sosise marea clipă de a se despărţi de câţiva dolari pentru a-şi dichisi biroul. În plus, gândi el, Lorraine Kunin i-ar pretinde aproape de două ori mai mult, fără a-l distra însă atât de tare.

După ce termină de citit, scoase stiloul din buzunarul interior al hainei şi făcu ceva ce nu făcea niciodată: semnă contractul fără a se târgui. Lizzie îl privi cu mâinile încleştate pe genunchi. Apoi scoase carnetul de cecuri, completă o filă şi i-o înmâna, împreună cu contractul.

— Cina? spuse el. Ea clătină din cap.

— Am salată de brânză cu avocado, un vin bun, pâine, nu e decât o masă uşoară, pe cuvânt.

— Nu, nici nu mă pot gândi la mâncare după ce am mâncat atâtea apetitive.

Nici măcar nu se atinsese de ele, iar Wolfe ştia foarte bine. Femeia din faţa lui nu putea mânca pentru că tocmai îi dăduse douăzeci de mii de dolari! Probabil mă crede un fraier, gândi el. Dar el ştia adevărul: tocmai semnase un contract legal, care crea anumite obligaţii, iar dacă Lizzie Olson/Elizabeth Guest nu-i făcea faţă, avea s-o dea în judecată până şi pentru pantalonii pe care îi purtase la prima lor întâlnire.

— Michael, te simţi bine?

— Perfect, spuse el.

— Cred că am băut un pahar în plus. Am să plec acasă.

Se ridică nesigură, strângând în mână contractul şi cecul.

— Mulţumesc pentru seara aceasta minunată… pentru tot. Va fi o plăcere să lucrez cu tine, Michael. Pe jumătate resemnat, pe jumătate în silă, Wolfe îi aduse haina şi o ajută să se îmbrace. Cu toate acestea, Lizzie se clătină pe picioare, dar el o susţinu. Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, de a şti cine, ce mişcare a făcut, buzele lor se uniră, iar trupurile se lipiră unul de celălalt. Lizzie oftă, pe deplin satisfăcută de căldura braţelor lui şi de senzaţiile delicioase pe care săraturile lui le trezeau în trupul ei. Simţi foamea din el şi din ea şi îi răspunse la sărut ştiind exact ce făcea şi fără a dori să se oprească. Mâinile lui alunecară pe sub haina ei şi o trase mai aproape de el, în timp ce-i trasa conturul buzelor cu limba pentru a o strecura apoi în gura ei.

Fiorul de neconfundât al dorinţei îi străbătu trupul şi-l cuprinse în braţe pentru a simţi muşchii tari ai spatelui, lăsându-şi mâinile să rătăcească prin părul des, alb. Nu-i venea să creadă că ea, Lizzie Olson, era în New York şi-l săruta pe Michael Wolfe, inamicul din copilărie. De fapt, îşi dorea ceva mai mult

decât nişte sărutări. Dar exact atunci el îi atinse părul iar ea se retrase repede din braţele lui, amintindu-şi de perucă, de machiaj, de unghiile false. Michael nu o săruta pe ea. El o săruta pe Elizabeth Guest. Pe ea o dorea el, nu pe Lizzie Olson.

Mormăind un „noapte bună" zbură pe uşă afară.

Timp de cinci minute bune după plecarea ei, Michael rosti câteva înjurături la adresa lui şi a ei. Izbi un scaun. Adună paharele răspândite prin casă şi le aruncă în chiuvetă, făcând cioburi unul. Care naiba era problema cu femeia asta? Pentru o clipă îi răspunsese atât de plină de dorinţă şi atât de sălbatică, pentru ca în următoarea să fugă speriată. Mai înjură câteva minute bune. Se referi mai ales la „Ce dracu' m-a apucat? „Jurase să n-o atingă. Jurase să se poarte patern şi cast cu ea, s-o ajute să se întoarcă în Kansas cât mai repede cu putinţă şi cu foarte puţine răni sufleteşti. Măcar ar fi trebuit să menţină o relaţie cât mai profesională cu putinţă, aşa cum făcuse şi cu Lorraine Kunin. Nu se putea încurca cu Lizzie Olson! Ajunsese până aici pentru a se îndrăgosti tocmai de o femeie din Wilson Creek! în ce încurcătură se băgase… de fapt îl băgase? Nu avea decât o singură cale pentru a ieşi din ea… s-o ţină la distanţă şi să se asigure că între ei nu vor exista decât relaţii strict profesionale! Va fi foarte greu, dar va începe să exerseze chiar

din acest moment, aşa încât se aşeză la masă singur şi servi cina pe care sperase s-o împartă cu Lizzie.

Lizzie reveni în camera ei fără suflu, dar nu pentru că i-ar fi fost ruşine sau frică, ci pentru că urcase pe jos cele şase etaje, încercase să stingă flăcările care continuau să ardă în trupul ei. Acesta era modul cel mai nimerit să descrie senzaţia cu care rămăsese după întâlnirea cu Michael: flăcări arzătoare, fierbinţi. Dar cursa pe scări în sus nu o ajută deloc. Îşi scoase hainele, peruca, unghiile false şi sări sub duş. Dar nici măcar şuvoiul de apă nu reuşi să-i ia gândul de la Michael. Senzualul, fermecătorul, minunatul Michael.

— Nu! se corectă ea. Acela nu era Michael. Michael care o sărutase pe ea ar fi aruncat-o pe Lizzie Olson afară de urechi. El o sărutase pe Elizabeth Guest. Fusese senzual, fermecător, minunat, cu Elizabeth Guest! N-ar fi dat nici două parale pe Lizzie Olson.

Trebuie să ţină minte: suava, sofisticata decoratoare din New York nu lucrase niciodată la magazinul familiei Wolfe din Wilson Creek, Kansas, nu-l cunoscuse pe Michael în ipostaza de adolescent cu părul brunet, lipsit de orice sensibilitate.

La naiba! Ar fi trebuit să mărturisească totul şi să termine

odată!

Dar îi oferise o ieşire atât de minunată… şi douăzeci de mii de dolari fără a mai vorbi de speranţă şi de şansa unui nou început. Cum ar fi putut refuza aşa ceva? Doar de dragul adevărului? Pentru încredere? Onestitate?

— Puh, spuse ea ieşind de sub duş. Se privi în oglindă, îşi studie părul roşcat, pistruii, asigurându-se că supravieţuise confruntării cu Michael Wolfe. Dacă se întâmpla ceva, probabil că va interveni Mabel Wolfe şi-l va convinge pe fiul ei să nu o ucidă pe biata, micuţa Lizzie Olson!

CAPITOLUL 5

Primul lucru pe care îl făcu Lizzie a doua zi dimineaţă fu să depoziteze cecul într-un cont pentru tânăra ei afacere şi să sărbătorească evenimentul cu Chelsea. Erau îmbrăcate cu hainele lor de casă: roşcata Lizzie cu pantaloni verzi de catifea reiată şi o bluză de bumbac, blonda Chelsea cu o fustă de blugi, pulover în dungi şi pantaloni sport. Lizzie bănuia că, dacă în acel moment Michael ar fi intrat în restaurant, acela ar fi fost sfârşitul pentru Manhattan Interiors Inc.

— Nu, nu cred, spuse Chelsea în timp ce-şi turna sirop peste o gogoaşă mare, aurie. Mă îndoiesc că s-ar putea întâmpla

aşa ceva. Nu ne-ar putea recunoaşte.

— Vrei să pariezi?

— Da, ai dreptate. După cum îl cunosc eu pe Michael, ne-ar recunoaşte după parfum. Chelsea puse pe masă sticla de sirop şi rămase neobişnuit de gânditoare. Lizzie, mai devreme sau mai târziu, tot va afla.

— Mai bine mai târziu… după ce i-am proiectat un birou atât de uluitor, încât să nu-i mai pese cine suntem cu adevărat.

— Măcar de asta suntem capabile. Ce-ai să faci dacă va continua să-ţi facă avansuri?

— Nu o să-mi facă. Nu sunt pentru el decât o pasiune minoră şi trecătoare.

Chelsea izbucni în râs.

— Meg nu e de aceeaşi părere.

— Chelsea, te rog, păli Lizzie.

— Jonathan spunea că Michael nu te-a scăpat din privire toată seara.

— Probabil că se temea să nu-i fur vreo lampă.

— Lizzie, te-a sărutat? Chelsea, pentru numele lui Dumneazeu!

— O, minunat, spuse Chelsea gemând. Acum chiar că am făcut-o! Una e să-l tragem pe sfoară, dar sărutatul…

— Mănâncă-ţi gogoşile şi taci! Chelsea tăcu timp de două înghiţituri.

Într-un final întrebă:

— L-ai sărutat şi tu? Lizzie se uită urât la ea.

— Acum cincisprezece ani bărbatul acela ne-a spus că unicul gust pe care îl avem este cel din gură. Crezi că l-aş săruta?

— Atunci avea douăzeci şi trei de ani, Lizzie. Oamenii se mai schimbă.

— Poate că Michael s-a schimbat în exterior, dar în suflet e acelaşi Michael Wolfe de pe timpurile de la Wolfe's Paint and Walipaper Supply Store.

— Atunci de ce i-ai permis să te sărute?

— Nu i-am permis.

— Vrei să spui că a făcut-o cu forţa?

— Nu, m-a luat prin surprindere. Chelsea prinse în furculiţă o bucăţică de gogoaşă şi o aruncă în gură. Arăta de parcă ar fi fost într-o cu totul altă parte decât în New York, luându-şi prietena la rost.

— Cred că ar fi cu totul de necrezut dacă tu şi Michael veţi fi împreună.

— Chelsea, îmi strici micul dejun. Dacă Michael e

„vrăjit” de cineva, aceea este Elizabeth Guest, iar eu nu sunt Elizabeth Guest. Chelsea ridică din umeri.

— Deci o ţii tot pe a ta. Lizzie schimbă subiectul indicându-i lui Chelsea ca în acea după-amiază să fie la birourile Michael Wolfe’s Associates pentru a termina măsurătorile. Chelsea abia zâmbi.

— Ţi-e prea frică pentru a apărea acolo în persoană?

— Deloc, replică Lizzie. Dar tu eşti asistenta mea, îţi aminteşti?

— Chestia asta, Liz, cere vărsare de sânge.

— S-ar putea chiar să obţii ceea ce ceri, spuse Liz sec. S-ar putea ca tu să urmezi la rând după ce Michael mă va termina pe mine, dacă n-o scoatem cu bine la capăt.

— Aha. Ştii ce cred eu, Lizzie? Lizzie privi nota de plată şi scoase portmoneul.

— Sunt sigură că o să-mi spui chiar tu.

— Cred că ai fi mult mai fericită dacă Michael ar fi cu adevărat un căpcăun. Dar nu e, iar asta te face nervoasă.

— Este un căpcăun, dar eu nu sunt nervoasă.

— Atunci de ce laşi zece dolari bacşiş? Privind-o urât pe Chelsea, Lizzie înlocui hârtia de zece dolari cu una de un dolar.

După ce se întoarseră la hotel discutară afaceri, toate

posibilităţile de decorare a birourilor lui Michael – culori, stil, moduri de folosire eficientă a spaţiului, artă, totul. Lizzie căută prin cataloage, caiete de schiţe şi, pentru un timp, uită că regreta faptul de a-l fi sărutat pe Michael. Probabil că asemenea lucruri i se întâmplă frecvent lui Michael, aşa încât nu se va gândi prea mult la acest lucru. Ea avea munca; era foarte bună la ceea ce făcea. Totul va fi bine.

După ce o trimise pe Chelsea cu diferite comisioane, Lizzie sări peste masa de prânz şi munci până după-amiază. Munca fusese totdeauna o terapie pentru ea: o ajutase de-a lungul iernilor lungi din Wilson Creek, a perioadelor de rezultate nesatisfăcătoare din Wichita, iar acum, în timpul îndoielilor asupra ei însăşi, a lui Michael şi a schemelor sale îndrăzneţe. Cu puţin înainte de ora cinci, primi un telefon de la Chelsea, care era cu adevărat panicată.

— Lizzie, vrea să vină să te vadă!

— Michael?

— Bineînţeles că Michael!

— Dar nu se poate! Nici nu se pune problema! Spune-i că sunt ocupată cu un client.

— I-am spus asta. Spune că are adresa ta şi că vine spre tine.

— Chelsea, opreşte-l! Adresa pe care i-am dat-o eu este a unei spălătorii de pe West Seventy-second! Spune-i că ne putem întâlni la restaurantul unde am luat masa data trecută. Chelsea închise și reveni după două minute.

— Nu are timp de masă, spuse ea, el…

— Guest, tu eşti? jnterveni Michael de pe altă linie.

— Acum eu închid, spuse Chelsea şi chiar făcu ce spusese.

Lizzie tuşi. Chiar şi numai sunetul vocii lui o făcea să tremure!

— E ceva în neregulă, Michael?

— Azi dimineaţă am recitit nenorocitul ăla de contract!

— Da.

— În scrisoare spuneai că poţi face orice în suma de şaizeci de mii de dolari. Contractul specifică o sumă de optzeci de mii!

— Aşa se procedează, dar mă îndoiesc că vom ajunge până acolo. Sunt sigură că, ceea ce am eu în minte, se poate realiza numai cu şaizeci de mii de dolari… asta, în cazul în care nu doreşti ceva extravagant. El spuse ceva lipsit de amabilitate. Lizzie zâmbi calmă. Poate că Chelsea avea dreptate. Poate că se simţea mai în largul ei când Michael se purta ca un ticălos.

— Mai stipulează de asemenea şi un onorariu de patruzeci şi cinci de dolari pentru asistenta ta, care nu fac parte din cei optzeci de mii.

— Corect.

— La naiba femeie, afacerea cu tine mă costă o avere!

— Fac fiecare cent, domnule Wolfe!

Se lăsă o tăcere la celălalt capăt al firului, după care el murmură senzual:

— Vom vedea. Legătura se întrerupse. Lizzie se strâmbă la receptor şi se întoarse la planşetă. Pe viitor va trebui să-şi aleagă cu mai mare grijă cuvintele.

Chelsea intră în apartamentul lor la şase şi jumătate şi se prăbuşi pe pat.

— Totul a fost o tortură, spuse ea, după care o privi pe Lizzie. Cum de nu te-ai îmbrăcat încă?

— M-am gândit să comand nişte mâncare chinezească şi să rămân acasă să muncesc. Mi-a venit o idee.

— Dar ce faci cu Michael?

— Ce e cu el?

— El mi-a spus… Lizzie! Vine să te ia peste o jumătate de oră.

— Ce vrei să spui? De la adresa de pe Strada Şaptezeci şi doi? Chelsea!

— Mi-a spus că a rezolvat totul cu tine. Am crezut… o, la naiba cu toate, nu mai ştiu ce am crezut!

— Asta a fost spuse Lizzie închizându-şi stiloul. Acum e sfârşitul.

Chelsea se ridică şi-şi scoase peruca roşcată.

— Meg spunea să-ţi transmit să nu te dai bătută, să ai încredere în instinctele tale. Să insisşti.

— Să mor în luptă?

— Ceva de genul ăsta.

— Naiba să-l ia! Dar, în numai zece minute îşi îmbrăcase fusta neagră şi un pulover de angora, de culoarea eram, care-i aparţinea de fapt lui Lizzie Olson. Se machie cât putu de bine. Îşi puse peruca şi ieşi pe uşă. Michael aştepta în spălătoria automată, sprijinit de o maşină de spălat de culoarea avocado-ului.

— Ce loc drăguţ ai aici, spuse el blând.

— E o greşeală. Secretara ta a bătut greşit adresa la maşină, dar îl cunosc pe proprietar şi mi-a adus scrisoarea ta în persoană. Am uitat să-ţi spun.

— Gwen nu greşeşte niciodată.

— Atunci poate că ţi-am dat eu o adresă greşită. Nu locuiesc într-o spălătorie!

— Bineînţeles că nu! Nu mai avea suflu, inima îi bătea nebuneşte, iar nasul i se înroşise atât din cauza alergăturii cât şi pentru că-l găsea pe Michael teribil de sexy. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi un pulover. Îşi ţinea braţele la piept exact ca în dimineaţa în care se întâlniseră după cincisprezece ani.

— Îmi pare rău pentru încurcătura şi pentru că am întârziat. Aveam de făcut câteva comisioane.

— Asta înseamnă că eşti liberă pentru cină?

— Da. Mergem?

— Nu doreşti să te schimbi în ceva mai comod? întrebă el.

— Nu, mă simt bine aşa. Să mergem, da?

— Mă gândeam la un local liniştit, fără pretenţii. E o seară frumoasă, nu crezi? Nu mă grăbesc. Ai timp să te schimbi.

— Michael, de ce am oare senzaţia că nu mă crezi? Nu-i dădu niciun răspuns.

— Crezi că ţi-am dat intenţionat o adresă greşită, nu-i aşa? Ei bine, eu cred că Gwen a greşit pur şi simplu. E ridicol! O spălătorie! pufni ea. Eu locuiesc în clădirea de alături, arătă ea

cu degetul o clădire frumoasă. Ultimul etaj. Nu mă supăr să rămân aşa îmbrăcată.

Wolfe rămase nemişcat o clipă. Nu se aşteptase ca Lizzie să-i mărturisească imediat unde locuieşte, dar fu surprins să-i audă minciuna atât de inteligentă. Îl minţise chiar de la început. Începuse să se enerveze… atât pe ea cât şi pe el. O clipă îşi dori ca şarada să ia sfârşit, iar ei să devină prieteni. În clipa următoare îşi dori să continue, aşa încât ei să poată deveni mai mult decât prieteni. Cu toate acestea, în acel moment îşi dorea să ştie că Lizzie nu locuia în cine ştie ce zonă periculoasă a oraşului. Ce ştia ea despre New York? S-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi ştiut exact unde să dea de ea, dar bănuia că devenea prea protector, subestimând-o. Nu mai avea doisprezece ani. Fie că era din Wilson Creek sau din alt oraş, era o femeie matură, care putea avea singură grijă de ea. Ar fi putut să-i forţeze mâna, dar, dintr-un motiv necunoscut nu dorea s-o facă.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi? întrebă el.

— Încă n-am întâlnit newyorkez care să nu-şi dorească aşa ceva.

— Dacă da, anunţă-mă. Tot timpul aud de apartamente de închiriat. Anunţă-mă dacă te interesează. Cu sentimentul de a fi

fost foarte binefăcător, chemă un taxi. Când Lizzie urcă, observă că nu-şi pusese unghiile false, dar nu făcu un comentariu. Pur şi simplu urcă alături de ea şi se aşeză cât mai aproape.

Astă seară, gândi el, nu voi medita la minciuni, şarade şi la Wilson Creek. Am de gând să mă simt bine.

— Relaxează-te, îi spuse el, nu mai sunt deloc supărat.

— Va fi o întâlnire de afaceri, Michael? El zâmbi.

— Sper că nu. Îi zâmbi şi ea.

— Oare de ce mă simt dintr-odată ca un canar prins în capcană?

— Pentru că nu mă cunoşti. Asta, gândi Lizzie aşezându-se comod, este o neînţelegere.

— Ai dreptate, Michael, spuse ea pe jumătate pentru sine. Nu te cunosc deloc.

Au luat masa într-un restaurant liniştit de la cel de-al doilea etaj al unei clădiri din secolul al nouăsprezecelea, din partea veche a oraşului, pe care Lizzie ar fi trebuit s-o cunoască, dacă ar fi fost Elizabeth Guest, dar nu o făcu, deoarece nu era decât Lizzie Olson. Aşa încât se prefăcu a fi familiară cu localul şi se abţinu să pună întrebări tipice pentru turişti. Cu toate că restaurantul era foarte elegant, era şi simplu, intim, plin cu antichităţi; iar lui Liz îi veni foarte grâu să pretindă că îi este

cunoscut. New York era mult mai bine decât Wichita, dar era cu totul diferit.

Se întrebă dacă ar fi trebuit ca Elizabeth Guest să mai fi luat masa în acest local, dar, văzând strălucirea din ochii lui Michael, bănui că în acea seară nu avea nicio importanţă. Expresia calmă, liniştită de pe chipul lui Michael era una care invita la împărtăşirea gândurilor şi speranţelor. Dacă nu chiar atât de mult, măcar un armistiţiu. El nu avea s-o întrebe despre spălătoria automată, iar ea nu avea de gând să se străduiască prea tare să fie Elizabeth Guest.

Dar Michael fu tăcut, iar Lizzie îşi aminti băiatul de paisprezece ani care făcuse praf dovleacul de Halloween al surorii ei, Hildie. Lizzie aruncase după el cu şase ouă. El se schimbase oare? Dar ea?

Nu mai comandă nimic de băut; el comandă un martini. Era hotărâtă să nu se lase atrasă într-o confesiune, dar, pe de altă parte, era pe deplin hotărâtă ca în acea seară să fie ea însăşi.

— Deci, de cât timp eşti în New York, Elizabeth? întrebă Michael.

Tonul lui era surprinzător de rece, un ton de conversaţie de afaceri, în contrast cu ambianţa intimă şi aşteptările Lizziei. Se simţi ofensată. Dar, poate că Michael nu făcea decât să

încerce să evite gânduri nedorite. Îşi aminti sărutul din seara precedentă. Nu încăpea nicio îndoială că şi el îşi amintea.

— De câţiva ani, răspunse ea cu un neaşteptat sentiment de vinovăţie, dorindu-şi ca el s-o fi întrebat altceva, orice altceva.

— Nu te-ai născut aici, nu? îi zâmbi, mirându-se de calmul ei.

— Nu, dar tu?

— Nici eu. El zâmbi enigmatic, iar Lizzie se întrebă dacă nu cumva nu se gândea la Wilson Creek. Da, probabil că asta făcea. Din vârful muntelui, probabil că bietul popor din vale arăta atât de îndepărtat încât îşi putea permite un zâmbet. Pentru Michael Wolfe, Wilson Creek nu era decât o amintire amuzantă. Calmul lui Lizzie se evaporă. În culmea enervării, puse o întrebare inutilă şi foarte directă.

— De unde eşti?

După felul în care îi zâmbi, îşi dădu seama că-i muşcase momeala. El dorea să-i povestească despre el, iar ea-i netezise calea. În schimb, ea va trebui să-i povestească despre sine. Iar după cum îl ştia pe Michael, avea să insiste. Şi ce ar avea de ascuns? începu să construiască un trecut plauzibil pentru ea şi chemă repede chelnerul pentru a comanda ceva de băut.

— Dintr-un oraş mic din Kansas, răspunse Michael. Nu ai cum să-l ştii.

— Nu, probabil că nu. N-aş fi bănuit niciodată că eşti din Kansas, Michael.

El râse uşor.

— Nimeni n-ar bănui, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Lizzie fierbea.

— Slavă Domnului? Martiniul lui sosi şi-şi ridică paharul într-un toast.

— Da, slavă Domnului. Acest răspuns o duru, dar rezistă ispitei de a-i da replica. Elizabeth Guest l-ar fi înţeles. Naiba să-l ia de bărbat, gândi ea declarându-se fericită când îi sosi martiniul.

Comandară masa: friptură pentru Michael şi somon afumat pentru Lizzie. Din moment ce el cunoştea restaurantul, îl lăsă să comande apetitivele. Spera să nu facă o indigestie. Chelsea ar fi fost degustată dacă şefa ei i-ar fi permis lui Michael să-i strice masa, dar Lizzie nu se putu abţine. Era ciudat, supărător şi surprinzător că Michael îi putea influenţa starea de spirit. Atunci când se aşezase la masa acoperită cu damasc întrevăzuse posibilitatea de a se împrieteni. Dar, acum, totul se schimbase. El începuse să împroaşte cu noroi Wilson

Creek, iar ei nu-i plăcea deloc.

Dar îşi aminti că nu trebuia să lase să se vadă că este enervată. De ce i-ar păsa Elizabethei Guest ce gândeşte Michael despre Kansas şi oraşul lui natal?

— Dar tu? întrebă el. De unde eşti? Avea răspunsul gata pregătit:

— Chicago.

— Frumos oraş, spuse el încet, dar Lizzie observă că-şi îngustase privirile. Din ce cauză ai plecat?

— Am hotărât pur şi simplu că vreau să fiu în New York, răspunse ea.

— Da, înţeleg asta. Am plecat din Kansas cam din acelaşi motiv, doar că Chicago este un oraş mult mai frumos decât Wilson Creek. Michael observă că Liz era pe cale să sfărâme paharul în mii de bucăţele, dar îl puse cu grijă pe masă, lângă linguriţa de argint. Îi zâmbi misterios peste marginea paharului.

— Sunt puţini cei care ştiu asta despre mine.

— Faptul că eşti din Kansas?

— Mmm. Ea dădu din umeri. Nu-şi dorea decât să-i toarne paharul pe cămaşă. La ce altceva te-ai putea aştepta de la o roşcată din Wilson Creek?

— De ce i-ar păsa cuiva?

— Suntem în New York, Elizabeth! Kansas este Siberia Statelor Unite.

— Scuză-mă, trebuie să merg la toaletă.

— Desigur, spuse el, evident bine dispus. Expunându-se în întregime privirilor lui.

Lizzie nu şovăi nicio clipă. Dar când ajunse la toaletă, se descălţă şi începu să măsoare încăperea. Apoi smulse mai multe şerveţele de hârtie, le făcu ghemotoc şi le aruncă de perete. Apoi le ridică de pe jos şi – poc, poc, poc – le aruncă pe rând la coş. Era singurul profesor de istoria artei din istoria oraşului Wilson Creek care antrenase echipa de baschet de fete la aruncarea la coş.

Se întoarse la masă mult mai calmă.

— Te simţi bine? întrebă Michael părând îngrijorat.

— Da, sigur. Wolfe zâmbi în sinea lui. Nu credea cu adevărat că Kansas ar semăna cu Siberia şi presupunea că ar trebui să-i fie ruşine că o provoca astfel pe Lizzie. Dar dorea să ştie ce gândea ea despre Wilson Creek. În sfârşit, începuse să-şi formeze o idee.

— Michael, eu cred că e o prostie să te simţi stânjenit pentru că eşti din Kansas, spuse ea. Oamenii sunt oameni,

oriunde ai merge, iar Kansas face parte din ţara asta şi din secolul nostru, la fef ca şi New York-ul. Din anumite puncte de vedere, cred că face chiar şi multe progrese. Iar aerul este mult mai curat!

— Credeam că eşti din Chicago.

— Sunt, dar mi-am petrecut ceva timp în Kansas, îi zâmbi ea cât mai ameţitor cu putinţă. E ceva neobişnuit?

— Unde anume în Kansas? La naiba cu mine şi cu gura mea mare, gândi ea.

— Kansas City. Mi-a plăcut la nebunie.

— Da, desigur, îşi termină Michael băutura. Licitaţiile tale. Ai fost vreodată la Wilson Creek?

— Nu. E aproape de Kansas City?

— Mai la vest. Este un simplu orăşel. Are fermieri, o fabrică micuţă, un doctor, un avocat, un cartier comercial. Un loc minunat.

— Nu pari convins de ceea ce spui.

— E un orăşel din acelea… Luă o înghiţitură mare din martiniul ei. Wilson Creek nu era un orăşel dintre acelea! îşi petrecuse cei mai buni ani din viaţă acolo! Da, era mic, dar ce era rău în asta? Wichita şi Kansas nu erau mai grozave! Nici Chicago. Era un loc căruia puteai să-i spui acasă.

Atunci de ce-şi petrecuse atâţia ani plănuind să plece? oftă greu, vinovată. Măcar Michael fusese sincer. Ea-şi dorise totdeauna să locuiască oriunde în altă parte, dar nu pentru că nu i-ar fi plăcut Wilson Creek, ci pentru că erau atât de multe de făcut, atât de multe locuri în care ar fi putut să meargă! Generaţii întregi, Wilson Creek oferise familiei Olson tot ce şi-ar fi putut dori: şcoli bune, un trai decent, familie, speranţă, un anume stil de viaţă. Câţiva dintre ei rămăseseră acolo, o parte din familie se mutase în Wichita, alţii în Kansas City sau în alte orăşele mici. Dar Lizzie plecase la New York. Se gândi la sora ei, Hildie, la soţul ei Jacke Terwilliger şi la mama ei. Nu duceau o viaţă uşoară, dar nu erau nefericiţi. Credeau că Lizzie nu avea decât de pierdut pentru că nu rămăsese în Wilson Creek, alături de familia ei. Cine era Michael să-i judece? Cine era ea?

— Mai treci pe acolo?

— Nu prea des, nu.

— Atunci nu ai rude acolo?

— Părinţii mei. Le face plăcere să vină la New York.

— Da, îmi imaginez, spuse ea, vorbind serios. Lui Mabel şi Harold le făcea plăcere să plece oriunde, dar le plăcea de asemenea să se şi întoarcă. Cred că sunt mândri de tine. Michael dădu din umeri.

— Cred că da, dar ar fi mândri de mine indiferent de ce aş face, chiar dacă asta ar însemna să stau acolo să conduc ferma.

Ferma! Mincinosule! Lizzie se înecă.

— Fermă, chiar? Vorbeşti serios?

— Da. Obişnuiam să mă trezesc în zori ca să mulg vacile.

Dintre toţi oamenii, Michael Wolfe era ultimul căruia să-i fi spus că nu existau ferme de vaci în Kansas. Da, erau câteva vaci, dar nu ferme!

— Familia ta are o fermă de vaci?

— E la a treia generaţie, da. Dar eu nu am fost făcut să fiu fermier, din păcate.

Asta era evident, gândi Lizzie.

— Cine o conduce acum?

— Părinţii mei, dar cred că într-una din zilele următoare vor fi nevoiţi să renunţe la ea. Eu sunt unicul lor fiu şi, după cum pot vedea, nu am de gând să plec în Kansas. Nu m-am înţeles niciodată cu vacile. Dar în oraş sunt o mulţime de persoane interesate să cumpere.

— Bănuiesc că va fi mai bine aşa, spuse Liz, dar mie nu mi-ar plăcea ca familia mea să renunţe la pământ după atâtea generaţii.

— Şi în Chicago sunt ferme?

— Vorbesc pur teoretic, spuse ea repede. Michael o privi gânditor, dar ea-i evită ochii. Era privirea unui agent priceput, un om obişnuit să vadă lucruri pe care oamenii încearcă să le ascundă.

Eşti de părere că ar trebui să mă întorc şi să iau frâiele în mâini? spuse el într-un final. Să devin fermier?

— Nu, spuse ea reuşind să-şi mascheze un zâmbet. Dar aşa plin de succes cum eşti, cred că ai putea să-ţi ajuţi părinţii s-o scoată la capăt.

— Cum?

— Nu ştiu, poate angajând pe cineva care să poată conduce ferma pe timp nelimitat, aşa încât să nu-şi vadă pământul dat pe mâna unor străini atât cât trăiesc ei. Pământul care oare nici nu exista! Michael clătină din cap.

— Nu mi-au cerut niciodată ajutor, Elizabeth, spuse el.

— Dar nu ai niciun motiv să nu îl oferi tu. Nu e chiar atât de îngrozitor să faci sacrificii de dragul familiei, nu-i aşa?

— Depinde de ce fel de sacrificii este vorba şi de motivele pentru care le faci.

Lizzie se făcu mică întrebându-se ce gândea el despre sacrificiile pe care le făcuse Lizzie Olson pentru familia ei.

— Familiile pot fi egotete şi cu pretenţii mari, iubitoare şi

amabile. Unele pot întruni toate aceste calităţi…

Acum vorbea serios. O lumânare tremura, aruncându-şi lumina asupra chipului lui. Lizzie era confuză acum, furia ei dispăruse. I se părea că Michael avea să-i dezvăluie o parte a sufletului său, care era cinstită şi reală. Minţea în privinţa fermei şi a vacilor, dar şi ea minţise.

— Părinţii mei nu ar dori ca eu să renunţ la viaţa şi fericirea mea, continuă el. Asta i-ar face mult mai nefericiţi decât vânzarea fermei… în plus, le place să fie independenţi. Nu le place să ia nimic de la fiul lor, indiferent de cât de mult aş dori eu să le ofer.

Lizzie încuviinţă, înţelegând mai mult decât şi-ar fi imaginat el. Mabel şi Harold Wolfe erau mulţumiţi cu felul lor de viaţă, chiar dacă conduceau un magazin de vopsele şi tapet şi nu o fermă. Munceau din greu, le plăcea în Wilson Creek, îşi iubeau fiul, aveau ce mânca şi, mai cu seamă, se aveau unul pe celălalt.

Acesta era cel mai important lucru dintre toate. Când ajunse la această concluzie, Lizzie se întrebă ce altceva şi-ar mai purea dori. Ştia că ea-şi dorea cu disperare să devină decoratoare de succes în New York, că nu o îngrijora deloc faptul de a fi ajuns la vârsta de treizeci şi unu de ani fără a se fi căsătorit, dar

nu ştia de ce. De ce îşi dorise atât de tare să vină la New York? De ce nu conta pentru ea căsătoria?

Pentru că nu ai întâlnit niciodată bărbatul potrivit…

Îl privi pe Michael şi simţi un val de panică când o izbi gândul: Nu, Lizzie, nu se poate să fie el!

Îşi dorea să-i poată povesti despre Lizzie Olson, profesoara de istoria artei de la liceul din Wilson Creek şi să afle dacă nu cumva familia ei îi ceruse un sacrificiu mult prea mare. Probabil că ea era cea care îşi dorise să facă aceste sacrificii… sau poate că nu se sacrificase? Nu mai era sigură deloc. Nu mai ştia decât că era captivată de acest bărbat plin de tupeu şi misterios… şi îşi dori să poată spune ceva răutăcios şi nepoliticos, aşa încât să se poată certa şi să intre din nou în pielea Elizabethei Guest cea rece.

Dar tu eşti recea Elizabeth Guest! Sau măcar asta îţi imaginezi că eşti!

Iar Elizabeth Guest mai bine ar muri decât să fi rămas în Wilson Creek! zâmbi.

— Nu mi te pot imagina într-o fermă din Kansas! Măcar asta era adevărat!

Sosiră apetitivele, iar Michael îi trimise un zâmbet mare care o făcusă geamă în sinea ei, amintindu-şi senzaţia braţelor

lui în jurul ei.

— Spune-mi Elizabeth, ţi-a mai spus cineva că ochii tăi au culoarea zorilor într-o zi frumoasă din Kansas? Lizzie îşi ridică privirea spre el şi îl privi în ochi:

— Ştii, nu-i aşa? Michael…

CAPITOLUL 6

Michael îşi regretă imediat comentariul. Era adevărat: ochii ei aveau culoarea zorilor unei zile strălucitoare din Kansas, vara. Dar îi mai spusese acest lucru cu ani în urmă, în timpul uneia din excursiile lui în afara New York-ului. Ea şi Lucy Terwilliger desenau un model propriu de tapet, iar el le tachinase fără milă. Comentariul lui despre zorii din Kansas fusese parte a acestei discuţii. Din câte îşi amintea, ea îl luase drept o insultă. Nu credea că-şi mai amintea. Era însă evident că da. Şi regretă imediat că deschisese gura. Acum, o mărturisire din partea lui Lizzie avea să-i strice seara.

— Ştiu că ţi-e teamă să ţii la mine, Elizabeth, spuse el, dar asta este părerea mea. Încearcă pateul.

— Dar Michael…

— Ochii albaştri îmi amintesc totdeauna de zorii de zi. Mănâncă.

Era evident că Lizzie nu avea nevoie să i se repete ce are de făcut, deoarece se aruncă asupra pateului asemeni unui martir coborât de pe stâlp. Ceea ce lui îi convenea de minune. Dorea ca ea să mai rămână Elizabeth Guest. În timp ce o privea mâncând, îi observă unghiile tăiate scurt, nelăcuite, rămăşiţele de adeziv şi paloarea lor. Făcu tot ce-i fu în putinţă pentru a nu izbucni în râs. Lizzie, Lizzie, unde ai fost toată viaţa mea? În Kansas, gândi el, acolo unde ar fi trebuit să fii şi tu…

— S-a întâmplat ceva? întrebă el când o văzu încruntându-se.

— Nu, nu, nimic, răspunse ea şi lăsă furculiţa pe masă, după care îşi ascunse mâinile în poală. Eu… ei bine, de fapt mă gândeam la apartamente.

Michael ridică din sprâncene.

— Eu îţi fac complimente despre culoarea ochilor iar tu începi să te gândeşti la apartamente?

— Da, ei bine, uneori fac asemenea asocieri libere, spuse ea încercând ca râsul ei să pară lipsit de griji, dar nu reuşi. În orice caz, Chelsea îşi caută unul. Ştii vreunul disponibil?

— Când?

— Cât de repede se poate. Weekend-ul acesta, următorul, spuse ea zâmbind uşor. Mă ameninţă că se mută cu mine.

— Cu pantalonii de lucru cu tot? Lui Lizzie îi veni să-l pocnească.

— Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi din partea ei.

— Are animale?

— Nu.

— Vrea să subînchirieze?

— Fericită. Wolfe încercă pateul, îl savura. O privi pe Lizzie.

— Cred că s-ar putea să ştiu ceva disponibil.

— Glumeşti! Chelsea va fi încântată! Unde e?

— Apartamentul la care mă gândesc are un singur dormitor, e în Cast Side.

Cu ceva efort, Lizzie se abţinu să întrebe care era chiria. Elizabeth Guest ar fi ghicit, iar apartamentul trebuia să fie pentru Chelsea, nu pentru ea. Michael nu trebuia să ghicească că ea şi Chelsea vor împărţi chiria. Apartamentul cu un dormitor le va conveni de minune. Acum că încheiase contractul cu Wolfe Associates, Lizzie bănuia că prietena ei avea să rămână în New York ca asistentă a ei.

— Sună minunat, spuse ea.

— Dă-mi un telefon dimineaţa viitoare. Ea zâmbi.

— Aşa voi face, dar speram să ne vedem mâine. Trebuie

să discutăm necesităţile tale de spaţiu şi ideile pe care le-am pus pe hârtie.

— Elizabeth, cât timp îţi va fi necesar pentru asta? întrebă Michael încruntându-se.

— Mâine? Doar o oră, cred.

— Pentru mine o oră înseamnă enorm de mult timp.

— Va trebui să aprobi anumite lucruri, dar cu siguranţă că nu va fi necesar să ne vedem atât de des cum am făcut-o în ultimele două zile. Chiar şi ei i se păru că sunase dezamăgită.

— N-am intenţionat să sune aşa, spuse Michael încet. Aş dori să te văd cât mai mult cu putinţă. Dar voi fi cinstit cu tine…

— Michael, nu! Ştii că prefer să menţin o reacţie strict profesională designer – client.

— Chiar? Sunt şi anumite lucruri pe care nu le poţi controla, Elizabeth. Am descoperit că-mi este tot mai greu să mă concentrez asupra muncii când eşti tu prin preajmă. În ceea ce o privea, Lizzie se declară de acord cu el.

— Michael, nu eşti aşa cum m-am aşteptat, spuse ea sinceră. Încerc să nu-ţi dezorganizez viaţa. El râse. Era prea târziu pentru asta, gândi el.

Chelnerul le aduse cel de-al doilea fel de mâncare şi începură să mănânce.

De cel puţin două ori în timpul mesei, Lizzie aproape că-i spuse totul lui Michael. Era atât de amabil, iar ea se simţea atât de vinovată! Dar se abţinu. Dorea să se simtă bine cu el ca Elizabeth Guest, femeia pe care părea că o doreşte şi place el, nu ca o paria din Wilson Creek.

— Pari gânditoare, spuse el în timp ce îşi bea cafeaua de după masă. Dau un bănuţ pentru gândurile tale.

— Mă gândeam că lemnul de santal va fi potrivit pentru recepţie.

Era o minciună sfruntată. Se gândea la felul straniu şi minunat în care bărbatul din cealaltă parte a mesei o făcea să revină la afaceri, provocând-o să se rezume la relaţii strict profesionale. Se gândea la ochii lui, la muşchii fini ai mâinilor lui, la amestecul subtil de sofisticare şi aer pământean care emana din el. Nu se gândise deloc la lemnul de santal.

— Galben vrei să spui? Ea râse.

— Nu chiar. Dar despre asta putem să discutăm mâine.

— În orice caz, Elizabeth, spuse el încet, şi tu eşti la fel de legată de muncă ca şi mine.

— Îmi place munca mea.

— Foarte bine. Îi privea acum gura şi se gândea la delicioasa senzaţia pe care ar fi creat-o peste a ei. Astă seară,

gândi ea, da, astă seară. Dar când îşi dădu seama la ce se gândea, la ce visa, alungă imaginile care luaseră naştere în mintea ei ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Chiar se cutremură. Chiar se gândise cu adevărat să se culce cu Michael? Ridicol!

Tentant. O, Doamne, gândi ea privindu-l pe Michael, era foarte tentant.

— Locuiesc foarte aproape, spuse el. Vrei să ne plimbăm până acolo?

Lizzie tocmai se gândea să refuze, dar luă în considerare alternativă. Michael va sări în taxi cu ea şi va dori s-o ducă acasă. Atunci va trebui să găsească o cale de a intra într-o clădire a cărei cheie nu o avea. Nu era o perspectivă prea îmbietoare. Şi îi va face plăcere să bea ceva cu Michael, la el acasă. Nu trebuia să se culce cu el. Deja îi dovedise că era matur, sensibil şi capabil să accepte un „nu” drept răspuns. Dar asta fusese în seara trecută, iar acum era cu totul altfel.

— Pare o idee bună, se auzi ea spunând.

Lizzie îşi aruncă o privire pe nota de plată, dar dori să n-o fi făcut. Michael avea gusturi costisitoare. Aşteptă ca el să protesteze, dar nu o făcu. Căzuse în capcană. Cu un stoicism la care nu se aşteptă din partea ei, numără până la douăzeci. Era

mai bine aşa, gândi ea. Nu dorea să-i rămână datoare cu nimic. Era clientul ei. Era fiul lui Mabel şi Harold Wolfe. Era din Wilson Creek. Pur şi simplu nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Avea bani exact cât să-i ajungă pentru un taxi de la Michael până la hotel şi pentru micul dejun de a doua zi.

Apoi îşi aminti de bacşişul pe care nu-l mai dăduse la micul dejun. Nu avea de gând să-i ceară lui Michael bani de taxi. Fără o vorbă, Michael scoase cinci dolari şi-i puse peste ai ei. Când ieşiră din restaurant, o luă de mână, iar ei îi făcu plăcere să-şi strecoare mâna în a lui, bucuroasă că nu mai avea unghii false care să se desprindă. Şi ce era rău în faptul că Michael o luase de mână? Doar erau prieteni, nu? Dar pielea lui era fierbinte. Mâna lui era atât de puternică! Ştia că avea nevoie de el, că îl dorea și că era o tâmpenie să pretindă că nu era așa.

Lui Lizzie nimic nu i se părea mai normal decât să meargă la Michael acasă, să ia liftul împreună cu el, să râdă împreună. Amândoi munciseră foarte mult şi erau obosiţi, dar se simţeau bine împreună. Odată ajunşi înăuntru, Michael aprinse doar câteva veioze şi îi oferi un pahar de sherry. Acceptă, după ce îşi aruncă pantofii din picioare şi-şi strânse picioarele sub ea, pe canapea. Nu-şi putea lua ochii de la Michael. El îi zâmbi în

timp ce turna lichiorul în pahare mici, de cristal.

— Elizabeth, spuse el îndreptându-se spre ea, tu ştii că eu nu sunt genul care să se învârtă în jurul cozii. Ea râse.

— Slavă Domnului! Luă loc lângă ea şi îi întinse paharul.

— Atunci am să-ţi spun direct că doresc ca tu să rămâi aici, cu mine, peste noapte.

Vocea lui era calmă, senzuală, ochii îi străluceau, încet, dar deloc şovăitor, întinse mâna şi o mângâie pe obraji cu vârful degetelor.

— Elizabeth, vreau să fac dragoste cu tine. Am dorit acest lucru din prima clipă în care te-am văzut.

— Când îţi măsuram tavanul?

— Mmmda. Cred că într-un fel sau altul, mascarada ta are un rol mare în modul în care m-am simţit atras de tine… Zâmbi diabolic. Pantalonii aceia îţi veneau foarte bine.

— Să-ţi fie ruşine Michael, spuse ea râzând.

Mergea chiar la ţintă. Dar ea ştiuse de foarte mult timp că era aşa. Acel Michael Wolfe pe care îl cunoscuse cu cincisprezece ani în urmă, era la fel de direct. Erau aceeaşi persoană, Michael şi bărbatul senzual care acum stătea lângă ea. Îşi coborî privirile în pahar, apoi se uită drept în ochii lui.

— De ce, Michael? De ce doreşti să rămân?

Michael se înecă cu lichiorul din cauza surprizei, dar apoi râse:

— A naibii întrebare, Elizabeth!

Nu una sofisticată, gândi ea; în plus, nu dorea să-i audă răspunsul. Aşa încât încercă să dea din umeri pentru a părea curioasă, nu timidă.

Îi atinse din nou pomeţii, trasând o linie până în colţul gurii ei, apoi de-a lungul buzelor. Lizzie putea simţi cum degetele lui îi trimiteau fulgere prin tot trupul. Zâmbetul lui părea s-o mângâie, umplând-o de dorinţă.

— Pentru că mă intrigi, spuse el încet. Pentru că nu te pot descifra. Cred că toată viaţa am căutat o femeie care să aibă în ea puţin din Wilson Creek… o, nu că tu ai fi fost vreodată acolo. Nu acesta ar fi motivul. Ci pentru că tu pari a înţelege cine sunt şi de unde vin. Asta are o mare importanţă pentru mine, Elizabeth.

— Dar, eu…

— Ştiu, eşti din Chicago. Eşti Chicago şi New York. Nici eu nu înţeleg ce ţi-am spus. Contează oare? Poate că nici nu avem nevoie să înţelegem atât de multe. Eşti o femeie foarte atrăgătoare, şi…

— Sofisticată? Vocea ei se frânse, trădându-i starea

adevărată. Iar el abia dacă o atinsese! Michael îşi retrase mâna de pe buzele ei, iar Lizie îşi bău repede lichiorul. Poate ar fi bine dacă m-aş îmbăta, gândi ea. Dar nu o mai făcuse niciodată în viaţă şi nici nu avea de gând să înceapă de acum! îşi va rezolva singură problemele… şi îşi va înfrâna simţurile.

— Bineînţeles că eşti sofisticată, râse el, dar nu asta m-a atras pe mine la o femeie.

Ea zâmbi.

— Nu te cred.

— Nu, cel puţin nu pentru un răstimp îndelungat.

— Ce părere ai despre felul în care mă îmbrac?

— Ce e cu el? Nu mă interesează felul în care te îmbraci.

Wolfe îşi mască zâmbetul în paharul cu lichior. Spunea adevărul, cel puţin o parte de adevăr. Nu dădea doi bani pe felul în care se îmbrăca Lizzie. O plăcea în pantalonii ei albaştri, în rochiile elegante şi pantofi delicaţi. Pur şi simplu nu conta. Nu era sigur de ce, dar nu conta. În acest moment, nu mai era sigur de nimic, în afara faptului că dorea ca ea să rămână. La naiba, cu tot restul! Dacă avea să-i cadă peruca în timp ce vor face dragoste, va fi perfect pentru el. Avea s-o arunce pe podea şi să discute problema după. Cred că am înnebunit, gândi el, dar nu era capabil să facă altceva. Sau poate că nu dorea s-o facă.

— Nu pot Michael, spuse Lizzie încet.

— Nu poţi ce?

— Să-mi petrec noaptea cu tine. Pur şi simplu nu e posibil. Nu mă culc cu clienţii.

Michael îşi strâmbă gura. Era îngrijorată de ceea ce va face el când va afla de perucă şi de tot restul. Când va afla că e Lizzie Olson din Wilson Creek. Oare nu-i dăduse de înţeles că nu-i păsa? Sau poate că-i păsa? Oare ce s-ar întâmpla dacă i-ar spune acum că ştiuse tot timpul? Că recunoscuse zâmbetul Olson chiar de la prima întâlnire?

— Elizabeth, începu el pe un ton jos, regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

Ea clătină din cap fără a fi convinsă.

— Nu ale mele.

Se întoarse cu faţa spre ea, îşi puse picioarele pe măsuţa scumpă de cafea. Apoi îşi sorbi restul de lichior şi puse paharul pe masă. Nu era furios, era frustrat. Fiecare centimetru al trupului său îl durea de dorinţă pentru femeia de lângă el. Şi ştia că şi ea îl dorea. O privi dintr-o parte. Degetele îi tremurau pe paharnu din cauză că se enervase – şi-şi umezea întruna buzele. Simţi că înnebuneşte când îi văzu vârful limbii.

— Câteodată cred că în tine se află două persoane cu totul

diferite, spuse el atent.

— Poate pentru că aşa sunt eu, poate pentru că aşa suntem cu toţii. Îşi puse paharul lângă al lui. Michael, mulţumesc pentru lichior şi pentru tot restul.

— Nu ai de gând să-mi spui că eşti flatată, nu-i aşa?

Ea râse deoarece chiar asta intenţiona să-i spună.

— Ştii că sunt.

— Toţi clienţii îţi fac avansuri?

— Numai cei chipeşi.

— Ei, tu… Râzând, o trase la pieptul lui. Ce tipă şmecheră eşti! spuse el şi o sărută cu pasiune. Lizzie fu surprinsă cu gura deschisă, gata să dea un răspuns tăios astfel încât nu mai putu face nimic pentru a împiedica sărutul. Limbile li se atinseră, umede şi fierbinţi. Apoi ea gemu, îşi deschise larg gura iar limba lui pătrunse înăuntru, mângâind, cercetând. Îl îmbrăţişa mai tare.

— Michael, şopti ea, nu spune nimic, te rog, niciun cuvânt…

Nu fu nevoie să i se spună de două ori.

Arzând de pasiune, înnebunit de dorinţa de a o mângâia, îşi strecură mâinile pe sub puloverul de angora şi simţi căldura pielii de pe talie. Îi sărută colţurile gurii, bărbia, moliciunea

gâtului. Parfumul pielii ei îl îmbăta, îl făcea să se simtă nemuritor şi puternic ca un zeu.

Lizzie se lăsă uşor pe spate pe canapea iar el o urmă, strângând-o în braţe, lipindu-se de ea. Ea îi putu simţi dorinţa pe coapse. Ochii li se întâlniră pentru o clipă, apoi ea îşi întoarse privirile. Nu dorea să gândească. Nu dorea decât să simtă. Să lase dorinţa arzătoare a trupului ei să crească şi să crească, pentru ca apoi să se transforme în flacăra pasiunii.

Încet, cu mare grijă, el îi scoase puloverul. Răceala aerului din încăpere şi a pielii lui nu făcură decât ca simţurile lui Lizzie să ia foc. Fiecare milimetru de piele tânjea după atingerea lui. Sânii i se ridicau din ce în ce mai repede din cauza unei dureri dulci care i se răspândea în tot trupul. Iar după de îi deschise sutienul, sânii fură expuşi aerului rece, căldurii mângâierilor lui.

— Eşti frumoasă, murmură el, frumoasă…

— Michael! îşi coborî gura asupra sânilor ei, iar Lizzie ştia că în curând vor ajunge într-un punct de unde nu mai exista întoarcere.

— Nu pot… El îngheţă imediat.

— Poftim? Închise ochii luptând cu lacrimile de frustrare şi umilinţă. Cum îi putea face aşa ceva? Cum îşi putea face sieşi

aşa ceva? Să continue sau să se oprească? Nicio variantă nu părea a fi cea corectă. Între ei exista prea multă înşelătorie, prea multe sentimente, prea multă dorinţă în ea msaşi pentru a putea face dragoste cu el.

— Nu pot, murmură ea. Wolfe zâmbi tandru, atent, eroic, ascunzându-şi strigătul interior de agonie. Nu putea! Pe dracu', nu putea! Dar o înţelegea.

— Totul e în regulă, şopti el răguşit. Pot aştepta.

— Nu, nu pot… niciodată, Michael. Te rog, nu doresc să se mai întâmple.

Boule! se apostrofă el în gând, dar nu spuse nimic. Bâjbâi până îi încheie la loc sutienul, apoi îi trase puloverul la loc peste cap.

— Nu trebuie, repetă ea. Michael luă paharul gol de lichior.

— Nu pot să-ţi promit nimic.

— Trebuie…

— De ce? Se ridică în picioare şi aproape că izbucni în râs: peruca ei era motivul. O mângâie pe bărbie.

— Nu-mi place să-mi calc promisiunile făcute şi nu mă pot abţine să te doresc pentru că aşa îmi ceri tu. Nu merge aşa. Acum, mai doreşti să bei ceva înainte de plecare?

— Nu… şi nu e nevoie să mă conduci acasă. Bine măcar că dorinţa nu o făcuse să uite că nu locuia pe strada West 72! Voi lua un taxi.

Wolfe trânti paharul pe masă, aproape să-l spargă, se forţă să zâmbească politicos, după care o conduse pe sofisticata Elizabeth Guest la uşă. Naiba s-o ia de femeie! Astă seară avea de gând să afle exact ce anume ascundea.

Îi chemă un taxi, apoi mai chemă unul şi pentru el.

— Vezi taxiul acela? îi arătă el şoferului maşina în care urcase Lizzie. Urmăreşte-l! Ai zece dolari dacă reuşeşti să îl urmăreşti fără să te vadă.

— S-a făcut, frăţioare! Wolfe se simţi ca James Bond, numai că el nu ar fi lăsat-o pe Lizzie să plece. Sunt prea onorabil, gândi el.

Şoferul lui era bun; periculos, dar bun. O urmări pe Lizzie tot drumul până la Hotel Empire, vizavi de Lincoln Center. Tocmai se terminase un concert. Wolfe se simţi extrem de prost deoarece nu avusese încredere că Lizzie va alege un loc sigur şi ieftin în care să locuiască cu Chelsea.

Se simţea mult mai bine. Şoferul îl întrebă dacă nu doreşte să coboare, dar Michael negă, şi-l rugă să-l ducă acasă. Era sigur acum că Lizzie se putea descurca foarte bine şi

singură.

— La dracu', mormăi Michael pentru sine. Cu cât o înjur mai mult, cu atât mă îndrăgostesc mai tare de ea. Şi desigur, aceasta era marea lui problemă: nu dorea să se îndrăgostească de ea. Sau poate dorea?

Odată aflat din nou la el acasă, îşi turnă încă un pahar de lichior şi luă loc în sufrageria mare şi elegantă, întrebându-se dacă i se mai păruse până acum atât de goală şi dacă sufletul lui mai fusese până acum atât de pustiu. Îşi dori din toată inima ca Lizzie să fi rămas.

CAPITOLUL 7

În timpul unui mic dejun format din biscuiţi şi cafea, Lizzie îi povesti lui Chelsea aproape tot ce se întâmplase seara precedentă, sărind însă peste episodul din apartamentul lui Michael. Chiar şi aşa Chelsea gemu şi-i spuse că-şi băga singură capul în gura leului.

— Ei bine, măcar acum ştiu ceva despre el, menţiona Lizzie. Spunea că a crescut la o fermă.

— Michael?! Fermier?

Chelsea izbucni în râs, urmată imediat de Lizzie. Aceasta se culcase cu un acut sentiment de vinovăţie şi ciudat de

nemulţumită, chiar simţindu-se singură şi se trezise simţindu-se exact la fel. Acum, râsul prietenei o înveselise. Poate că încă mai exista speranţă. Chelsea se opri brusc din râs şi luă o gură mare de cafea.

— Ştie, declară ea. Lizzie ştiu imediat la ce se referea prietena ei şi o luă peste picior:

— Nu fi ridicolă.

— Nu sunt. Lizzie, tu chiar crezi că Michael Wolfe ar recunoaşte că e din Wilson Creek în faţa unei femei ca Elizabeth Guest? Se presupune că ea este născută la oraş, educată ca atare, etc.

— Spune că nu înţelege de ce…

— Poveşti de adormit copiii. Oare Michael pe care îl cunoaştem noi ar inventa o asemenea poveste pentru a impresiona o decoratoare sofisticată din New York, pe care încearcă de asemenea s-o seducă? Nu. În niciun caz Michael pe care îl ştim noi, Lizzie!

— Imposibil. Chelsea clătină din cap cu o încredere în sine care o irită pe Lizzie. Luă şi ea o gură mare de cafea.

— Chelsea, spuse ea, dacă Michael ar fi ştiut că eu sunt Lizzie Olson din Wilson Creek, Kansas, până acum m-ar fi luat de urechi şi m-ar fi dat de mult afară.

— Lizzie, îţi subestimezi farmecele.

— Michael Wolfe nu ar fi găsit nimic fermecător la Lizzie Olson.

— De ce nu? Tu îl găseşti pe el fermecător… sau cel puţin sexy, ce dracu'!

Lizzie se uită urât la ea şi luă nota de plată.

— Încetează, Chelsea, spuse ea. Nu mai vreau să aud niciun cuvânt! Nu există niciun fel de idilă între Michael Wolfe şi Elizabeth Guest sau Lizzie Olson. Nu va fi, nu se poate să fie şi nu mai vreau să-mi vorbeşti despre asta. Iar în ceea ce priveşte posibilitatea ca el să ştie, ei bine… nu ştie!

— Da, şefa!

— Oh, Chelsea, spuse Lizzie şi izbucni în râs.

Într-un mod miraculos, Chelsea o duse foarte repede şi pe jos până la Wolfe Associates.

— E mai ieftin decât să iei tot timpul taxiuri, spuse ea, în timp ce Lizzie o urmă cu încredere. Chelsea zâmbi. Mă pot descurca în orice oraş din lume, Liz!

Lizzie nu se îndoi niciun moment.

În mai puţin de o oră Chelsea discuta deja cu Gwen şi cu ceilalţi asociaţi ai lui Michael despre felul în care vedeau ei redecorarea birourilor, iar Michael o invită pe Lizzie la el în

birou. Lăsă vorbă ca oricine îl va suna să revină mai târziu. Era îmbrăcat în gri, părul alb strălucea, iar Lizzie gândi că arăta exact ca un agent literar de succes. Cu stomacul care-i bolborosea din cauza cafelei şi a îndoielii, Lizzie se gândi că nu semăna deloc cu talentata decoratoare de interioare care trebuia să fie. Se îmbrăcase cu o rochie de mătase roşie, ciorapi şi pantofi negri. Se trezise chiar mai devreme pentru a-şi lipi unghiile false. Spera ca Michael să nu observe că erau cu cel puţin câţiva centimetri mai lungi decât seara precedentă. Nu e bărbatul care să dea atenţie amănuntelor. Dar era agent literar. Şi ce erau agenţii dacă nu oameni atenţi la detalii?

— Bună dimineţa, spuse el cu o voce deliberat sexy.

Nu mă voi gândi la el ca la un bărbat sexy, se admonesta Lizzie reuşind în acelaşi timp să zâmbească.

— Bună dimineaţa, Michael. Nu-ţi voi răpi decât câteva minute.

El îşi deschise braţele şi spuse:

— Îţi aparţin.

— Da, ei bine… Lizzie îşi apropie călcâiele. Nu ştia. Evident! Un om cu o asemenea autoritate nu şi-ar risipi farmecele pe o femeie din obscurul orăşel natal. Las-o baltă, Lizzie, bărbatul acesta nu ştie nimic.

— Începem? sugeră ea pe un ton rece. Wolfe se ridică şi înconjură biroul. Nu era decât ora zece dimineaţa, dar el vânduse deja o carte şi citise trei contracte. Bineînţeles că venise la birou la ora şapte. Avusese o noapte proastă. Visase lanuri de grâu, o femeie roşcată cu ochi albaştri. Au existat momente când nu ştia dacă era treaz sau visa, dar nici nu ar fi dorit să ştie cu exactitate. Dar munca îl ajutase. Totdeauna fusese astfel.

Lizzie zâmbi, iar el îşi aminti ce adolescentă ambiţioasă fusese. Frumuşică şi prostuţă, dar al naibii de ambiţioasă, iar pentru asta o admirase totdeauna.

Dintr-odată îşi dădu seama că-i spunea ceva despre marmură neagră.

— Stop, o întrerupse el. Nu crezi că ar trebui să luăm loc şi să discutăm mai pe îndelete? Avem timp. Cu toţi banii pe care îi dau pe afacerea aceasta, sper să mă ţină un timp îndelungat. Poate chiar să-mi şi placă, nu crezi?

— Da, desigur. Unde… ai nevoie de o sală de şedinţe. Pentru momente ca acestea, ţi-ar fi foarte folositoare o masă de conferinţe.

— Deci o poţi adăuga planurilor tale.

— Da, mă gândeam că am putea amenaja o asemenea sală în cel de al treilea birou. Eu…

— Pentru început, nu am putea folosi canapeaua?

Lizzie îşi aminti ce se întâmplase pe o canapea, seara trecută, în apartamentul lui Michael. Nu-şi putea permite să i se mai întâmple aşa ceva încă o dată.

— Am uitat, spuse Michael, eşti alergică la pielea sintetică.

— Nu, nu… ei bine, da, totul va fi în ordine.

Luă loc în unul din colţurile cele mai îndepărtate ale canapelei. Wolfe se aşeză chiar lângă ea. Nu se putea abţine. Felul în care se îmbujora Lizzie îl asigură din nou că avea dreptate; nu se îmbujorase din cauza stânjenelii sau a unei alergii fictive. Era la fel de atrasă de el pe cât era el atras de ea.

— Elizabeth, te gândeşti la seara trecută, nu-i aşa?

— Nu, mă gândeam la o măsuţă de cafea din marmură neagră şi…

— Elizabeth, spuse el cu un ton uşor ameninţător.

— Michael, te rog. Se întoarse spre el, iar el nu putu face altceva decât s-o sărute.

— Nu mă respinge, murmură el. Îţi doreşti şi tu asta la fel de mult ca şi mine.

— Michael, n-am venit aici pentru asta…

— Știu. Îi sărută buza inferioară şi o simţi cutremurându-

se în timp ce închidea ochii şi-i răspundea la sărut. O cuprinse în braţe, iar ea se supuse fără a protesta, cuprinzându-i talia. Michael îşi mişcă palmele în sus, pe mătasea rochiei, până când degetele sale mari se opriră exact sub sâni. Îi mângâie fiecare sfârc cu mişcări uşoare, în cerc, până când le simţi ridicându-se. Îşi deschise gura, iar ea-l sărută făcându-l să geamă de o dorinţă pe care nu o mai simţise niciodată.

— Nu ar trebui… spuse ea fără suflu, printre sărutări.

— De ce nu? Se sărutară din nou, cu pasiune, înfometaţi amândoi, iar Wolfe îşi dădu seama că aşteptase acest moment nu numai noaptea trecută, ci toată viaţa. La naiba, dar ea-l făcuse să ia foc! îl făcea să o dorească, să sufere de dorinţă pentru ea.

— Nu trebuie să rămânem aici, şopti el. Putem merge în altă parte…

— Nu! sări în picioare, iar Michael îşi dădu seama că ea îşi venise în fire.

Îşi netezi rochia şi încercă să ignore evidenţa faptului că el o făcuse să ardă de dorinţă. Peruca i se strâmbase, dar o aranjă exact aşa cum ar fi făcut cu părul ei propriu, fără a observa măcar zâmbetul lui enigmatic, începu să se plimbe.

— Canapeaua, mormăi ea. Cred că sunt alergică la canapele… mă împinge să fac ce nu se cade… Oh, Michael!

Cum am să pot lucra ceva în asemenea condiţii?

Foarte calm, el se sprijini cu spatele de canapea, îşi întinse picioarele, ignorând dovada clară a propriei excitări. Sau prefăcându-se că o ignoră. Era într-adevăr conştient de faptul că îşi dorea s-o târască pe Lizzie în apartamentul său şi să facă dragoste cu ea tot restul zilei şi toată noaptea. Sau să încuie uşa şi s-o facă chiar aici, pe canapea, sau pe podea. Nu i-ar fi păsat unde, atâta timp cât avea să-şi împlinească dorinţa.

— Simplu, răspunse el întrebării ei. Îţi petreci noaptea cu mine ca să nu avem probleme în timpul zilei. Ea gemu.

— Asta va înrăutăţi lucrurile!

— Da, cred că ai dreptate, zâmbi el. Cred că odată ce vom începe, nu vom mai dori să ne oprim. Niciodată.

— Michael, nu la asta mă refeream.

— Atunci la ce?

— Nu ne cunoaştem unul pe celălalt.

— Cunoşti vreo modalitate mai bună? Ea pufni, fapt care-i aminti lui Michael de Hazel Olson.

— Nu sunt o stricată. Michael râse încântat.

— Nu, iubito, cu greu ai putea fi aşa ceva. Lizzie îşi muşca deja buzele, conştientă că Elizabeth Guest nu ar fi spus nimic atât de ultramoralizator.

— Avem treabă, Michael, spuse ea repede. Nu vreau să te mai reţin, decât dacă nu este absolut necesar.

— Ah, spuse el cu o voce gravă, în timp ce ochii îi jucau în cap. Nu crezi că e drăguţ să mai faci şi altceva în afara muncii?

Ea îi zâmbi, găsind irezistibil amestecul de seriozitate şi umor.

— Vrei să spui că tu nu dai întâlnire femeilor?

— Dau întâlnire multor femei, dar niciodată nu devin atât de obsedat de ele încât să-mi neglijez munca. Dar, pentru orice există o primă dată.

— Te fac să-ţi neglijezi munca?

— Nu fi modestă, femeie! M-am plâns eu cumva?

Clătină din cap, umezindu-şi buzele încă umflate de la sărutările lui.

— Elizabeth, spuse el pe un ton periculos, sper că nu te gândeşti iar la lemn de santal, nu-i aşa?

— Zona ta de relaxare, îl corectă ea.

— Va include cumva şi un pat ascuns?

— Michael! strigă ea, dar izbucni în râs. Eşti imposibil.

— Nu sunt decât cinstit! Ha! gândi ea, amintindu-şi povestea despre copilăria de la fermă. Michael Wolfe nu

mulsese în viaţa lui o vacă, dar, bineînţeles, Elizabeth Guest nu avea de unde să ştie asta. Aşa încât rezistă ispitei de a mai pune întrebări despre „misteriosul” lui trecut şi-i sugeră să se întoarcă la afaceri.

— Da, madame, spuse Michael cu umor. După aceea se întâlniră cu Chelsea la recepţie. Mai târziu, ea şi Lizzie aveau să compare ce-şi dorea Michael cu ce aveau ele în minte şi să facă un compromis rezonabil pentru ambele părţi. Şi desigur, Lizzie îşi va apăra cu fermitate ideile ei.

— Luăm masa împreună? întrebă Michael. Fac eu cinste.

Lizzie avusese de gând să refuze, dar Chelsea, care nu refuza niciodată o masă pe gratis, acceptă fericită.

— După aceea, dacă aveţi timp, mergem să vedem apartamentul.

— Apartamentul… vrei să spui că există unul disponibil? Chelsea părea gata să sară în sus de fericire, dar se abţinu. Minunat!

Michael arăta mult prea încântat de sine pentru gustul lui Lizzie, dar nu putu face altceva decât să-l urmeze împreună cu Chelsea într-un restaurant foarte scump, pe care îl alesese el însuşi. Era foarte posibil ca, în timp ce-şi ducea la îndeplinire contractul cu el, să se îngraşe câteva kilograme, gândi Lizzie.

— Apropo, spuse Michael la scurt timp după ce le sosiră primele feluri de mâncare, mi-am luat libertatea de a pomeni de Manhattan Interiors uneia din clientele mele, Laura Gold. Este vice-preşedintele unei firme de investiţii de pe Wall Street şi a scris o carte foarte bună despre femeile manageri. Au un spaţiu imens de redecorat, Spunea să-i daţi un telefon.

— Sfinte… Lizzie o întrerupse imediat pe Chelsea.

— Am s-o sun cât de repede am să pot.

— Cum ar fi azi după-amiază, murmură Chelsea.

— Desigur, spuse Lizzie, suntem teribil de ocupate.

Wolfe zâmbi în sinea lui. Se simţea atât de al naibii de binevoitor! Un Moş Crăciun în toată regula. Plăti masa şi le conduse pe cele două femei spre ieşire. Se gândise s-o ia pe Lizzie de braţ, dar părea foarte rece. Lui Chelsea îi ieşiseră de sub perucă şuviţe blonde de păr. Cine naiba era? O blondă înaltă, prietena lui Lizzie…

— De cât timp vă cunoaşteţi? întrebă el, în timp ce încerca să oprească un taxi.

Spre marea uşurare a lui Lizzie, Chelsea găsi răspunsul corect:

— De câţiva ani.

— Da? S-ar spune că vă cunoaşteţi de o viaţă.

Fapt în întregime adevărat, gândi Lizzie.

— Am colaborat foarte bine şi este evident că avem idei asemănătoare în design. Şi suntem foarte bune prietene.

— Chelsea, tu eşti din New York? Chelsea încuviinţă.

— De fapt din Queens.

— Nu prea ai accent de Queens.

— Bineînţeles că nu, replică Chelsea ca şi cum acest fapt ar fi trebuit să fie evident. De la optsprezece ani muncesc din greu să scap de el. Am stat câţiva ani buni în Londra. Apropo, unde e apartamentul?

— Pe Strada 90. Unul dintre clienţii mei a locuit acolo câţiva ani, dar acum şi-a găsit o altă locuinţă. De fapt, Wolfe îl forţase să renunţe la apartament.

Îi place să scrie în diferite locuri. Una din toanele lui.

— Jonathan MacGavock? întrebă Lizzie.

— Da, Greening, răspunse Wolfe, folosind pseudonimul scriitorului. Interesant personaj şi, din fericire, destul de bun pentru toată bătaia de cap pe care mi-o creează. Wolfe zâmbi când observă cum încremeneşte Lizzie. Acum se simţea parcă mai mult acel Michael lipsit de scrupule pe care îl cultivase de-a lungul anilor. Biata Lizzie, probabil se gândea dacă merită toată bătaia lui de cap. Ha, ei bine, de unde să ştie el? Poate că merita,

poate că nu. În orice caz, îi făcuse săptămâna mult mai interesantă.

O, la naiba, pe cine încerca el să păcălească? Nu se mai simţise atât de viu de ani de zile. Poate că niciodată nu se mai simţise aşa. Cel puţin, nu de când le surprinsese pe Lizzie şi pe prietena ei Lucille Terwilliger spunându-i profesoarei de latină că ele conjugau verbele între două vânzări de tapete, iar el…

Lucille Terwilliger! O privi pe Chelsea încruntat. Dă-i jos peruca, pune în locul ei un păr blond bogat… Să fiu al naibii! gândi el. Să fiu al naibii! Chelsea Barnard era Lucille Terwilleger! Wilson Creek se mutase la New York!

— S-a întâmplat ceva, Michael? întrebă Chelsea pe un ton rece.

— Nu, spuse el. Nimic! Dar Lizzie îşi umezea buzele, nervoasă.

Prinseră un taxi, iar pe drum Michael se gândi la o mie şi unul de lucruri pe care i le-ar spune mamei sale. Dar cum devenise oare Lucy, Chelsea? Şi cum de se asociaseră ele două într-o afacere de decorare a interioarelor?

— Deci, cât e chiria? întrebă Chelsea. Wolfe se gândise s-o înjumătăţească, dar bănuia că Chelsea şi Lizzie vor locui împreună şi vor împărţi cheltuielile, aşa încât el n-ar fi făcut

decât să meargă prea departe cu joaca lui de-a Moş Crăciun. În plus, dacă Lizzie va afla îl va acuza că o tratează ca pe o femeie întreţinută. Avea certitudinea că, sub peruca brunetă, se ascundea o mare încăpăţânare şi mândrie. Şi, desigur, dacă Lizzie şi Chelsea aveau tupeul de a trage pe sfoară un prieten, atunci se puteau purta ca nişte newyorkeze adevărate şi să-şi plătească chiria.

— Nouă sute, spuse el repezit.

— Pe lună? Întrebarea venise de, la Chelsea. Wolfe răspunse:

— Da, cred că este rezonabil.

— Vreau o reducere, murmură Chelsea.

— Nu fi zgârcită, Chels, spuse Lizzie. Cam atât plăteşti şi acum, iar tu ţi-ai dorit totdeauna să locuieşti în Cast Side. Cred că nouă sute este un preţ rezonabil.

— Nu sunt gândaci de bucătărie? întrebă Chelsea.

— Ce întrebare ciudată din partea unei newyorkeze!

— Minunat, mormăi Chelsea, atâta timp cât nu sunt mai mari decât mine!

Sau decât mine, gândi Lizzie. Chicotind în sinea lui, Michael plăti taxiul – Liz îl făcuse să ia câţiva dolari de la ea –

şi intrară. Le arătă o clădire curată, de şapte etaje, care fusese ultimul ascunziş al lui MacGavock.

— E minunată, spuse Lizzie. Chelsea, asta e ziua ta norocoasă.

Wolfe nu le mai menţiona faptul că, de dimineaţă telefonase celui mai bun client al său şi, practic, îl dăduse afară din casă.

— Tu ai apartamentul din Park Avenue, îi spusese el. Poţi sta acolo o vreme. Eu am grijă ca nevastă-ta să fie foarte ocupată încât să nu te bată la cap. Găseşte-ţi altă locuinţă.

— Ei, Wolfe, spusese MacGavock, nu te-am ştiut niciodată atât de generos! Domnişoara Guest şi domnişoara Barnard au scos la iveală ce era mai bun în tine, nu-i aşa?

Cine naiba a spus ceva despre ele? Ştiu doar pe cineva care are nevoie de locuinţă şi, din moment ce tu foloseşti una dintre cele mai bune locuinţe din New York doar şase ore pe zi ca să baţi la maşină…

— Zece ore. Sunt pe terminate. Asta aproape că-l convinse pe Michael. Pentru MacGavock „pe terminate” însemna că termina una din cărţile cu cea mai mare vânzare, ceea ce însemna bani pentru Michael.

— Nu credeam că, dacă ai să-ţi muţi dactilografia în Park

Avenue se va schimba ceva, spuse el lipsit de politeţe.

— În acest stadiu, replică MacGavock gânditor, mărind suspansul, probabil că nu. Mă gândeam să fac nişte retuşuri, oricum, în livadă.

Jonathan MacGavock era proprietarul unei livezi de meri din Connecticut, fiind un mare iubitor de singurătate şi al pădurii.

— Grozav, spuse Wolfe, asta înseamnă că ai să subînchiriezi apartamentul?

— Da, cred că da. Meg mi-a spus mereu că eşti un om cu suflet mare. Wolfe mormăi:

— Va fi dată pe uşă afară dacă mai continuă să spună aşa ceva.

Dar ştiau amândoi că blufa. Meg Oakes era un agent la fel de bun şi de tenace ca şi el şi ar fi fost o prostie s-o concedieze. În afară de asta, Wolfe nu dorea să piardă de client pe talentatul ei soţ. Fără a le menţiona pe Chelsea şi pe Lizzie, Wolfe făcu aranjamentele necesare ca Jonathan să lase cheia portarului, aşa încât el să poată arăta apartamentul în acea după-amiază. Cu toate acestea, Jonathan MacGavock îi aştepta.

— Domnişoară Guest, spuse el zâmbindu-i afectat lui Michael. Ce surpriză plăcută! Ambele îi zâmbiră şi-l urmară pe

Michael înăuntru.

Jonathan era îmbrăcat în jeanşi, o cămaşă groasă, ţinuta unui bărbat obişnuit să trăiască în aer liber, în contrast cu Michael, care avea tendinţa să se prezinte drept un amestec de urbanitate şi rural.

Într-un fel, gândi Lizzie, semănau cu cuplul format de ea şi Chelsea. Chelsea era caracterizată prin dorinţa ei de a exista, de lipsa unui scop precis în viaţă; era o fire noncompetitivă şi comodă. Lizzie era total diferită: veselă, mai deschisă în ceea ce privea propria-i persoană. Chelsea era mulţumită cu statutul de „artist”, indiferent de ceea ce presupunea el. Designul interior nu avea prea mare importanţă pentru ea. Într-o zi îşi dorise să deschidă o expoziţie cu propriile ei picturi, dar după un timp, ideea îşi pierduse din interes. Era fericită dacă putea doar să picteze. Îi era străină ideea de succes în pictură, înţelegând bani prin asta. Pentru Lizzie însă, designul era totul. Îşi iubea munca, detaliul matematic şi ideile care-i puteau veni de aici, îi plăceau oamenii şi succesul. Îi plăcea să-şi facă clienţii fericiţi, să se facă pe sine fericită. Îi mai plăcea să-şi facă munca bine şi să fie plătită pentru ea.

— Din câte am înţeles, vă subînchiriaţi apartamentul, îi spuse Lizzie lui Jonathan. Chelsea îşi caută o nouă locuinţă,

spuse ea adresându-le – lui şi lui Michael – cel mai ameţitor zâmbet cu putinţă. Michael m-a adus până aici să arunc şi eu o privire. Sper că nu vă simţiţi invadat. Jonathan îl privi din nou pe Michael.

— Sunt lucruri cu care te poţi obişnui. Haideţi să vi-l arăt.

După numai cinci secunde, timp în care vizitaseră bucătăria şi un dormitor micuţ, Chelsea întrebă:

— Nouă sute pe lună şi nici măcar nu aveţi o plită ca lumea?

Lizzie îi plasă imediat un cot în stomac: Chelsea nu citise The New York Times, rubrica de imobiliare şi nu recunoştea o afacere când dădea de ea. Chelsea tuşi şi spuse:

— Uluitor, nu-i aşa? Nu mă pot obişnui cu preţurile din New York, indiferent de cât de mult timp locuiesc aici. Dar este un apartament drăguţ, cred că am să-l iau!

— Nu vrei să-l vezi pe tot? întrebă Wolfe încet. Chelsea râse.

— Da, cred că da. De ce nu? În bucătărie se afla o zonă în care se putea lua masa, dar Jonathan instalase acolo o masă de stejar pe care erau stive de hârtii. Wolfe privea lung o foaie murdară, aflată pe un volum terfelit din Yellow Pages, dar Jonathan o luă repede şi o aruncă, privindu-şi urât agentul.

Wolfe se făcu că nu-l vede. Era obişnuit cu scriitorii temperamentali.

Lizzie se surprinse râzând în sinea ei: îi plăcea scriitorul mare, mătăhălos… şi imperturbabilul lui agent! Numai dacă ar putea fi şi ea la fel de rezistentă la ofense ca şi Michael! De ani de zile i se tot spunea că era mult prea sensibilă! „Trebuie să te mai întăreşti puţin!” îi spunea Chelsea.

Din sufragerie se trecea uşor într-un living cu un perete de cărămidă, un cămin care nu funcţiona, tavan înalt şi podele de lemn negeluit. Ferestrele mari dădeau spre stradă. În această încăpere se aflau o canapea minunată, acoperită cu catifea maro, două scaune de lemn şi două lăzi de lemn pentru mobilă.

— Ne putem descurca, nu-i aşa, Lizzie? întrebă Chelsea.

— Voi fi fericită să-ţi pot oferi un sfat, răspunse Liz prevăzătoare.

— Corect, spuse Chelsea. Dormitorul era mic şi plin de cărţi, hârtii, dosare. În mijlocul lui se afla o masă pe care trona o maşină veche de scris, electrică. Wolfe se apropie pentru a arunca o privire, dar Jonathan îi spuse calm:

— Manuscrisul se află deja în Park Avenue.

— E bun de ceva?

— Încă nu ştiu.

— Eşti la fel de epigmatic ca întotdeauna! Văd că încă nu ai un computer.

— Eşti norocos că nu scriu pe tăbliţe de piatră, spuse Jonathan şi se întoarse către cele două femei. Pe undeva pe aici se află un pat de două persoane. Sofaua din prima cameră e extensibilă. Vă folosiţi de mobilă aşa cum e, sper că ştiţi.

Wolfe clătină din cap în timp ce privea mobila mai mult decât simplă.

— Eu îi câştig milioane, iar el preferă să muncească tot ca un şobolan!

— Nu tu ar trebui să vorbeşti, îl contrazise Lizzie, puţin cam prea repede.

Vorbise isteaţa de Lizzie Olson, nu Elizabeth Guest cea rece. Dar Jonathan fu încântat, iar Wolfe, zâmbind, o lovi în joacă pe spate.

— De asta te-am angajat eu pe tine, nu-i aşa?

— Sper că da, spuse ea repede. Chelsea fu de acord cu închirierea, îi mulţumi lui Jonathan care-i promise să se mute până a doua zi, iar ea, Lizzie şi Michael părăsiră apartamentul.

La jumătatea celor patru etaje, realizând ceea ce tocmai făcuse, lui Michael îi veni să se arunce de la etaj. Bunăvoinţa lui nu-l ducea nicăieri! Lizzie şi Chelsea vor locui împreună, vor

împărţi chiria, îşi vor organiza afacerea în acel mic apartament. Una dintre ele va dormi în dormitor, iar cealaltă pe canapea. Nu va exista prea multă intimitate pentru niciuna dintre ele. Şi nici spaţiu pentru viitorii amanţi.

Înjură şi coborî în viteză restul treptelor. Cele două femei mergeau în faţa lui, râzând, făcând planuri. Înjură din nou. Ar fi trebuit să găsească o cale s-o aducă pe Lizzie în apartamentul lui! Cu el. Chiar dacă o ameninţa s-o facă.

Deschise uşa foaierului. Nu. Nu şi nu şi nu. Ceea ce ar fi trebuit să facă era să le fi lăsat pe cele două femei să se descurce singure… Nu ar fi trebuit să le recomande unui client, unul care le-ar putea reţine în New York pentru alte câteva săptămâni. Nu ar fi trebuit să le găsească o locuinţă.

Le ajută să rămână în New York, în loc să le oblige să plece în Wichita!

Ce se întâmpla cu el? Se îndrăgostea de Lizzie Olson? O legătură era ceva, pe când a te îndrăgosti de cineva, era cu totul altceva. Era sexy şi foarte atrăgătoare şi îşi dorea să se culce cu ea, dar asta nu însemna că se îndrăgostise de ea. A se îndrăgosti de ea însemna că nu mai putea trăi fără ea. Se opri pe o treaptă prăfuită şi rămase pe gânduri. Era adevărat, gândi el, nu-şi putea imagina viaţa fără Elizabeth. Ele îl aşteptau în foaier, zâmbind

ca nişte pisici tigrate care tocmai înghiţiseră doi canari. Unul pe nume Michael Wolfe, celălalt pe nume Jonathan MacGavock.

— Mulţumesc, Michael, spuse Chelsea, m-ai scos dintr-o mare încurcătură.

Şi m-am băgat pe mine într-una mare de tot, gândi el

— Sigur, spuse el fără prea mare politeţe.

— Doare să fii amabil, nu-i aşa? comentă Lizzie apropiindu-se de el, în timp ce Chelsea ieşea în stradă.

— Doare al dracu', murmură el. După ce chemă un taxi, deschise uşa acestuia pentru ca Chelsea şi Lizzie să urce. În fugă, atinse coapsa lui Liz. Dintr-odată îşi aminti cât de moi erau sânii ei, ce senzaţii îi dădea gura ei caldă, trupul fierbinte pe al său. Începu să transpire. Avu impulsul irezistibil de a-i smulge peruca, apoi s-o scoată din taxi şi să-i spună că s-a îndrăgostit de ea. Dar se abţinu.

— Mergeţi şi faceţi ce trebuie să faceţi, spuse el. Eu trebuie să duc la îndeplinire nişte afaceri atâta timp cât sunt în zona asta. Ne vedem curând, nu-i aşa?

Lizzie îi zâmbi larg, dar tot ce putu el să facă, fu să închidă portiera şi să le facă semn cu mâna.

Apoi se întoarse în apartamentul clientului său, îl rugă să-i toarne un pahar de coniac, se aşeză pe sofa şi-i povesti tot. Îi

descrise fiecare senzaţie şi-i mărturisi sentimentele confuze care-l stăpâneau, exact aşa cum procedase şi Jonathan cu câteva luni în urmă, când se îndrăgostise fără speranţă de cea mai bună asociată a lui Michael.

Jonathan îl ascultă fără să-l întrerupă. Apoi, după ce-i turnă agentului său un alt pahar de coniac, îi spuse calm:

— Dacă aş fi fost în locul tău, i-aş fi smuls peruca din prima zi.

— Nu i-ai spus lui Oakes că ştiai cine e! La ordinele lui Michael, Meg se dusese în Connecticut să-l caute pe MacGavock, care nu mai vânduse o carte de doi ani şi-i scrisese agentului anunţându-l că renunţă. Dar lui Wolfe nu-i plăcea să piardă clienţii care-i aduceau bani. Oakes se prezentase la el drept culegătoare de mere. Wolfe nu ştiuse niciodată detaliile.

— Ai lăsat-o o vreme să-şi facă jocul, adaugă el.

— Era cu totul altceva. Wolfe bombăni. Jonathan rânji.

— Micuţei tale Lizzie nu-i stă bine brunetă. E o roşcată tipică. Mă întrebam ce nu e în regulă cu ea.

— I-ai dat la o parte peruca?

— În mod sigur asta v-ar aduce pe picior de egalitate, v-ar scoate la lumină, nu-i aşa? Wolfe clătină din cap.

— N-am s-o fac. Jonathan îşi umplu paharul.

— Nici nu credeam c-ai s-o faci. Ridică paharul pentru un toast. În cinstea femeilor complotiste! Wolfe izbucni în râs, după care ciocniră paharele şi băură.

CAPITOLUL 8

Lizzie şi Chelsea se întoarseră la hotel ca să muncească, dar tot ce-şi dori Chelsea să facă, fu să vorbească despre noul lor apartament. Vorbi întruna despre cum vor tapiţa sofaua, despre culoarea piersicii în care vor vărui pereţii, despre draperii sau jaluzele colorate, adică numai lucruri despre care Lizzie nici nu dorea să audă. Ea era posomorâtă.

— Toată vorbăria asta înseamnă că te-ai hotărât să rămâi în New York? întrebă fără chef. Chelsea îşi adună picioarele sub ea pe canapea şi-şi sprijini capul de perete.

— Nu aş fi putut să te las să plăteşti singură o asemenea chirie! Ai fi dat faliment.

— Şi? Am mai dat faliment şi înainte.

— Lizzie, Lizzie, nu-ţi stă bine să te simţi vinovată. Lizzie oftă greu.

— A fost atât de amabil!

— Are motive! Sunt sigură de asta.

— Nu pot continua să-l dezamăgesc.

— E un fapt minor, Lizzie. Priveşte întreaga situaţie. Uite, care ar fi alternativă? Vrei să rişti şi să-i dai banii tăi „de sămânţă”? îmi eşti datoare pentru fiasco-ul din Wichita! Ştiu că nu a fost vina ta, dar în viaţă nu poţi răzbate dacă eşti al naibii de cinstit, aşa ca tine! Credeai că Michael va fi potrivit pentru a-l înşela, dar s-a dovedit că nu e chiar aşa un păduche pe care îl credeai. Ei bine, te întreb: Care e alternativă?

— Aş putea recunoaşte totul, căci nu văd nimic cinstit în faptul că îl înşel…

— Vinovatul este de obicei indulgent cu sine, Lizzie. Probabil că acum este pentru prima dată în viaţă când ai pus propriile tale interese mai presus de ale altora. Dacă Michael nu înţelege, atunci să se ducă la dracu’! Chelsea culese o scamă de pe genunchi. Dar eu cred că va înţelege. Te place, Lizzie şi cred că ştie mai mult decât lasă să se vadă. Lizzie se întinse de-a curmezişul patului cu picioarele atârnând de o parte a acestuia şi-şi sprijini bărbia în mână.

— Crezi că ştie că sunt Lizzie Olson?

— Nu sunt sigură… ar fi posibil. Dar nu asta contează. Te înţelege şi te place pe tine.

— Vrei să spui pe Elizabeth Guest!

— Nu, pe tine.

— Eşti o romantică, Chels. Michael nu e. E un agent îndrăgostit de munca sa şi care-şi urmăreşte doar propriile interese. Chelsea îşi ridică sprâncenele.

— Ce ai vrea să fie, un agent leneş sau un tip simpatic?

— Chelsea, te rog, sunt prea confuză ca să mai pot gândi clar.

— Vrei să spui că eşti prea implicată emoţional cu Michael pentru a mai putea fi raţională. Uite, ne-a invitat la masă, ne-a dus să vizităm apartamentul, ceea ce nu face parte din comportamentul unui maniac într-ale muncii. Un asemenea gen de om ne-ar fi lăsat să ne descurcăm singure. Lizzie gemu.

— De partea cui eşti tu? Mai întâi îmi spui că nu ar trebui să-i spun lui Michael cine sunt în realitate, pentru ca apoi să-mi subliniezi ce tip fantastic e!

— E aşa cum e, Lizzie. Ceea ce încerc să-ţi spun este că nu contează. Indiferent cine ar fi, nu-i poţi spune că eşti Lizzie Olson. Cel puţin deocamdată. Totul merge exact aşa cum ai plănuit, cu excepţia faptului că v-aţi îndrăgostit unul de altul. Răspunsul lui Lizzie fu un mormăit nepoliticos.

— Ha! Deci niciunul din voi nu vrea s-o recunoască. Ce-mi pasă? Avem un apartament, Lizzie! Libertate! Posibilităţi!

Vrei să rişti şi să renunţi la tot?

Chelsea îşi întinse picioarele lungi şi elegante şi o privi lung pe Lizzie.

— Acum, ai de gând să o suni tu pe viitoarea noastră clientă, sau am s-o fac eu?

Fără un cuvânt, Lizzie se ridică şi puse mâna pe telefon. Când îi răspunse Laura Gold, vice-preşedinta de care îi povestise Michael, o privi pe Chelsea şi spuse:

— Aici Lizzie Olson, de la Manhattan Interiors.

Chelsea coborî din pat şi începu să măsoare camera, nervoasă.

— Am înţeles că Michael Wolfe v-a anunţat că o să stăm de vorbă, continuă Lizzie imperturbabilă.

— Da, sigur, spuse Laura Gold. Avea o voce caldă, prietenoasă. Nu mi-a lăsat numele dumneavoastră, doar pe cel al firmei, Manhattan Interiors. Lizzie Olson vă numiţi?

— Da, răspunse ea şi i-l dictă pe litere. Chelsea îşi îngropa capul sub pernă. Mă gândeam că am putea aranja o întâlnire.

— Desigur. Sunt liberă miercurea viitoare. Am putea lua masa de prânz?

Conveniră să se întâlnească la biroul ei de pe Wall Street,

la ora unu, după care Lizzie închise, simţindu-se perfect. Chelsea se afla acum pe podea, de unde îi aruncă o privire încruntată. Se întorsese pe spate şi îşi sprijinise capul pe pernă.

— Continuă să te arzi singură, să vezi dacă-mi pasă! Lizzie îşi mângâia buza inferioară, gânditoare.

— Chels, cred că totul o să se aranjeze. Am un nou plan. Chelsea gemu.

Lizzie ridică din nou receptorul şi ceru să vorbească cu Michael Wolfe.

— Îmi pare rău, spuse Gwen Duprey, dar Michael Wolfe lipseşte până luni.

— Luni! De ce? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, deloc. A lăsat un mesaj cum că aveţi acces la toate birourile iar noi trebuie să vă ajutăm.

— Lucrează acasă? Trebuie să vorbesc cu el!

— Mă tem că nu puteţi, domnişoară Guest. Domnul Wolfe a plecat pentru câteva zile în Kansas. Spunea că veţi înţelege, ceea ce este foarte drăguţ, pentru că niciunul de aici nu ştie de ce. Inima lui Lizzie începu să bată la fel de tare ca atunci când urca în vârful căpiţei de fân şi-l aştepta pe Michael să-şi revendice dealul.

— Da, spuse ea greu, înţeleg.

— Liz? întrebă Chelsea îngrijorată.

— Voi supravieţui, replică Lizzie şi formă un număr din Wilson Creek.

Răspunse Mabel Wolfe.

— Mabel, te rog nu spune nimic fiului tău. Puţin îmi pasă de ceea ce bănuieşte sau ştie, dar nu-i spune nimic. Te rog, lasă-mă pe mine s-o fac.

— Vrei să spui… Lizzie, ar trebui să ştii…

— Nu, promite-mi că n-ai să spui o vorbă! Mabel, fiul tău înseamnă mult pentru mine! Vreau să-i spun eu însămi totul.

— Lizzie, cred…

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Totul merge chiar foarte bine. Pe cuvânt!

Când Lizzie închise, Chelsea tocmai îşi trăgea pe ea haina.

— Mă bucur că am mâncat bine la prânz, spuse ea. Deoarece am sentimentul că a fost ultima masă ca lumea de acum înainte, pentru mult timp. Ies să stau de vorbă cu Meg. Nu vrei să vii şi tu?

— Ar trebui să lucrez la planificarea spaţiilor.

— De ce? Mie mi se pare că zilele tale ia acest proiect sunt numărate. Haide, să mergem! Lizzie îşi luă haina.

— Ar trebui să învingem, Chels, spuse ea vorbind serios.

Wolfe spera ca trei zile în Kansas să-l vindece de Lizzie Olson. În Wilson Creek sosea primăvara, încet, dar frumos. Aerul era curat şi proaspăt, iar fermierii erau ocupaţi. Trecu cu maşina pe lângă ferma Olson şi o zări pe Hazel punând la uscat nişte cearceafuri albe. La poştă se întâlni cu Hildie Terwilliger, iar acesta îl invită la cină. Era o femeie la fel de atrăgătoare ca şi sora ei şi nu ar fi acceptat să fie refuzată. Aşa încât merse. Părinţii lui refuzaseră să discute despre Lizzie şi Chelsea, dar Jake şi Hiddie nu fură deloc inhibaţi. Erau un cuplu surprinzător: colecţionau artă populară şi-şi conduceau ferma împreună, ca o echipă, îmbinând tehnologia de dată recentă cu demodată dragoste faţă de pământ. Michael fu impresionat.

Iar ceea ce află despre Lizzie îl impresiona chiar mai tare, făcându-l să se simtă chiar prost. După moartea tatălui ei, Lizzie fusese cea care îşi ajutase familia să treacă printr-o perioadă grea. Asta ştia şi el. Bănuise că acei ani fuseseră irosiţi, trişti, dar nu era chiar aşa, cel puţin după părerea lui Hildie. Surorii sale mai mari îi făcuse plăcere să predea istoria artei şi muncise din greu pentru a-i face pe cei din Wilson Creek să-şi cunoască şi aprecieze valorile culturale. Dar toţi ştiuseră că, mai devreme

sau mai târziu, Lizzie avea să părăsească oraşul. Pentru ea conta mai mult faptul că avea „lucruri de făcut” decât că Wilson Creek era oraşul în care se născuse. Dar, pentru început, Wichita fusese cel mai îndepărtat loc unde putuse pleca. O dată spunea că-şi doreşte să plece din Kansas, pentru ca mai apoi să se răzgândească.

— Dar, în cele din urmă, a primit impulsul de care avea nevoie, spuse Hildie. A fost nevoită să plece.

— Ce vrei să spui? întrebă Wolfe.

— Ei bine… n-ar trebui să-ţi spun. Ce s-a întâmplat nu a fost din vina ei, dar tu o ştii pe Lizzie. Pe ea şi simţul datoriei. Şi-a asumat vina, desigur. Dar acum e în New York, la un nou început de drum. Ar trebui să mergi s-o vezi.

În acest fel, Michael îşi dădu seama că nici Hildie, nici soţul ei nu ştiau nimic de planurile lui Lizzie, dar îşi dorea foarte tare să afle de ce fusese aceasta nevoită să-şi facă bagajele şi să se mute la New York. Dorea să ştie ce anume şi de ce şi dacă putea face ceva. Nu se putea abţine să nu-i pese de ea, să nu-i poarte de grijă.

— S-a căsătorit vreodată? întrebă el, punându-şi problema dacă nu cumva plecase din cauza unui bărbat pentru a-şi clădi un nou început.

— Lizzie? râse Hildie. Nu, în ciuda faptului că a fost cerută de soţie de jumătate din bărbaţii din oraş. Mă îndoiesc că o va face vreodată. Practic, este o fanatică a muncii şi… ei bine, nu o văd căsătorindu-se cu un newyorkez. Dar nu poţi fi niciodată sigură în ceea ce o priveşte. E fericită. Jake zâmbi enigmatic.

— Cât despre sora mea, şi-a schimbat numele în Chelsea Barnard, spuse el dezaprobator. Am crezut că mama o s-o omoare. Ea şi Lizzie făceau o echipă al naibii de bună. După cum le cunosc eu, probabil că vor suci capul New Yor-ului. Îţi aduci aminte când… Şi se lansară într-o serie de amintiri pe care Wolfe le găsi încântătoare şi distractive.

Aceşti oameni îl făceau să se simtă de parcă plecase ieri din Wilson Creek. La fel şi în ceea ce le privea pe Chelsea şi pe Lizzie şi pe oricine altcineva care plecase sau venise în Wilson Creek de-a lungul anilor. Trecutul le era apropiat, era ceva ce le plăcea să savureze. În acea seară, după ce plecă din casa lor primitoare, rămase câteva momente să privească câmpiile Kansasului. Vântul bătea tare, dar aerul era curat şi tare, iar stelele străluceau pe cer. Putea să bată cu privirea la kilometri distanţă.

Apoi urcă în maşina părinţilor să-i şi merse acasă. Da,

gândi el, acasă. Pentru prima dată în viaţă nu se simţea închis, prins în capcană. Simţea că aparţine acestui loc. Nu avea să se întoarcă niciodată, dar aici se afla trecutul său.

Doar că îşi dorea să rămână trecut. Trecutul trebuie să rămână trecut, repetă el iar şi iar în tot timpul şederii sale în Wilson Creek şi chiar în drum spre New York. Nu dorea ca trecutul să-i invadeze prezentul, chiar şi sub forma lui Lizzie Olson. În ceea ce-l privea, nu avea decât să termine decorarea biroului său, apoi să plece şi să facă ce-şi doreşte. Nu avea să-i stea în cale, s-o ajute, sau, Doamne fereşte, s-o cucerească.

Atâta timp cât rămânea în New York, pentru el nu era decât Elizabeth Guest.

Dar luni dimineaţa, când intră în birou, nu putu să vadă decât picioarele mici ale lui Lizzie, pantofii sport roşii, pantalonii strâmţi şi fundul rotund, apetisant, zâmbetul ameţitor. Şi ştiu că nu se vindecase.

— Ar trebui să existe un vaccin contra unor femei de genul ei, mormăi el, ştiind că era enervat pe sine şi nu pe Lizzie. Tocmai redacta o scrisoare către unul dintre editori, când intră ea. Se gândi la „ea” deoarece nu mai era nici Lizzie Olson, nici Elizabeth Guest. Peruca dispăruse, dar nu fusese înlocuită cu o basma de un albastru strălucitor; capul îi era descoperit, lăsând

la lumină propriului ei păr roşcat, des, strălucitor, cu bucle care îi încadrau chipul. Hainele pretenţioasei designere dispăruseră, dar nu se îmbrăcase în pantaloni. Purta un costum care-i venea foarte bine, o bluză albă cu o eşarfă îngustă, roşie, legată la gât şi pantofi cu toc jos. Sub braţ ducea o mapă neagră de piele. Unghiile erau tăiate scurt, îngrijite, lăcuite discret. Obrajii aveau culoarea piersicilor, ochii erau strălucitori, iar buzele de culoarea coralilor străluceau ispititoare.

Wolfe avu intenţia să se ridice şi s-o sărute, dar, din moment ce nu era sigur cine pretindea că e în dimineaţa aceea, decise să rămână unde se află.

— Bună dimineaţa, Michael, spuse ea veselă, dar cam fără suflu.

El puse stiloul pe birou.

— Tu cine naiba eşti? Ea zâmbi.

— Nu mă recunoşti? Întrebându-se de ce avea tendinţa să placă oamenii pe care nici nu putea încerca să-i intimideze, Michael ridică stiloul şi-şi împunse degetul arătător cu vârful acestuia.

— Nu sunt sigur că doresc să te recunosc. Ea-şi puse mapa pe un colţ al biroului lui, îşi trase un scaun de lemn şi luă loc. Încearcă să câştige timp, gândi el, în timp ce Lizzie

continua să-şi netezească fusta care nu avea nicio cută. Era nervoasă, dar nu se temea.

— Sunt designerul tău, spuse ea, şi zâmbi. Eu… mmm… m-am schimbat de când ne-am întâlnit ultima oară. Sau cam aşa ceva. Am adus planurile pentru birourile tale. Chelsea şi cu mine am lucrat mult în acest weekend…

— Deci s-a mutat în apartamentul lui MacGavock?

— Da, amândouă. Eu am luat living-roomul iar ea dormitorul. Totul merge foarte bine, mai puţin faptul că ea vrea pereţi de culoarea piersicii. Sunt de acord, dar nu în acest apartament. De obicei, ea este cea care are ochi buni la culori, dar de data asta am întrecut-o.

Wolfe îşi înfipse zdravăn stiloul în deget, fapt care-o făcu pe Lizzie să-l privească cu ochii mari. Ceea ce îl mulţumi pentru moment.

— Am muncit la acest sfârşit de săptămână, continuă ea, vocea frângându-i-se din când în când, şi la planuri cât şi la văruit.

— Ce s-a întâmplat cu sediul din Strada West 72?

— O, sunt sigură că e încă acolo.

— Înţeleg. Ţi-ai vopsit părul?

— Nuuuu! El ezită, ceea ce nu-i stătea deloc în fire,

întrebându-se ce să-i spună.

— Săptămâna trecută aveai părul negru, nu-i aşa?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am vândut. Michael ezită şi nu rosti niciun cuvânt. Nu făcu decât să ia un creion şi să-l rupă în două.

— Înţelegi, era o perucă, spuse ea.

— De ce purtai perucă?

— Pentru binele afacerilor. Ştii şi tu asta…

— A, pentru binele afacerilor! Da, din nefericire ştia, dar nu era sigur dacă dorea să-i spună lui Lizzie cât de multe ştie el. Oare avea de gând să mărturisească adevărul, sau ce altceva? Poate că nu-şi dăduse peruca jos decât ca să poată face dragoste cu el, fără să se teamă că o să-i cadă. Ei bine, asta-i convenea şi lui.

Se răsti la el în sinea lui: Nu, la naiba, nu era deloc bine!

— Înţelegi, numele meu adevărat nu este Guest. Elizabeth e corect, doar că mie cunoscuţii îmi spun Lizzie. Guest… ei bine, am avut o bunică pe care o chema Guest. Era din Wisconsin, dar s-a mutat în Kansas după ce s-a măritat cu bunicul meu. Era un Olson.

— Olson? Wolfe se strădui să pară mirat, bănuitor. Oare

de ce să n-o oprească chiar acum şi să-i spună că a ştiut totul chiar de la început? Pentru că, gândi el ar putea chiar să mă ucidă pentru asta. Şi nu ar fi putut s-o învinuiască. Acum îşi umezea buzele. Doamne, îşi dorea s-o sărute!

— Credeam că eşti din Chicago, spuse el.

— Am fost în Chicago, dar în ultimii ani am trăit în Wichita.

— Nu la New York?

— Nu, spuse ea clătinând din cap de câteva ori.

Apoi îl aţinti cu ochii de culoarea florii de nu-mă-uita şi spuse:

— Michael, am venit la New York acum două săptămâni. Sunt un designer de interioare foarte bun, dar sunt din Wichita, nu din New York. Hai, pune alături toate datele pe care le ştii, Michael: numele meu este Lizzie Olson.

El luă în mână ceea ce mai rămăsese din creionul rupt şi începu să bată cu el în mapa de birou.

— Ca şi al…

— Ca şi al feţei care lucra la Wolfe's Paint and Walipaper Supply Store din Wilson Creek, care obişnuia să te bată la „King of the Hill"…

Creionul se înfipsese în mapă, iar linia bărbiei devenise şi

mai severă, dar Wolfe continuă s-o privească de parcă abia atunci înţelegea informaţia oferită de Lizzie. Ea-şi pusese ambele picioare pe podea şi stătea de parcă aştepta să-i cadă un topor pe grumaz. Wolfe o făcu să aştepte.

Dar ea adăugă cu o voce clară, cu rezonanţe puternice.

— Îmi pare rău că te-am minţit, Michael. Nu rosti niciun cuvânt, iar Lizzie începu din nou să-şi netezească fusta. Ar fi dat oricepoate chiar şi vreo două degete – ca să afle ce gândea el. Înainte de a pleca din apartament în acea dimineaţă, Chelsea o implorase să se răzgândească. Dar Lizzie îşi vânduse deja peruca şi nu avea de gând să dea înapoi.

— Înainte de a te hotărî dacă vrei să mă concediezi sau nu, te rog să te uiţi puţin la planurile pe care le-am făcut.

Michael strânse buzele. Nu era deloc sigur ce avea să urmeze şi se pregăti pentru ce era mai rău. Apoi, fără niciun avertisment, îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohote. Lizzie fu şi mai puţin pregătită când sări de pe fotoliul lui, înconjură biroul şi o trase în braţele sale.

— Michael! spuse ea râzând. El era parfumat cu o colonie tipic masculină, avea toate trăsăturile pe care le dorea ea la un bărbat: putere, amabilitate, veselie, speranţă. Toate aceste senzaţii şi sentimente pe care le văzu în ochii lui, gura şi părul

lui, se combinară şi îi umplură sufletul cu dragoste. Deveni atât de conştientă de trupul ei, încât rămase fără suflu. Îşi dori să facă dragoste cu el… aici, acum, oricând. Dar el abia o sărută pe buze şi-i dădu drumul. Exact aşa cum ar fi procedat cu un camarad regăsit.

— Lizzie Olsonspuse el mirat, să fiu al naibii! Lizzie se simţi ofensată.

— Nu eşti supărat?

— Ei bine… îi dădu la o parte mapa şi se sprijini de marginea biroului. Poate că ar fi mai bine să-mi explici de ce-urile şi pentru că-urile înainte de a lua o hotărâre. În caz că nu ai uitat, era să petrecem o noapte împreună.

O spusese de parcă ar fi aruncat anatema asupra ei: să facă dragoste cu o femeie din Wilson Creek. Lizzie se simţi şi mai ofensată.

— Sinceră să fiu, nu credeam că vei permite cuiva din Wilson Creek să ajungă la uşa biroului tău, spuse ea brusc.

— Probabil că aşa aş fi făcut, spuse el, având deja în minte un plan. Deci te-ai hotărât să mă înşeli?

— Nu i-aş spune chiar o înşelăciune.

— Ha! Dacă nu eşti Elizabeth Guest, asta înseamnă că nu ai lucrat pentru Isaac Pearl, nu-i aşa?

— Ei bine, nu, dar am făcut ceva asemănător în Wichita şi Kansas. Wolfe nu o slăbi.

— Şi scrisoarea pe care se presupune că ţi-aş fi scris-o?

— Eu… îmm…

Clipi, apoi îl privi în ochi. Va suporta consecinţele faptelor ei, indiferent care vor fi acestea. Şi îl înjură pe Michael pentru că era atât de chipeş, în timp ce o chestiona.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun adevărul Michael.

— Şi să rămâi în viaţă? Ea-i zâmbi:

— Ar fi drăguţ, mulţumesc. Wolfe îşi puse mâinile pe birou, ţinându-se de marginea acestuia.

— Ascult.

— Am falsificat scrisoarea.

— Ah!

— Într-o după-amiază, am luat ceaiul cu mama ta şi, în timp ce ea era plecată din cameră, am luat una din scrisorile tale de pe masă. Ea nu a ştiut nimic. Nu avea s-o implice şi pe Mabel Wolfe. Wolfe se abţinu să nu zâmbească.

— Eşti o femeie lipsită de scrupule, Lizzie.

— Da, cred că din punctul tău de vedere aşa par, dar eu…

— Dar eşti un designer grozav.

— Da.

— Lipsit de ruşine. Dar ea nu arăta nici lipsită de ruşine, dar nici ruşinată. Nici măcar stânjenită. Wolfe fu mulţumit, mai ales de această a treia trăsătură a lui Lizzie. Iar toate trei la un loc formau un întreg irezistibil.

El tuşi şi-şi îndreptă ţinuta.

— Dar chiar şi eu am folosit câteodată asemenea şmecherii. Acum îi zâmbi. Îmi placi mai mult roşcată, Lizzie. Ea sări de pe scaun.

— Vrei să spui că totul e în regulă? El dădu din umeri.

— Hai să spunem că nu voi chema biroul de investigaţii pentru asta. Acum hai să ne uităm pe planurile tale. Dacă nu sunt bune…

— Nu va fi nevoie să mă concediezi. Plec de bunăvoie.

— Mi se pare destul de corect. Ea-i zâmbi încântată.

— O, Michael!

— Acum te rog să nu începi să mă tratezi ca pe Sfântul Francisc, pentru că nu sunt deloc un sfânt. Ai să-ţi respecţi contractul, femeie! Vreau să faci treabă bună. Caritatea nu este punctul meu forte, cel puţin nu în ceea ce priveşte oamenii care nu o merită.

— Nu vreau milă, Michael, spuse ea repede. Pentru asta, mai mult decât pentru orice altceva, am venit la tine ca

Elizabeth Guest. Părinţii tăi m-au ajutat cât am fost la colegiu, dar am muncit din greu pentru ei. Vreau să am succes pe propriile-mi merite!

El ridică din sprâncene, rezistând tentaţiei de a-i săruta buzele moi. Era atât de serioasă! Dar nu putea s-o sărute. Trebuia să îi acorde timp pentru a se obişnui cu noutăţile. Abia după aceea va începe să o curteze. Abia aştepta.

— Meritele tale, Lizzie, sau ale lui Elizabeth Guest?

— Ea sunt eu, Michael, spuse Lizzie încet, fără să zâmbească, schimbându-şi din nou expresia chipului.

Michael fusese destul de drăguţ, dar oare asta îşi dorise ea? Poate că i-ar fi prins mult mai bine puţină furie şi enervare din partea lui. Ar fi însemnat că Elizabeth Guest se bucurase de o oarecare atenţie din partea lui.

— Sunt la fel de talentată ca şi ea.

— Dacă te ridici la înălţimea ei, contractul rămâne valabil. Dacă nu…

— Voi fi la înălţime, spuse ea înţepată. Wolfe o privi atent, observându-i furia şi, da, frustrarea. Nu reacţiona aşa cum şi-ar fi dorit ea. Ei bine, gândi el, vor avea multe de clarificat, el şi Lizzie.

— Eşti nervoasă? o întrebă pe un ton blând.

— Nu, de ce aş fi? Tu eşti cel care ar trebui să se enerveze. A, gândi el, deci asta era!

— Credeai că voi urla pe aici? Ea-şi îndreptă umerii.

— S-ar părea că nu-ţi stă în fire.

— Aha, înţeleg, zâmbi el. Poate că ar trebui să ne uităm mai întâi peste planuri. Uşurel, nu te emoţiona. Îi dădu mapa. Du-te acasă. Relaxează-te.

— Dar, Michael, planurile…

— Dă-mi puţin timp, Lizzie. Dacă tu crezi că eu mă pot concentra acum asupra planurilor, înseamnă că subestimezi tot ce s-a întâmplat între noi săptămâna trecută.

— Vrei să spui…

— Nu ştiu ce vreau să spun. Dă-mi şansa să-mi dau singur seama, bine? Uite, vino deseară la mine, la ora şase. Atunci vom putea discuta planurile. El zâmbi. Sau poate că nu… Lizzie îşi ridică bărbia, iar Michael zări în ochii ei viaţă, speranţă şi zâmbi în sinea lui. Îşi puse mapa sub braţ, promise că va fi la el la ora şase fix, şi ieşi. Wolfe se asigură că ea ieşise înainte de a-i transmite lui Gwen că va pleca pentru o jumătate de oră.

— Te plimbi? La ora zece dimineaţa? mormăi un răspuns afirmativ şi plecă.

Era posibil ca treizeci de minute să nu-i fie de ajutor, dar trebuia să încerce să uite că nu o sărutase, altfel frustrarea avea să-l scoată din minţi.

CAPITOLUL 9

Lizzie dădu buzna în biroul lui Meg, o înşfacă pe Chelsea care venise la muncă drept blonda minunată care era, şi o târî într-o cafenea. Lizzie îi povesti totul, terminând cu: „Nu mai pot suporta, bărbatul ăsta mă înnebuneşte!”

Dar, ca de obicei, Chelsea fu cea care puse punctul pe i. Îşi dădu pe spate minunatul păr blond şi spuse:

— Ei bine, măcar eşti în viaţă să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus că sunt lipsită de scrupule.

— Dacă aşa crede el…

— Părea… altfel.

— Acum eşti Lizzie Olson, din Wilson Creek şi nu domnişoara Eleganţă Guest. Acum vă aflaţi unul faţă de celălalt în poziţii cu totul diferite.

— Eu am ştiut totdeauna cine sunt şi mai ales cine e el. Chelsea ridică din umeri.

— Vom mai vedea.

— Nu vom mai vedea nimic. Îmi voi face treaba şi atât.

— Sigur.

— Chiar aşa voi face!

— Ah, dragostea! spuse Chelsea zâmbind magnific.

— Dragoste! mai am puţin şi-l ucid!

— Nu mai vorbi aşa de tare, suntem la New York. S-ar putea să fii luată în serios.

Chelsea se abţinea cu greu să nu zâmbească.

— Eşti supărată doar pentru că Michaer s-a purtat atât de amabil cu tine şi nu te-a dat afară imediat ce a aflat cine eşti în realitate. Ai crezut că avansurile pe care Michael i le făcea lui Elizabeth Guest făceau parte dintr-un scenariu. Dar n-a fost un scenariu. E acelaşi tip arătos, interesant şi sensibil ca săptămâna trecută, iar acesta este motivul pentru care eşti nervoasă.

— Nu-i adevărat!

— Basme, Lizzie, eşti îndrăgostită!

— Mai slăbeşte-mă!

— De fapt, cred că Michael este mai degrabă uşurat că a găsit pe cineva care să-l iubească aşa cum e. Nu trebuie să joace teatru în faţa ta, Lizzie. Tu ştii foarte bine cine e, cum e şi ce-i poate pielea. Şi invers.

Lizzie se încruntă la prietena ei.

— Chelsea, nu este posibil să fiu îndrăgostită de Michael Wolfe. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc!

— Lizzie, te cunosc de treizeci şi unu de ani şi nu te-am mai văzut purtându-te aşa.

— Chelsea, te rog, cum poţi fi atât de calmă?

— Pentru că nu sunt îndrăgostită.

La ora cinci, Lizzie se hotărî că nu avea să meargă să se întâlnească cu Michael în seara aceea. În niciun caz. O să-l sune ca să-i spună că e ocupată şi că se vor vedea mâine. La birou. De preferat cu uşa deschisă. De preferat în prezenţa lui Chelsea. Dacă mergea la el acasă, însemna că-şi caută necazuri cu lumânarea.

Dar dorea să ştie care era părerea lui despre planurile pe care le făcuse. Dar dacă nu-i plăceau? Dar dacă erau probleme? Dar dacă avea de gând să-i ia proiectul?

„Atunci mă voi întoarce în Wichita acoperită de ruşine”, mormăi ea privind în stradă pe fereastra apartamentului. Era o stradă drăguţă, un apartament drăguţ, elegant, în New York. Iubea acest oraş. Dar iubea şi Kansas City. N-ar fi chiar atât de rău să se întoarcă. Dar nu umilită.

Nu-i plăcea că Michael era cel care controla situaţia. El

era cel care marca. Ea avea capul pe ghilotină, iar el putea să i-l taie oricând. Nu mai era decât bătrâna Lizzie Olson, care vindea tapet, preda arta şi conjuga verbe la latină mai bine decât oricine altcineva din Wilson Creek.

Afară era umezeală, rece. Lizzie îmbrăcă o pereche de pantaloni de catifea reiată, un tricou de bumbac şi un pulover galben, pe gât. Pantofi sport. Şosete. Fără machiaj. Părul ei încă se mai bucura de libertatea regăsită, aşa încât îl pieptănă şi-l lăsă în voie. Dar arăta bine: era ea însăşi, nu Elizabeth Guest. Doar ea însăşi. Iar Michael putea să o placă sau nu.

De data aceasta observă detaliile clădirii în care locuia el, pe care nu le remarcase înainte. În holul mai mare decât apartamentul ei, erau oglinzi, iar portarul de noapte era un bărbat excesiv de politicos. Mai era un lift, în care se aflau oglinzi, holuri lungi cu pereţi de culoare crem şi covoare groase. Observase toate aceste lucruri cu un ochi de profesionist, deoarece propria-i viaţă nu trebuia să fie luxoasă şi plină de fast. Asta, gândi ea, era moştenirea ei din Wilson Creek. Şi era al naibii de mândră de ea.

Michael îi deschise uşa. Dacă ar fi putut, Lizzie s-ar fi întors pe călcâie şi ar fi plecat fără un cuvânt. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri închis de stofă, un pulover de caşmir,

iar în mână ţinea un martini. Îşi ţinu răsuflarea. Nu va putea fi niciodată indiferentă faţă de acest bărbat. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi plecat, dar nu putu. Îşi dorea să rămână. Ar fi fost mai simplu să plece, dar îi era imposibil s-o facă.

— Să-ţi torn un martini? întrebă el cu o voce joasă, cu inflexiuni de mătase.

— Nu, urăsc băutura asta. El râse.

— Eşti fericită să fii din nou Lizzie Olson?

— Da.

— Mai eşti nervoasă?

— Nu. Îşi scoase jacheta, dar el o prinse exact când îi ajunsese în dreptul coatelor şi spuse:

— Îmi permiţi? Fu nevoită s-o facă, din moment ce nu avu de ales. Fiecare mişcare a lui, fiecare vorbă pe care o rostea, o atingea în cele mai ciudate locuri. Crezuse că, dacă va redeveni Lizzie Olson, acest fapt îi va schimba sentimentele faţă de Michael. Bineînţeles că se înşelase. Absenţa perucii, a unghiilor false, o făcea să fie mai conştientă de trupul ei, de dorinţa de a fi atinsă.

Da, da, asta era: atingerea lui. Ar putea foarte bine să recunoască cinstit acest lucru, gândi ea. Nimic nu se schimbase. Încă mai dorea să facă dragoste cu Michael. Iar asta o irita. Îi

puse haina în cuier şi închise uşor uşa de la debara.

— Şi ce bea de obicei Lizzie Olson?

— Scotch cu gheaţă, spuse ea. Acesta era adevărul.

El fu amuzat, ceea ce nu făcu decât s-o întristeze. Dar ce se aştepta el, să bea Lizzie Olson? Gin? Bere slabă? îl urmă în sufragerie şi se decise că ar putea foarte bine să întrebe şi să fie la fel de sarcastică ca şi el. Deci, chiar aşa făcu.

Michael nu păru deloc surprins, nici măcar amuzat.

— Nu ştiam ce bei de obicei.

— Dar ai fost surprins că beau scotch.

— Da, cred că sunt încă. Te deranjează? îi ocoli întrebarea punând o altă întrebare.

— De ce n-aş bea scotch?

— Nu văd niciun motiv pentru care să n-o faci. Niciodată nu am fost împotriva unei băuturi din când în când. Merse în bucătărie, luă un pahar din bufet şi gheaţă din frigider, după care se întoarse în sufragerie. Turnă scotch dintr-o carafă de cristal.

— Acasă, în Kansas, continuă Lizzie, îmi ţin scotch-ul sub chiuvetă.

— Lângă detergent.

— Cine le-ar putea deosebi? Michael îi dădu paharul – Lizzie observă că degetele lui erau calde şi sigure – şi o privi în

timp ce sorbea din el. Se întrebă dacă nu cumva se aştepta ca ea să se înece. Naiba să-l ia! Dar scotch-ul era într-adevăr băutura ei preferată, chiar dacă nu ţinea nicio sticlă sub chiuvetă.

Cu toate acestea, nu reuşi să nu tușească uşor ceea ce-l făcu pe Michael să o privească cu ochii mari şi să zâmbească.

Zâmbetul îi produse un fior uşor pe spinare, fior pe care îşi dori să-l ignore, fără însă să reuşească. Fu cât pe ce să mai ia o gură, dar se răzgândi. Nu-i va fi de niciun folos dacă se va ameţi. În schimb, se aşeză şi-şi dori să fi fost îmbrăcată în pantalonii ei de mecanic.

— Deci, spune-mi Lizzie, spuse el pe un ton indiferent, aşezându-se lângă ea, cu un genunchi sub el. Se opri, sorbi din martini fără să-şi ia ochii de la ea. De ce te porţi ca o mică ticăloasă? Da, avea dreptate. Chiar că se purta ca o ticăloasă.

Dar Michael zâmbea, părând atât de stăpân de sine…

— Pentru că sunt o mică ticăloasă, i-o trânti ea.

— Din câte îmi aduc eu aminte, chiar aşa erai, spuse el râzând.

— Eu!

— Da, tu.

— Tu erai ticălosul! Michael râse din nou, făcând riduri

la ochi.

— Chiar aşa eram?

— Arogant, urâcios, făceai pe isteţul… Se aplecă spre ea.

— De o întunecată frumuseţe!

— Eşti mai bine acum că ai albit.

— Oamenii mă cred chiar mai răutăcios şi mai arogant decât sunt. Tu ai părul roşcat pentru asta!

— Pentru ce?

— Pentru a-i face pe oameni să te creadă răutăcioasă, arogantă, încrezută.

Ea pufni pe nas.

— Nu sunt aşa!

— Domnişoară Olson, te rog să-ţi aminteşti că eu sunt cel pe care ai încercat să-l tragi pe sfoară săptămâna trecută.

— Nu crezi că expresia „a trage pe sfoară” e cam dură?

— Ţi-am dat sau nu, un cec de douăzeci de mii de dolari?

— Am să fac aşa încât să nu fi dat banii pe degeaba.

— Ai face bine să fie aşa! El îşi termină martiniul în timp ce ea se lupta de zor cu paharul de scotch. Nu era sigură că înţelesese ultimul lui comentariu, mai ales că fusese făcut pe un ton care nu-i era caracteristic lui Wolfe cel cu părul alb, om de afaceri.

— Dacă te-aş fi înşelat, până acum aş fi tras o raită prin oraş cu banii ăştia, spuse ea.

— Iar eu te-aș fi urmărit până în iad şi înapoi, Lizzie, draga mea!

Da, în mod sigur aşa ar fi făcut.

— Dar nu ai fi căutat-o pe Lizzie Olson pentru asta!

— Aş fi aflat.

— Ei bine, n-am plecat, nu-i aşa?

— Nu, n-ai fugit. Îşi întinse mâna de-a lungul canapelei până când îi atinse părul. Lizzie, nu fi supărată pe mine pentru că te-ai hotărât să spui adevărul.

— Nu sunt supărată pe tine! Dar cuvintele fuseseră rostite pe un ton răsfirat, iar el ştiu că avea dreptate. Era supărată, dar nu pe el. Pe ea.

Dacă nu l-ar fi judecat înainte de a-l vedea! Dacă ar fi crezut-o pe Mabel când îi spunea cât de fermecător era fiul ei. Cincisprezece ani îl schimbaseră. Şi pe ea. Se întoarse şi-şi puse tălpile pe podea. După ce oftă prelung, se întoarse din nou spre Michael, care îşi ţinea încă mâna pe marginea canapelei.

— Mergem să vedem planurile? El zâmbi.

— Cum doreşti. Lizzie aduse mapa şi i-o dădu lui

Michael. Creionase planuri pentru toate cele şase birouri. Dacă Michael le va aproba, atunci o să aleagă şi culorile potrivite. Acesta aruncă o privire spre ele, după care i le dădu înapoi.

— Sunt bune. De obicei Lizzie era nevoită să le explice clienţilor punct cu punct, să dea explicaţii. Rari erau cei care dădeau zece mii de dolari pe aşa ceva, pentru ca apoi abia să privească planurile.

— Bune? întrebă ea.

— Mai degrabă foarte bune.

— De unde ştii?

— Ştiu. Vrei un compliment mai detaliat? Foarte bine. Ai pus la un loc tot ce ţi-am spus eu şi asociaţii mei şi ai găsit un compromis. În fiecare birou ai găsit spaţiu pentru convorbiri confidenţiale. Asta e foarte bine. Este evident că ai înţeles că nouă nu ne este necesar prea mult spaţiu pentru mişcare, aşa încât ai folosit zona de la recepţie pentru o sală de conferinţe, depozitare. Îmi place asta. De asemenea, ne-ai oferit senzaţia de spaţiu aerat şi confort în timpul lucrului. Ceea ce facem de obicei este să răspundem la telefon şi la corespondenţă, dar este o muncă intensă. Deci, foarte bine, îmi place.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. Desigur, înţeleg că acesta este numai

începutul. Abia aştept să văd planurile tale finale.

— Ei bine, atunci îți mulţumesc. Voi începe chiar de azi să stabilesc culorile. Îi zâmbi. Este cea mai rapidă afacere din viaţa mea. Mulţumesc, Michael.

O privea în timp ce-şi punea planurile în mapă şi nu-i venea să creadă că, de fapt, ea avea de gând să se ridice şi să plece. Dar da, chiar asta făcu. Îi zâmbi, se ridică şi-i întinse mâna. Într-adevăr, femeia asta avea de gând să dea mâna cu el şi să plece să doarmă la ea acasă. Doar dacă nu spunea şi el ceva. O luă de mână.

— Pleci? murmură el.

— Da, dacă nu mai e nicio problemă…

— Mai e o problemă.

— Care?

— Ştii care, Liz.

— Michael, eu abia aştept să uit ce s-a întâmplat săptămâna trecută. Înţeleg. Ai crezut că sunt o cu totul altă persoană. Acum, că am devenit Lizzie Olson din Wilson Creek… O ţinea în continuare de mână.

— Asta n-a schimbat nimic.

— Ce vrei să spui? râse încet şi o trase lângă el. Ar fi putut să fugă – nu era un mitocan – dar nu o făcu. Se aşeză

aproape de el, de fapt cu coapsele lipite de el. Ochii lui erau mari şi rotunzi, dar nu inocenţi. Ştia foarte bine ce anume dorise să spună. Michael spuse simplu:

— Rămâi.

— Michael, eşti sigur?

— Am fost tot timpul sigur de asta. Am vrut să fac dragoste cu tine din prima clipă în care te-am văzut.

— Dar atunci eram Elizabeth Guest!

— Nu, nu erai. Erai Lizzie Olson, îţi aminteşti? Stăteai în picioare pe biroul meu. Nu mai contează acum cine erai.

— Ba contează, spuse ea frustrată, punându-şi mâna pe a lui. Eu sunt din Wilson Creek, îţi aminteşti?

— Şi ce-i cu asta?

— Deci ştiu că nu eşti fermier. El izbucni în râs.

— Îţi forţam mâna, Liz. Nu aş fi spus nimănui o asemenea minciună.

— Dar de ce mie?

— Cine ştie? îi ridică mâna la buze şi i-o sărută, dar nu într-un fel politicos, sau cavaleresc, ci foarte senzual. Lizzie inspiră scurt.

— Ai fost tot timpul Lizzie Olson, spuse el.

— Lizzie Olson nu bea martini.

— Ea bea scotch. Chiar dacă ar bea bere, nu mi-ar păsa.

— Nu? Nu-ţi pasă? îşi retrase mâna. Îmi amintesc de ce ai spus despre Wilson Creek. Michael, acela este locul unde m-am născut Nu poţi să mă transformi într-o Elizabeth Guest Eu sunt…

— Lizzie Olson, termină el propoziţia începută de Lizzie, străduindu-se să rămână calm. Iar Wilson Creek este şi oraşul meu natal, Lizzie.

— Acum pare adevărat.

— Totdeauna a fost. Doar că nu vreau să locuiesc acolo.

— Ai spus că e iadul pe pământ.

— Da? râse el. Da, poate că aşa am făcut. Cred că toţi spunem asta, mai devreme sau mai târziu, chiar şi tu…

— Niciodată!

— Ha! Uite ce e, Lizzie, ţi-am spus: am aşteptat o femeie care să fie puţin New York, puţin Wilson Creek la un loc. Asta eşti tu.

— Eu nu sunt puţin New York!

— Ba da, eşti. Dar, mai cu seamă, eşti tu însăţi. Se ridică de lângă el.

— Elizabeth Guest nu a fost decât un rol, Michael.

— Nu cred că a fost în întregime un rol, spuse el calm.

Nu poţi să pretinzi că nu eşti decât o fată din Wilson Creek care nu şi-a dorit niciodată altceva decât o casă, un soţ şi o mână de copii pe lângă fermă. Şi nici eu nu pot să susţin că, în viaţa mea nu am pus piciorul în Wilson Creek şi că nu mi-am dorit şi eu aşa ceva. Nu te mai simţi vinovată pentru că ai vrut să pleci, Lizzie! Wilson Creek va rămâne pentru totdeauna casa ta. Nimic nu va schimba asta. Crede-mă! Dar nu te poţi întoarce şi nici eu! Refuză să-l privească şi-i spuse încăpăţânată.

— Pot.

— Nu, nici chiar dacă ţi-ai dori s-o faci. Nu pentru totdeauna. Oftă, simţind că i s-a epuizat răbdarea. Lizzie îţi dau trei secunde să te hotărăşti. După aceea o să te sărut de noapte bună şi ştii foarte bine la ce va duce asta. Dacă vrei să pleci, pleacă acum. Dar să nu crezi că astfel se va termina totul, pentru că nu va fi aşa! însemni prea mult pentru mine! Nu am de gând să renunţ doar pentru că tu te simţi vinovată… Se răsti la el:

— Nu mă simt vinovată! Michael râNji:

— Am atins o coardă sensibilă, nu-i aşa? Una!

— Michael, la naiba, nu-mi plac ultimaturile!

— Două!

— Poţi să-ţi bagi pe gât cele trei secunde!

— Trei! Încă mai era acolo. Ştia că aşa se va întâmpla.

Braţele îi erau încrucişate la piept, picioarele bine înfipte în pământ. Dar lui Michael nu părea să-i pese. O luă de talie, o trase către el şi-i zări atunci licărul din priviri, zâmbetul pe care încerca să-l ascundă.

— Drăcuşorule! spuse el şi începu s-o sărut

Dormitorul lui Michael era aerat şi foarte masculin, nu întunecat sau încărcat. Nu era nici în stilul lui Lorraine Kunin, dar nici al lui. Lizzie era pe cale să-i spună acest lucru, când el o informă că, dacă va face vreun comentariu despre decor, va fi nevoit s-o arunce pe fereastră. În acelaşi timp, o luă de talie de la spate.

— Asta-mi place la tine, Michael! Nu iroseşti niciodată cuvintele!

— Niciodată!

— Adevărat. Îmi amintesc când aveai şaisprezece ani şi…

— Dacă mai povesteşti despre tinereţea mea, îţi voi pune gheaţă pe spate.

— Ha! Mi-ar plăcea să văd asta! Aminteşte-ţi, domnule Wolfe, eu eram cea care te bătea la toate jocurile! Mâinile lui urcară până sub sâni, unde se opriră.

— Te-am lăsat să câştigi.

— N-ai lăsat niciodată, pe nimeni, să câştige în viaţa ta,

în toată viaţa ta!

— Nu erai decât o fetiţă mică cu codiţe, o adevărată pacoste…

— Astea sunt motive pentru care nu ar fi trebuit să mă laşi să câştig!

— Mama îmi spunea să nu bat copiii mici… Lizzie rămase fără replică.

— Bine. Michael, nu-ţi voi înşira poveşti despre tine când erai copil, dacă nici tu să nu o faci. Îşi întoarse capul pentru a-l putea privi. O adevărată pacoste, ha?

El zâmbi.

— Dar una foarte drăguţă. După cum spuneam, amândoi ne-am schimbat.

— Însemnând ce, acest răspuns?

— Însemnând… auuuu! Fără o viteză prea mare, îl lovise în stomac cu cotul, ceea ce o duru mai tare chiar pe ea decât pe el. El râse şi-o făcu maniacă. Nu-şi slăbi strânsoarea asupra stomacului ei. Ea-l lovi cu pumnul.

— O, îmi place, spuse Michael Lizzie se prefăcu a fi îngrozită şi se întoarse cu faţa la el. Michael nu era cu mult mai înalt decât ea, dar era mai zvelt şi mai puternic, iar ea simţi muşchii braţelor încordându-se. Îl lovi peste braţe cu ambele

mâini. Dar, în loc să-i dea drumul, el îşi întări strânsoarea. Sânii ei se striviră de pieptul tare al lui Michael. Mâinile lui erau încrucişate pe la mijlocul spatelui ei.

— Bineînţeles, am plănuit să ajungem în această poziţie.

— Bineînţeles.

— Aş putea să mă eliberez, dacă aş vrea.

— Ai putea.

— În Wichita am făcut un curs de auto-apărare. Ochii lui râdeau.

— Şi de cine anume vrei să te aperi, domnişoară Olson?

— De o javră mizerabilă care…

— Javră mizerabilă? Ea râse.

— Expresia favorită a lui Chelsea. Apropo, ea e Lucille Terwilleger. Şi-a schimbat numele acum zece ani pentru că nu-i plăcea felul în care îl pronunţau englezii. Ţi-o aminteşti, nu-i aşa?

— Desigur. Amândouă aţi lucrat la magazinul părinţilor mei pentru doi ani interminabili. Încă mai sunteţi prietene, după atâta timp? Ea zâmbi uşor.

— Şi de ce nu? E foarte bine să ai alături pe cineva care-ţi ştie trecutul, care provine din acelaşi loc ca şi tine.

— Da, cred că ai dreptate. Michael se aplecă uşor înainte,

făcând-o pe Lizzie să-şi piardă echilibrul, începând să cadă. Nu o susţinu şi nu-şi slăbi strânsoarea. O ţinu strâns şi căzu odată cu ea. Aterizară confortabil, impactul fiind atenuat de salteaua moale a patului lui.

— Nu mai vorbi, spuse Lizzie. Te rog. Braţele ei îl ţineau strâns pe după gât. Îl privi zâmbitoare şi începu să-l mângâie pe păr. Pielea de pe ceafă era foarte caldă. Îl apăsă uşor, făcându-l să se apropie de ea. Michael zâmbi, iar gurile li se uniră încet, flămânde. Lizzie îl simţi umflându-şi pieptul cu aer.

Îşi scoase uşor mâinile de sub ea şi le aşeză pe saltea, în dreptul umerilor ei, ridicându-şi uşor pieptul de pe ea, astfel încât doar gurile şi coapsele erau apropiate. Începu să-şi mişte şoldurile, încet, dar foarte erotic. Lizzie îşi depărta coapsele, astfel încât el să se poată strecura între ele, mişcându-se, mişcându-se. Iar în tot acest timp, gura lui se upea de a ei, în acelaşi ritm încet, erotic.

— Fără alte vorbe, căzu el de acord.

Nu mai era sigură dacă ea fusese cea care-şi strecurase prima mâinile pe sub cămaşa lui, sau el pe sub puloverul ei. Fu conştientă doar de căldura mâinilor lui, de răceala aerului pe pielea stomacului ei, iar apoi de dorinţa care se răspândi în tot trupul ei.

— Nu mă prea pricep la „decojire”, spuse el. Sper doar să nu te superi dacă ai să pierzi câţiva nasturi… Lizzie râse, ridicându-se, în timp ce el se rostogoli de pe ea şi se dezbrăcară unul lângă celălalt. În aer plutea o pasiune în continuă creştere, o electricitate sexuală care putea fi atinsă, dar mai era şi altceva. Ceva ce Lizzie nu mai cunoscuse în cei treizeci şi unu de ani ai săi. Nu putea să descrie sentimentul, dar era acolo. Era pentru prima dată că se aflau atât de aproape unul de celălalt, şi cu toate acestea, parcă nu era aşa. Liniştea care se lăsase între ei era plină de promisiuni şi de pasiune, dar mai era şi ceva în plus.

— Şi tu simţi la fel, nu-i aşa? spuse Michael.

— Da, dar nu ştiu ce este. E un fel de… nu ştiu. E ca şi cum te-aş cunoaşte de…

— O viaţă? termină el. Lizzie râse.

— Da, cred că asta e.

— Nu-mi pot da seama de ce, spuse el, şi-şi scoase cămaşa.

Pieptul lui era tare şi acoperit de păr negru. Lizzie se opri ca să-l privească, dar Michael o grăbi, ameninţând-o că are un ac ascuns şi că o să-l scoată ca s-o înţepe. Fără să se mai gândească, Lizzie îşi scoase cămaşa şi sutienul, aruncându-le pe podea. Fu rândul lui Michael să se oprească ca s-o privească.

— Eşti frumoasă, spuse el. Sânii ei erau plini şi rotunzi, cu sfârcuri de culoarea pielii de piersică. Dădu din cap când văzu că erau deja întăriţi.

— E din cauza frigului, insistă ea.

— Peste câteva minute nu va mai fi. Iar dorinţa se răspândi, adânci şi înteţi. Lizzie nu mai apucă să-şi dezbrace restul hainelor. Dar nici ea, nici Michael nu mai observară. Se minună de trupul lui: lucios, puternic… şi pregătit.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, spuse ea. Niciodată.

Îşi deschise braţele pentru el, iar Michael veni spre ea, sărutând-o peste tot. Imaginile, sentimentele, senzaţiile, totul se întunecă. Mai rămăseseră căldura, culorile. Şi suspinele. Totul pulsa. Îl atinse mai intim şi observă că şi acolo pulsa… fierbinte, primitiv. Căldura umedă a limbii lui era acum în ea, cercetătoare. Fu cât pe ce să ţipe de excitare când el se ridică deasupra ei, apoi pătrunse în ea, iar Lizzie îl întâmpină la jumătatea drumului… Michael inspiră scurt, după care o pătrunse, făcând-o să ţipe de plăcere. Pentru un timp lung totul fu numai un caleidoscop de lumină, culoare, dorinţă, până când nu mai rămăsese nimic. Nici lumină, nici culoare sau căldură.

Încet, totul reveni la normal. Epuizată, Lizzie îl privi

zâmbind pe Michael.

— Bună, spuse ea. El râse uşor.

— Bună. După un timp, Michael îi oferi unul din halatele lui. Era din lână pură şi-i păstra mirosul trupului. Se înfăşură strâns în el. Îşi dori atunci ca acel miros să existe totdeauna în viaţa ei. Michael îmbrăcă un alt halat şi merseră în bucătărie unde mâncară aproape tot ce găsiră în frigider.

— Oare de ce am senzaţia că totul a fost pus la cale? întrebă ea încet.

— Pentru că eşti o femeie foarte perceptivă, iar eu sunt un tip optimist. Am bănuit că ceva uşor de mâncare ne va fi de folos. Găsiseră în frigider supă rece, salată de legume, vin, iar ca desert, o prăjitură delicioasă din morcovi.

— Rămâi aici la noapte? întrebă Michael.

— Nu ştiu, cred că Chelsea va muri de grijă.

— Şi? Dă-i un telefon. E fată mare, va înţelege.

— Da, dar…

— Ţi-e teamă de ce-ţi va spune pentru că te-ai culcat cu tipul acela încrezut, arogant, răutăcios din oraşul tău natal? Lizzie râse.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci sun-o. Lizzie folosi telefonul din bucătărie, dar

Chelsea nu era acasă. Aşa încât se văzu obligată să-i lase un mesaj la robot.

— Chels? spuse ea. Nu mă aştepta. Am fost răpită de un lup cu părul alb.

Închise, iar Michael o privi peste marginea paharului,.

— Aha, deci un lup îţi doreşti? Şi exact asta primi după masă şi de încă două ori în timpul nopţii.

CAPITOLUL 10

A doua zi de dimineaţă, în lumina rece de la birou, Wolfe se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală gravă. Nu pentru că-şi petrecuse noaptea cu Lizzie; trupul încă nu-şi revenise de la minunea pe care o făcuse Lizzie. Se simţea plin de energie, dar şi languros în acelaşi timp. Însă ceea ce simţea cu precădere, era puterea dragostei. Pentru că era îndrăgostit de ea. Nu mai încăpea nicio îndoială. Era şi atracţie fizică, electricitate sexuală, dar dincolo de ele, întărindu-le, se afla dragoste pură.

Wolfe nu mai fusese niciodată îndrăgostit, nu în acest fel. Înainte putea să vadă sfârşitul unei legături, chiar de la începutul acesteia, trăsăturile fiecăruia dintre ei care puteau să-i îndepărteze. Aveau să fie prea leneşe, nu devotate destul legăturii existente pentru a se mai preocupa să le menţină. Când

începeau problemele, fie unul, fie celălalt avea să fugă. Era mult mai uşor şi mai puţin dureros în acest fel.

Dar nu de data aceasta, nu cu Lizzie. Wolfe n-ar fi putut să fugă, nu putea să aleagă el calea cea mai uşoară. Era devotat lui Lizzie Olson. Era îndrăgostit de ea. Iar asta nu făcea decât ca greşeala lui să pară şi mai înfricoşătoare. Judecată simplist, situaţia stătea cam aşa: pur şi simplu se prefăcuse că nu ştia nimic. Wolfe va trebui s-o trateze cu atenţie pe Lizzie, dar, deoarece îi păsa foarte mult de ea, va trebui să recunoască adevărul.

Lui Wolfe nu-i plăcuse niciodată să-şi recunoască greşelile. Îi plăcea chiar şi mai puţin să le facă. Se mândrea cu cinstea şi puterea lui de a prevedea ce avea să se întâmple. Dar asta era în afaceri. Povestea cu Lizzie era una de dragoste, nu o afacere, iar Wolfe nu se putea sprijini decât pe propriile-i sentimente faţă de Lizzie, fascinanta roşcată din Kansas. Cineva bătu la uşă.

— Wolfe? spuse Meg Oakes, deschizând uşa. Trebuie să-ţi vorbesc. Îi indică un scaun.

— Ia loc.

— Ştiu de Lizzie.

— Soţul tău e gură-spartă.

— Şi Chelsea mi-a spus. Aseară. Am invitat-o la masă, iar ea ne-a spus întreaga poveste. Ar fi foarte drăguţă dacă… Ezită. O, la naiba, dacă nu m-ai omorât până acum, nu văd de ce ai face-o azi!

— Nu mai ocoli subiectul, Meg. Dă-i drumul.

— Aseară mi-a scăpat faptul că tu ai ştiut tot timpul cine erau ele în realitate. Am bănuit că ştiau deja. Wolfe o privi fără a-i veni să creadă.

— Tu eşti gură-spartă!

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Las-o baltă. Şi ce-a spus Chelsea?

— Te-a făcut jigodie. Wolfe zâmbi.

— Bănuiesc că am fost făcut şi mai rău decât atât.

— Michael, ştiu că ţii la Lizzie şi ar fi trebuit să-mi ţin gura şi să nu mă bag, dar am senzaţia că Chelsea îi va spune lui Liz şi…

— Bineînţeles că Chelsea îi va spune lui Liz. Astea două şi-au împărtăşit secretele de când erau în scutece!

— Pot să stau de vorbă cu ea dacă vrei. Wolfe clătină din cap.

— Nu, Oakes, de data asta am să-mi rezolv singur problemele.

Lizzie ştiu că Chelsea îi ascundea ceva şi nu putea suporta.

— Chelsea, spuse ea urmând-o prin apartament, trebuie să-mi spui!

— Să-ţi spun ce?

— Indiferent ce-mi ascunzi. Chelsea se opri în uşa camerei ei pe care o vopsise în albastru deschis, făcând-o în acest fel să pară mai mare.

— Cred că am să-i spun mamei să-mi trimită rochia de nuntă a bunicii şi să-mi decoreze camera într-un contrast între oraş şi sat. Îmi va aminti de mine.

— Chelsea!

— Nu în urechea mea, Lizzie.

— De la cine ai aflat tu în clasa a şaptea că scrisorile de dragoste pe care le primeai au fost scrise de Albert Sorenson? Cine te-a avertizat că mama ta va afla că te-ai rujat la balul din clasa a zecea?

— Iar pe perete voi atârna tabloul cu bunica şi bunicul, se făcu ea că nu aude.

— Cine te-a angajat?

— O, ce încet ai ţipat de data asta, Lizzie!

— Sunt disperată.

— De ce? Lizzie se sprijini de perete.

— Pentru că-l iubesc, Chels. Se uită la cea mai bună prietenă ei. Îmi ascunzi ceva despre el, nu-i aşa?

— Lizzie…

— Trebuie să-mi spui!

— Nu pot.

— E vorba de altă femeie.

— Nu fi proastă. Dădu din cap.

— Ştiu. Ştiu. Nu se putea să fie altceva. A mai fost căsătorit şi are cinci copii?

Chelsea râse.

— Chiar că eşti disperată.

— Cât de rău e?

— Nu cred că e chiar atât de rău. Sunt sigură că motivele sale pot fi înţelese.

— Care motive?

— Nu pot să-ţi spun.

— Ai aflat de la altcineva?

— Lizzie, nu am de gând să-ţi spun nimic. Va trebui să-l întrebi pe Michael.

— Ce? Că prietena mea cea mai bună ştie un secret întunecat despre el şi nu vrea să mi-l spună?

— Va şti exact despre ce vorbeşti, murmură Chelsea.

— A angajat alt designer, nu-i aşa?

— Lizzie, nu gândeşti clari

— Dacă ghicesc, ai să-mi spui?

— Nu te prinde disperarea, Lizzie. De ce nu te deplasezi până la biroul lui Michael ca să-l spânzuri cu capul în jos până îţi spune tot?

— Spune-mi ce este! Chelsea merse înapoi în hol şi de acolo în bucătărie. Lizzie o urmă. Amândouă erau încă în halatele de baie. Lizzie se întorsese de la Michael şi, după ce făcuse un duş, trăsese un pui de somn. Noaptea trecută nu reuşise să doarmă. Nu că ar fi deranjat-o acest lucru. Era îndrăgostită.

— Lizzie, îi spuse Chels în timp ce aprindea aragazul sub ibric, ştii că nu mă bag niciodată în legăturile tale.

— De când? îmi amintesc foarte bine că tu mi-ai spus că Armând Godwin era traficant de droguri.

— Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăla.

— Nu era traficant de droguri.

— Dar nu era nici profesor de istorie medievală aşa cum

ţi-a spus el, îţi aminteşti asta? Conducea un club amărât de noapte.

— Nu contează, Chelsea, te-ai băgat.

— Nu era potrivit pentru tine.

— Şi Michael e?

— Da, şi din cauza asta nu mă bag. Lizzie oftă şi încercă să se gândească la o nouă strategie, dar sună interfonul şi le făcu pe amândouă să sară speriate. Chelsea fu cea care răspunse.

— Cine e? întrebă Liz din bucătărie.

— Citez: „lupul”. Chelsea trase de cordonul capotului şi se întoarse în camera ei. Dacă nu te deranjează, o să-mi fac ieşirea cât mai repede.

Lizzie începu să măsoare camera cu paşi mari. Mâinile îi erau strânse în pumni, începuse să transpire. Michael urcă scările. Oare venise să se confenseze?

Dar ce avea de mărturisit? Noaptea trecută fusese perfectă. Atât de plină de promisiuni. Lizzie îşi dori ca sentimentul de fericire să dureze mereu. Îşi dori ca Michael s-o iubească tot atât cât îl iubea ea pe el.

Se auzi un ciocănit la uşă. Lizzie se uită prin vizor pentru a se asigura că e el, înainte de a deschide.

— Bună! Ce surpriză! O privi atent.

— Ţi-a spus Chelsea, nu-i aşa? O, Doamne, gândi Lizzie.

— Nu. Wolfe intră pe lângă ea în sufragerie. Sofaua era încă nestrânsă, dar camera suferise transformări considerabile. Pereţii erau de culoare bej, la ferestre se aflau jaluzele, iar mobila greoaie dispăruse. Wolfe îşi dădu seama că Lizzie se afla în stadiul incipient al unei minuni, dar era evident că încăperea avea să fie transformată într-un adevărat cămin pentru ea. Avea de gând să rămână la New York. Chelsea ieşi din camera ei.

— Michael, bună şi la revedere. Liz, ne vedem mai târziu.

Ieşi înainte ca unul din ei să fi avut timp să-i spună ceva.

Ibricul şuieră pe foc, iar Lizzie merse în bucătărie, întrebându-l pe Michael dacă nu doreşte o ceaşcă de ceai sau de cafea.

— Nu, mulţumesc. Îi vorbise atât de formal, iar Lizzie i-o spuse.

— Lizzie…

— Chelsea nu mi-a spus nimic. Ştiu că a aflat ceva, dar nu a vrut să-mi spună ce –Michael, ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi. Nu poate fi atât de rău încât să șteargă tot ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută…

— Doamne, nu o întrerupse el. Cel puțin sper că nu. Lizzie, eu te-am recunoscut.

Îl privi fără să înţeleagă. Michael îşi masă fruntea de parcă ar fi avut o durere de cap.

— Lizzie, am ştiut cine eşti din prima clipă în care te-am văzut.

— Ai ştiut? întrebă ea.

— Da. După ce am luat masa în seara aceea, am sunat-o pe mama şi am aflat totul. Ţi-am recunoscut zâmbetul, Lizzie. Făcu un pas înainte şi-i arătă cănile. Poţi să arunci cu ceva în mine, dacă vrei.

— Ştiai, repetă ea.

— Eram între ciocan şi nicovală. Pe de o parte era mama care îmi spunea să fiu drăguţ cu tine, de cealaltă nu ştiam ce anume doreşti şi am crezut că va fi mai bine să fiu prevăzător. Apoi am început să mă îndrăgostesc de tine şi n-am mai ştiut ce e mai bine să fac.

— Mă simt ca o proastă.

— Nu e cazul. Era speriat, dar Lizzie nu sesiză.

— Cu perucă pe cap, cu unghii false şi… şi tu ai ştiut chiar de la început. Lacrimi fierbinţi îi apărură la colţurile ochilor. O, Doamne, îmi vine să mor.

— Aş prefera să arunci cu ibricul ăla în mine, spuse Michael, lipsit acum de orice putere. Se apropie de ea. Lizzie…

Îl simţi apropiindu-se şi deschise ochii. Lacrimile se scurseră pe obraji.

— Pleacă, Michael, îl rugă. Te rog, pleacă.

— Ce importanţă are că am ştiut tot timpul? Lizzie, sunt îndrăgostit de tine. Pot…

— Nu! Acum suspina, furioasă pe ea însăşi, umilită. Nu înţelegi, Michael. Am devenit Elizabeth Guest pentru că doream să mă ajuţi. Nu am dorit să fiu favorizată în niciun fel. Am vrut să mă angajez pentru că sunt talentată, nu pentru că-ţi era milă de o fată din oraşul tău.

— Nu mi-a fost niciodată milă de tine, Lizzie, spuse Michael încet.

Se întoarse cu spatele la el, pentru a nu-i vedea lacrimile, aşa încât nu putu să observe teama de pe chipul lui. Şi nici dragostea. Ce mai conta? spunea că o iubeşte. Iar ea ştia că îl iubea la rândul ei. Dar ce luase naştere din dragostea lor? Dezamăgire. Minciuni. Neîncredere. Şi milă. Asta era cea mai rea parte: mila.

— Ai semnat contractul fără măcar să te uiţi la el. Abia dacă te-ai uitat la planurile mele. Şi spălătoria… ştiai că nu locuiesc acolo. M-ai lăsat să mint şi să sufăr de vinovăţie dându-mă drept ce nu eram, în timp ce tu râdeai de mine. Și noaptea

trecută… Nu am nevoie de mila ta! Wolfe se încordase.

— Vrei să-mi dai cei douăzeci de mii de dolari înapoi, sau poate că nu doreşti decât să uit noaptea trecută? Te-ar face să te simţi mai bine? Ei bine, nu pot. Nu vreau s-o fac, la naiba!

— Nu vreau decât să pleci, spuse ea. Acum. Atunci el făcu exact ceea ce-şi dorise:

plecă.

Wolfe nu era un bărbat răbdător. Dar nici subtil. Lizzie Olson era o femeie exasperantă, dar el o iubea. Nu-i era milă de ea. Nu îi fusese niciodată. Nu-şi irosea mila pe femei inteligente, capabile, şi pentru că nu era nici răbdător, nici subtil, simţi impulsul să urce cele patru etaje şi să-i spună motivele sale. Apoi ar face dragoste şi aşa s-ar termina totul.

Dar nu făcu toate aceste lucruri, deoarece o iubea pe Lizzie. Avea nevoie de ceva timp ca să se calmeze. Să se gândească la ce se întâmplase şi la motivele pentru care procedase aşa. La urma urmelor, oare el se înfuriase când aflase de minciuna ei? Când ea îi mărturisise? Nu. De fapt, se purtase ca un cavaler. Desigur, îşi permisese să fie cavaler din moment ce, pentru el, duplicitatea lui Lizzie nu constituise o noutate. A lui, însă, era, pentru ea.

Ceea ce nu făcea decât să-l supere pe el însuşi şi să-l îndemne să urce scările alea blestemate şi să-i spună ce simte.

Nu. Fii calm, omule, gândi el. Măcar o dată în viaţă, fii şi tu mai subtili

Lovi uşa de la ieşire, chemă un taxi pentru a ajunge la o întâlnire cu un editor. Cu gândul la Lizzie, negocie cel mai prost contract cu putinţă. Avea să înregistreze un record.

Şi avea să-i dea lui Lizzie tot timpul de care avea nevoie pentru a-şi veni în fire. Numai dacă nu avea nevoie mai mult de două zile: rezervele sale de răbdare şi subtilitatea nu aveau să-i ajungă pentru un interval mai mare de timp.

Odată aflat înapoi la birou, scoase contractul cu Manhattan Interiors. Şi iată-l acolo, negru pe alb. Răspunsul lui. Chicoti în sinea lui: „Te-am prins, dulcea mea Lizzie, te-am prins”.

Chelsea se întoarse la zece minute după plecarea lui Michael și o găsi pe Lizzie prăbușită pe canapea, plângând în hohote.

— Lizzie, spuse ea, eşti o ticăloasă.

— A ştiut de la început!

— Mare lucru! Lizzie se uită la prietena ei, care se plantase exact deasupra capului ei, pe braţul canapelei.

— Chelsea, tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să înţelegi.

— Ştiu. Dumnezeu a interzis tuturor s-o ajute pe Lizzie Olson. Exact ce spuneam. Eşti o ticăloasă. Omul e îndrăgostit de tine.

— Nu vreau milă.

— Michael al nostru nu e genul care să-şi reverse mila asupra oricui, mai ales dacă ştia că e tras pe sfoară.

— Dar el…

— Probabil că era zăpăcit ca naiba. Îţi dai seama? Biata Lizzie Olson din Wilson Creek îi apare la uşă, îl pune faţă în faţă cu propriile-i sentimente despre Kansas, se îndrăgosteşte de ea. La naiba, Lizzie, ar trebui să te bucuri că a ştiut de la început! Pentru că asta înseamnă că toate avansurile pe care i le-a făcut lui Elizabeth Guest, îţi erau de fapt adresate ţie. Chelsea oftă. Prostuţo!

Lizzie îşi trase nasul.

— Crezi că am reacţionat exagerat?

— Foarte, Lizzie, foarte!

— A plecat.

— I-ai cerut-o tu?

— Ei bine…

— Nu-i dai banii înapoi, nu-i aşa? Lizzie clătină din cap,

simţindu-se cumplit. Nu mai plânsese niciodată aşa de tare, dar nu se mai simţise niciodată atât de proastă. De fiecare dată când se gândea la tortura la care o supusese Michael, evitând să se gândească la clipele de extaz, simţea că-i vine să se înfăşoare într-un covor şi să rămână acolo.

Dar tortura la care îl supusese ea? Dacă o iubea într-adevăr, atunci suferea şi el, ştiind ce făcuse. Dar, cu toate acestea, nu putea să-i pară rău de el. Atunci se întrebă: „Oare îmi pare rău pentru mine? Vreau să-mi plâng de milă?”

— Mulţumesc lui Dumnezeu că a avut puţină grijă şi de mine, murmură Chelsea.

Lizzie scoase din buzunarul halatului o batistă udă şi-şi şterse ochii, după care-şi suflă nasul. După ce termină, observă că Chelsea îşi ţinea o mână la gură şi tremura. Lizzie o privi lung.

— Chelsea Barnard, râzi?

Chelsea se prăbuși pe pat peste Lizzie și izbucni în hohote de râs. Acum se ținea cu mâna de stomac.

— O, Doamne, mă doare! Cred că n-am mai râs aşa de tare în viaţa mea!

— Chelsea!

— Imaginează-ţi numai, ce-o fi gândit când am apărut la

petrecerea lui îmbrăcate cum eram, cu perucile alea pe cap, cu unghii false. Şi… Doamne, cred c-am să mor de râs. Lizzie se răsti la ea.

— Poate că ar fi fost mai bine să ne spună că ştie!

Chelsea încetă să mai râdă şi-şi sprijini capul într-o mână.

— Atunci, spuse ea, nu te-ai mai fi îndrăgostit niciodată de el şi aţi fi trecut amândoi prin viaţă întrebându-vă cum ar fi fost.

— O facem chiar şi acum, murmură Lizzie.

— Eşti o ticăloasă.

— Nu ştiu ce să fac, Chels. Eu… mi-e frică. Nu m-am mai simţit aşa niciodată. Dacă fac o greşeală… înghiţi în sec, simţind cum un nod de lacrimi i se adună în gât. Dacă nu mai vrea să mă vadă?

— nu fi sentimentală, Lizzie! Cei douăzeci de mii de dolari ai omului sunt în bancă, pe numele tău. Crede-mă, va dori să te vadă din nou.

— Chelsea, spuse Lizzie, simţind că-i vine să zâmbească, desigur! Asta e!

Chelsea ridică din sprâncene.

— Lizzie, te simţi bine?

— Mai bine ca niciodată! Chelsea, am un plan.

Lizzie şi Chelsea rămaseră în casă toată ziua de marţi şi lucrară. Miercuri, Lizzie, îmbrăcată ca Elizabeth Guest, merse pe Wall Street pentru a se întâlni cu Laura Gold, urmând cu stricteţe indicaţiile lui Chelsea. Lizzie îi explică Laurei că abia sosise în New York din Kansas, îi arătă câteva din planurile pe care le făcuse de-a lungul timpului în Wichita şi Kansas şi răspunse la o mulţime de întrebări. Acum înţelegea, desigur, de ce Michael nu-i dăduse Laurei numele de Elizabeth Guest, dar totul era în regulă. Lizzie îi era recunoscătoare: o scutise de o explicaţie destul de neplăcută. Dar el nu fusese împins la asta de vreun sentiment de milă pentru Lizzie.

De fapt, dacă se gândea mai bine, probabil că Michael se înfrânase destul de mult. Pentru a putea trata cu o falsă decoratoare. Cu cât se punea mai mult în locul lui, cu atât înţelegea mai bine cât de confuz trebuia să fi fost Michael. Să se îndrăgostească de o fată din oraşul lui, care umbla prin New York cu o perucă caraghioasă pe cap şi cu unghii roşii false.

Acum putea să râdă de asta. Ar fi vrut să râdă cu el, dar nu venise la ea, iar ea nu se va întoarce la el. El avea mândria lui, de ce n-ar avea-o şi ea pe a ei! Dar nu asta era problema. Nu putea să se întoarcă la el în genunchi; Te rog, Michael, iartă-mă

pentru că am reacţionat aşa… Te iubesc, noaptea mi-e dor de tine, am înţeles că nu ţi-a fost milă de mine… Dar fie-ţi milă acum!

La naiba, gândi ea. Nu pot face asta!

Iar Michael nu o făcuse să sufere chiar aşa de rău. Asta nu era un motiv de panică, ci unul de ambiţie. Să meargă mai departe. Îl cunoştea pe Michael Wolfe. Era un tip încăpăţânat: indiferent de cât l-ar fi durut pe el, avea să-i acorde ei tot timpul din lume pentru a fi o proastă. La urma urmelor, ea îl rugase să plece. Bineînţeles, nu crezuse că avea s-o facă. Sperase s-o ia în braţe, să facă dragoste cu ea pe sofaua din camera ei. L-ar fi îmbrăţişat chiar ea, dacă nu ar fi plecat atât de repede… şi ar fi mult mai bine dacă nu s-ar gândi acum la asemenea lucruri. Îi era destul de greu să se concentreze. Atunci înţelese că, în afara faptului că era încăpăţânat, Michael era şi un om de onoare. Naiba să-l ia! În orice caz, interviul cu Laura Gold merse bine: dorea ca Lizzie să semneze un contract. Joi, Lizzie semnă contracul, plaţi facturile, făcu un tur prin galeriile de artă în căutarea unor piese potrivite pentru biroul lui Michael, nu le găsi, dar scrise un bon de comandă pentru mobila pe care ar dori s-o cumpere pentru restul birourilor.

Vineri după-amiază, o sună pe Gwen Duprey la Wolfe

Associates şi-i spuse:

— Doamnă Duprey, eu sunt Lizzie Olson de la Manhattan Interiors. Da, mă simt bine. Dar dumneavoastră? Bine. Nu, nu e nevoie să-mi daţi legătura cu Michael Wolfe. Dacă vreţi, vă rog să-i spuneţi că nu voi reuşi să termin în timp util gama de culori. Exact. Mai am nevoie de cel puţin două săptămâni. Nu, trei. Vă rog să nu uitaţi să menţionaţi că acest fapt i se datorează şi din cauza aceasta va plăti ore suplimentare. Cred că nu mai mult de două mii de dolari. Aţi notat? Mulţumesc, doamnă Duprey.

Exact nouăzeci de secunde mai târziu, telefonul lui Lizzie sună. Ridică receptorul după exact cel de-al optulea semnal. Mâinile îi transpiraseră, iar inima îi bătea atât de tare încât o durea, dar reuşi să spună:

— Manhattan Interiors. Lizzie Olson la telefon.

— Mişcă-ţi fundul încoace! spuse Michael Wolfe. Repede!

— Dar, domnule Wolfe…

— Sper că nu vrei să vin eu să te aduc!

O căldură neaşteptată, dar delicioasă se răspândi prin trupul ei.

— Peste o oră?

— Treizeci de minute.

Ajunse acolo în patruzeci şi cinci de minute. Gwen nu era la birou. Atunci simţi că ceva nu era în regulă. Toate lucrurile de pe biroul ei erau strânse, de parcă plecase pentru toată ziua. Dar nu era decât ora trei după-amiaza. Uşa biroului lui Michael era închisă. Atunci Lizzie trecu în vârful degetelor prin toate cele patru birouri ale sale: gol, gol şi gol. Începuse să nu se simtă în largul ei.

Uşa lui Michael se deschise cu un scârţâit. Lizzie sări înapoi speriată, abia stăpânindu-se să nu ţipe, dar atunci îl văzu, sprijinit de tocul uşii, îmbrăcat cu un pulover de caşmir şi pantalon maron închis, cu părul la fel de alb şi aranjat, la fel de zvelt şi de puternic cum şi-l amintea ea. Nu trecuseră nici patru zile, dar ei i se părea că trecuse o veşnicie de când nu se văzuseră. Nimic nu se schimbase. Îl iubea acum la fel de tare ca oricând.

— M-ai speriat, spuse ea, revenindu-şi. Nu văd pe nimeni prin jur. Au plecat toţi la masă?

— Le-am dat liber mai devreme.

— Da? De ce?

— E vineri.

— Nu înţeleg. Zâmbi şi-şi încrucişa braţele la piept.

— Ştiu. Lizzie se întrebă dacă nu cumva fusese atrasă într-o capcană. Nu se gândise că-l va întâlni pe Michael singur. Dacă ar fi dorit aşa ceva, ar fi mers la el în apartament, fapt pe care îl evitase cu scrupulozitate, pentru că acolo se afla patul imens, minunat şi era plin de amintiri… şi pentru că nu se făcea. Erau o mulţime de lucruri de clarificat, de discutat Avea un plan, la naiba! Nu putea să fie abătută de la el de posibilitatea de a face dragoste cu el.

Dar, desigur, acest lucru se întâmplase deja. Iar Michael părea a avea propriul lui plan.

— Cred că poţi face ce doreşti. Tu eşti şeful.

— Din cauza părului alb. Îi făcu un semn către birou. Nu intri?

Lizzie luă loc pe unul din scaunele din lemn pe care şi-l trase până la marginea biroului lui, sperând ca el să nu-l înconjure şi să ia loc pe fotoliul din piele. Dar el nu făcu nimic din ce sperase ea. Luă loc pe canapeaua din spatele ei, aşa încât se văzu nevoită să-şi întoarcă scaunul. Michael îşi întinsese un braţ de-a lungul canapelei, iar Lizzie îşi imagină cum ar fi fost dacă ar fi stat şi ea acolo. Se întrebă cum de nu-i comentează ţinuta: pantaloni de mecanic, basma albastră, tricou cu emblema

de la Wichita State, pantofi sport, roşii.

Apoi observă felul lipsit de amabilitate în care o privea şi se miră că nu-i tăiase capul până acum.

— Trebuia să termini lista culorilor până marţi, spuse el. Contractul tău spune că, la o săptămână după ce ţi-am aprobat planurile, te obligi să prezinţi lista culorilor. Ţi-am aprobat planurile luni, dar, din moment ce a fost la sfârşitul zilei, ţi-am mai acordat o zi. Ea dădu din umeri.

— Mai am nevoie de cel puţin încă două săptămâni.

Era o minciună sfruntată, lista culorilor fiind gata, pe biroul ei. Era prezentarea finală a decoratorului şi consta în mostre de material, culori, fotografii ale unor piese de mobilier. Încă din primele secunde petrecute în birourile lui Michael, Lizzie avusese în cap culorile pe care avea să le folosească. În ultimele patru zile nu făcuse decât să pună totul la un loc. Ce altceva îi mai rămăsese de făcut decât să muncească?

— De ce?

— Am fost deranjată de la muncă. Observă o urmă de amuzament în ochii lui.

— Cât de deranjată? murmură el.

— Nu m-am putut concentra. Reuşise s-o tulbure, naiba să-l ia! Din cauza minciunilor tale! El se făcu roşu la faţă.

— Minciunile mele?! Ea încuviinţă calm.

— Da, din cauza lor nu m-am putut concentra atât de tare încât mi-am schimbat opțiunile de mai multe ori, m-am răzgândit chiar și în privința planurilor inițiale. Va trebui să-mi mai dai timp. Din moment ce totul e din cauza ta… am de gând să-ţi cer plata pentru ore suplimentare.

— Încearcă numai, dulceaţă mică!

— Încrederea, Michael. Încrederea este totdeauna importantă în relaţia client-designer. Tu mi-ai înşelat încrederea.

— Şi tu nu? îi zâmbi ameţitor.

— Eu?!

— Lizzie, spuse el răguşit, asta e cea de-a doua greşeală a ta.

— Nu, cred că este cea de a nu-ştiu-câta greşeală: am făcut o mulţime de greşeli. Vezi, eu sunt designer de interioare. Ştiu multe lucruri despre arhitectură, culoare şi în ce companie s-ar simţi mai bine o măsuţă italiană de lemn de trandafir. Dar partea legată de afaceri a meseriei mele a fost totdeauna un chin pentru mine. Poate că din cauza asta am dat faliment prima dată.

— Lizzie… îl privi.

— Vreau să-ţi povestesc, Michael! Trebuie.

— Nu trebuie, nu pentru mine.

— Atunci pentru mine.

— Lizzie… Se forţă să-l întrerupă pentru a putea continua.

— Nu a fost uşor să recunosc, nici măcar pentru mine. Îmi place să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic. Dar adevărul este că lucram cu un contract care nu-mi servea în întregime interesele.

— Spre deosebire de actualul contract.

— Într-un final m-am deşteptat şi am învăţat cum să cer ajutor. Chestia asta m-a costat afacerea. Lucram cu o firmă de construcţii din Kansas City. Când a sosit mobila, clientul meu s-a hotărât să o refuze. Toată munca de birou fusese făcută: planurile fuseseră aprobate, materialele, totul era bine… numai că, desigur, nu era aşa! El se pricepea la contracte mai bine decât mine. Aşa încât m-am dus la firma care trimisese mobila, dar şi ei ştiau contractele mai bine decât mine. Nu au vrut să ia mobila înapoi. A trebuit să o plătesc până la cea mai mică piesă.

— Vai!

— A fost o pagubă mult prea mare. Nu m-am putut descurca. Dezastru, lacrimi, sfârşitul. Este minunat să ai talent, dar este de folos şi puţină îndemânare în afaceri. Am făcut vreo două cursuri de management, mi-am angajat un avocat ca să-mi

întocmească un contract fără nicio scăpare, după care am venit la New

York. Îl privi. Te-am ales pe tine pentru că erai un om de succes şi mă întrebam pe câţi ca mine i-ai dus la faliment de-a lungul timpului. Bănuiam că este lipsit de scrupule. Doream să cred toate aceste lucruri, Michael, pentru că-mi făceau propriile greşeli mai puţin umilitoare. Credeam că măcar o dată în viaţă am fost şi eu deşteaptă… după care am aflat că tu ai ştiut de la bun început şi că nu ai fost decât amabil cu mine, la fel cum ai fost totdeauna. Mi-a fost teribil de ruşine.

— Şi ai fost furioasă, sublinie el încet. Ea zâmbi.

— Câte puţin din amândouă. Nu voiam să-i fie cuiva milă de mine. Dar teama de a nu fi compătimită de milă, m-a făcut să par nerecunoscătoare. Nu sunt, Michael. Ştiu foarte bine de ce sunt capabilă, îmi cunosc calităţile şi defectele. Dar e stupid şi crud să nu mulţumeşti pentru cadourile care ţi se fac din inimă. Când credeam că mă luaseşi drept Elizabeth Guest, mă simţeam de parcă mi s-ar fi cuvenit contractul cu Wolfe’s Associates, recomandarea către Laura Gold şi că totul s-ar explica doar prin simplul fapt de a mă afla în New York. Credeam că mi se cuvenea totul. Dar când am aflat că tu ai ştiut tot timpul că sunt Lizzie Olson…

— Ai crezut că le-ai primit de milă.

— Da, spuse ea, corect. Michael îşi întinse picioarele până ce aproape le atinse pe ale ei.

— Bineînţeles că nu ştii de câte ori te-am înjurat, spuse el. Şi n-ai să ştii nici de câte ori mi-am spus că ar trebui să te urc într-un avion şi să te trimit în Kansas. De câte ori nu m-am întrebat de ce m-am îndrăgostit de o intrigantă din oraşul meu natal. Eram mult prea enervat ca să-mi dau seama că se întâmplase din cauza copilăriei petrecute împreună, şi nu în ciuda ei. Lizzie, crede-mă, nu a fost niciun strop de milă în gestul meu. Era buimăceală şi… dragoste. Îi zâmbi. Dragoste, asta e. Acum nu mai sunt deloc confuz…

Înainte de a termina, Lizzie era în braţele lui. Michael râse şi îi pronunţă numele iar şi iar, după care gura lui o acoperi pe a ei, iar ea se atârnă de gâtul lui, deschizându-şi buzele limbii lui fierbinţi. Mâinile lui alunecară pe pantalonii ei până ce-i cuprinseră fesele în palme.

— Michael… Meg şi ceilalţi nu se mai întorc?

— Ştiu foarte bine că-şi pun vieţile în pericol, fără a mai pune la socoteală și slujbele dacă o fac.

— Bătrânul ticălos, Michael Wolfe. Se lipi de ea mai intim.

— Nu chiar, draga mea…

— Asta înseamnă că totul a fost pus la cale?

— Nimic deosebit pentru tine, draga mea. Iar acesta era planul B. Planul A nu trebuia pus în aplicare până marţi.

— Când nu ţi-aş fi adus la timp lista de culori şi materialele?

— Mda. Buzele lui se mişcau acum seducător peste ale ei, în timp ce-i mângâia coapsele. Ai fi avut nevoie de tot iadul ca să plăteşti.

— Ticălosule, ticălosule… oh Michael, ai idee ce-mi faci tu acum?

— Cred că am idee, spuse el strâmbându-se.

— Michael, am putea… aici, vreau să spun. Gemu încet simţindu-i mişcarea de răspuns. Nu cred că pot aştepta. Zâmbind, îşi plimbă în continuare mâinile pe ambele părţi ale trupului ei, până sub sâni.

— Dar alergiile tale? îi descheie sutienul.

— Cred că te va înnebuni dacă vei atinge vinilinul canapelei mele cu pielea goală.

— Aşa se va întâmpla, te asigur, spuse ea inspirând scurt când îi simţi palmele reci pe sâni. Dar nu din cauza vreunei alergii… Oh, Michael!

Îi ridicase tricoul şi-şi coborâse gura spre unul din sâni, mângâind cu vârful limbii un sfârc roz. Îi dezbrăcă cămaşa, apoi veni rândul pantalonilor ei, cămăşii lui, pantalonilor lui, până când erau amândoi întinşi goi pe canapeaua de vinilin. Lizzie râse, rostogolindu-se deasupra lui.

— Cine ar fi crezut? spuse ea.

— Îţi pasă?

— Niciun strop. Se arcui asupra lui conducându-l în ea, încet, până când gemu şi el. Pentru o clipă nu mişcă niciunul.

— Michael, chiar te iubesc! îi răspunse mişcându-se în ea, apoi iar, până când ajunseră să se mişte împreună, plini de pasiune. Şi totul fu ca la început şi cum avea să fie de fiecare dată: căldura, lumina, culorile, mişcarea. Diferite şi cu toate acestea la fel. Şi fără de sfârşit. Ca dragostea lor.

Apoi se lăsă din nou liniştea, amândoi erau acum liniştiţi, respirau greu, fără a se mai mişca. Lizzie îşi schimbă uşor poziţia. O lovi o idee.

— Michael?

— Da, iubire.

— Cred… Crezi că am putea s-o facem din nou? îşi ridică o sprânceană.

— Va fi o mare plăcere, dar eşti sigură?

— Mmm, da! Eu… cred că e o reacţie alergică. Michael îşi ridică şi cealaltă sprânceană.

— Canapeaua, canapeaua, nu tu! Cu toate acestea, o făcu să plătească pentru remarca făcută, iar ea fu fericită să se supună.

CAPITOLUL 11

Trei luni binecuvântate mai târziu, Lizzie era mai îndrăgostită decât îndrăznise ea să spere că ar fi posibil… şi muncea mai din greu decât o făcuse vreodată în viaţă. Manhattan Interiors îşi făcuse o reputaţie. Deschiderea birourilor Wolfe's din seara următoare nu va face decât s-o consolideze. Totul era gata: covoarele erau pe jos, pereţii erau zugrăviţi, mobila era la locul ei. Lizzie era satisfăcută.

Cu o singură excepţie: nu găsise încă niciun obiect de artă pentru biroul lui Michael.

— Cred că voi şti ce vreau numai în clipa în care l-aş vedea, le spunea ea lui Meg şi lui Chelsea la masa de prânz.

— Ar fi bine să ştii ce vrei cât mai curând, o avertiză Chelsea. Îl ştii pe Michael! La el dragostea nu-i oarbă. Ştie că ţi-au mai rămas trei mii de dolari pentru obiectul de artă din biroul lui. Şi artă va dori. Lizzie pufni pe nas.

— Te-am înşelat eu vreodată?

— Nu, prostuţo, nici măcar pe cei care au meritat-o…

— Nu ştiu, le întrerupse Meg veselă. Michael spunea că biroul lui arată cam pustiu. A ameninţat că-şi va aduce sculptura lui înapoi.

— Nu! spuse Lizzie pălind.

— Până acum ar fi trebuit să-l cunoşti pe Wolfe al nostru… spuse Meg zâmbind.

Da, îl cunoştea, fiecare părticică din el. Era totdeauna în mintea ei. Dar asta nu însemna că nu avea gust pentru decoraţiuni interioare. Chiar avea să-şi aducă oribila sculptură înapoi, dacă asta-i convenea. Chiar se certase cu ea când văzuse noul scaun de piele pe care i-l adusese şi-şi ceruse vechiul scaun din vinilin înapoi. Lizzie îi răspunse că da, aşa va face şi-şi puse din nou unghiile false. Cu asta îl potolise. Noul scaun, promisese ea, va fi, magnific, iar după o zi nu va mai dori să se despartă de el! De acest lucru, îi spusese el, se îndoia foarte tare… mai ales acum, când o cunoştea pe Lizzie. Michael adoptase o cu totul altă atitudine faţă de orele sale libere. Încă mai ura zilele de luni, dar din cu totul alte motive: weekend-ul era acum minunat.

— Mă voi gândi eu la ceva, murmură Lizzie.

— Cât e ceasul?… O, Doamne, am să întârzii! Meg sări în picioare. Plătiţi voi, da? I-am promis lui Wolfe să-i iau părinţii de la aeroport.

— Părinţii lui? întrebă Lizzie.

— Mabel şi Harold? întrebă şi Chelsea.

— Wolfe nu v-a spus? Oh, eu şi gura mea mare! l-a invitat la inaugurare.

— Aşteaptă, spuse Lizzie gânditoare. Aşteaptă… ştiu! Chelsea oftă.

— Ce, Lizzie?

— Obiectul pentru biroul lui Michael. Chelsea, ţi-ar plăcea să câştigi trei mii de dolari repede? Chelsea, fiind Chelsea, se arătă dornică sa afle cum.

În acea seară Lizzie sosi prima în biroul lui Michael. Nu-ifusese deloc ușor să scape de el. Trecuse pe la el în jur de ora trei şi-i sugerase să-şi aducă rochia şi să se schimbe acolo. Ea-i pusese în vedere că avea nevoie de patru ore pentru a fi gata la timp. Michael răspunsese că ştia prea bine. Trupul începuse deja să-i reacţioneze: ştia foarte bine la ce se gândise el. Dar mai ştia de asemeni şi ce avea ea de făcut, aşa încât recurse la rezervele de voinţă şi pretinse că avea emoţii mult prea mari şi îşi dorea să rămână acasă să se îmbrace. Michael se dovedi a fi greu de

convins.

— Emoţii? N-ai avut în viaţa ta emoţii! se răsti la ea.

Apoi începuse să-i arate cum s-ar simţi dacă ar avea într-adevăr emoţii, ceea ce era exact felul în care se simţea ea. Îi murmurase că Chelsea avea să fie plecată toată după-amiaza. Nu se mai deranjară să întindă canapeaua.

— Acum Lizzie era sigură că avea emoţii. Îi zburau ca nişte fluturi mari în stomac. Scoase ciocanul şi un cui şi instala obiectul de artă… iar Michael intră pe uşă.

— Nu trebuia să vii decât peste un sfert de oră, îi spuse ea. Se încruntă.

— Mi-a mirosit mie o intrigă… Ce pui la cale?

— Eu? Dădu din umeri, uimită că Michael nu observase încă nimic. Dar privirile lui rătăceau asupra ei, iar ea-şi aminti într-un final ca purta o rochie nouă de seară. Era în genul celor pe care le-ar fi purtat Elizabeth Guest, dar avea culorile preferate ale lui Lizzie Olson. Era foarte sexy. Clătină din cap.

— Nimic, doar o idee de moment…

— Aşteaptă o secundă, spuse el amenințător. Dă-te la o parte, femeie. În numele iadului, ce… Se uita la pictură. Inima lui Lizzie bătea nebuneşte.

— Nu-mi vine să cred, murmură el. Se uită la semnătură.

Chelsea Barnard. Apoi o privi pe Lizzie. Glumeşti! Lizzie clătină din cap.

Michael oftă complet surprins. Oare când se vor opri aceste două femei să-l mai ia prin surprindere? Că Chelsea era capabilă de o asemenea pictură… şi că Lizzie ştia exact ce anume îşi dorise el pentru birou. S-ar putea uita la el zi de zi… Acum patru luni ar fi pălit numai la gândul că ar face aşa ceva. Acum… acum de când apărue Lizzie în viaţa lui, era exact ce-și dorsa să facă. Culorile erau palide dar vesele. Stilul era primitiv, dar cultivat în acelaşi timp, sugera mândrie, dar şi umilinţă, speranţă.

Subiectul era unul foarte cunoscut de Wolfe: Wilson Creek, Kansas.

Mai exact, Wolfe's Paint and Walipaper Supply Store. Chelsea surprinsese fiecare nuanţă a vechiului magazin, inclusiv grădina cu flori a lui Mabel, din faţă.

— Va avea nevoie de o ramă nouă, spuse Lizzie şovăitoare. Chelsea a promis că va face rost de una.

— Nu, e perfect. Arătă stejarul de lângă casă. Chelsea îi pictase chiar şi căsuţa lui din el. Am construit-o când aveam unsprezece ani, continuă el. Săteam acolo şi-mi imaginam locurile pe unde voi merge, lucrurile pe care le voi face.

— Şi eu am făcut la fel… după ce-ai plecat, zâmbi ea melancolică.

— Ce amintiri frumoase, nu-i aşa, Lizzie? îl luă de mână şi se sprijini de el.

— Da, sunt frumoase.

— Ce crezi că vor spune mama ta şi părinţii mei când vor vedea asta?

Lizzie zâmbi.

— Că ar trebui să ne întoarcem acasă. Dar nu e nevoie să-ţi faci probleme pentru mama mea. Numai gândul la New York o îngrozeşte.

— Chiar crezi? Mama spunea că se distrează mai bine ca niciodată…

— Se distrea… Michael, despre ce tot vorbeşti?

— Dacă tu i-ai putut da lui Chelsea trei mii de dolari pentru o pictură pe care n-ar fi vândut-o niciodată, şi eu am putut trimite lui Hazel Olson şi părinţilor mei bilete de avion până la New York, rezervări într-un hotel drăguţ, şi…

— Vrei să spui că mama mea e aici!

— Pentru debutul în New York al fiicei sale! Desigur! A spus că nu ar vrea să rateze aşa ceva, mai ales dacă plătesc eu. E un om foarte… sincer şi drept. Hildie şi Jake şi-au plătit singuri

biletele.

— Şi ei sunt aici?

— De câte ori au ocazia să vadă inaugurarea agenţiei literare Wolfe’s Associates?

— Michael! El zâmbi.

— Sunt plin de surprize, nu-i aşa? Am crezut că-ţi datorez vreo câteva!

— Şi-mi spuneai mie că sunt lipsită de scrupule!

— Eşti, iubita mea… în mai multe feluri decât crezi! Cu toate acestea, nu mă plâng. Lizzie îl sărută.

— Te iubesc. Da, spuse el, mai e ceva.

— Ceva?

— Am crezut că familiile noastre vor afla despre noi. Sunt curioşi… Ştii, nu ai făcut niciodată un secret din faptul că mă dispreţuieşti.

— Sunt „sinceră” ca mama.

— Mmm. Ce crezi că ar trebui să le spunem?

— Ei bine, dacă nu eşti pregătit să spui oamenilor din Wilson Creek că te-ai îndrăgostit de una de-a lor… Dădu din umeri. Voi înţelege.

— Pe dracu’, ai înţelege! O întoarse cu faţa spre el. Şi sunt pregătit. Mai mult decât atât. Dar nu aş vrea să creadă cei

de acolo că m-a luat valul. Nu?

— Nu înţelegi? Lizzie, vreau ca ei să afle că te iubesc. Vreau ca toată lumea să afle asta. Mama ta mai are grădina cu flori?

— Da. Trandafiri, zorele şi alte flori. De ce?

— De când eram copil, am visat să mă însor într-o grădină plină de flori din Kansas. Ca a mamei tale. Zâmbi tandru, îmbrăţişând-o pe Lizzie. Căsătoreşte-te cu mine, Lizzie. Lasă-mă să trăiesc cu tine şi să te iubesc toată viaţa.

Lizzie zâmbi ameţită de fericire.

— E un ordin sau o întrebare? Dacă este un ordin…

— M-ai văzut pe mine dând ordine?

— Ştiu, nu e stilul tău. Ceea ce înseamnă că e o întrebare, corect?

— Lizzie, iubita mea cea minunată, vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ai mai putea enumera încă vreo câteva adjective: încrezută, impertinentă… Da.

— Da, ce?

— Da, frumoasă, delicioasa, impertinenta, încrezuta iubită, se va căsători cu tine şi va trăi alături de tine şi te va iubi totdeauna. Ea se opri. Dar mai e ceva.

El se încruntă.

— Mai e ceva?

— Grădina mamei mele înfloreşte în mijlocul lui iulie, ceea ce, dacă ai să te uiţi în calendar, este peste exact trei săptămâni.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să facem anunţul şi să ne logodim deseară, nu-i aşa?

— Ceva îmi spune că a fost un plan murmură Lizzie în braţele lui. Te iubesc Michael Wolfe. Încă se mai sărutau când sosiră familiile Wolfe, Olson, Terwillinger cinci minute mai târziu, împreună cu Chelsea Barnard

— De asta încercam eu să vă avertizez! spuse ea.

Lizzie nu fu sigură dacă se referea la pictura ei sau la Michael.

— Înţeleg, spuse Hazel. Chiar că e o surpriză. Cu toate acestea, Lizzie nu era chiar atât de sigură.

— Perfect, spuse Mabel, absolut perfect.

— Nici nu aş fi putut cere mai mult, spuse şi Harold.

— N-am ştiut niciodată că e capabilă de aşa ceva.

Era evident că Michael nu era la fel de buimăcit ca Lizzie.

— Exageraţi puţin, dar nu mă plâng.

— Exagerăm, spuse Hildie. Michael, cineva ar fi trebuit să-ţi deschidă ochii acum câţiva ani!

— Hildie, o avertiză Jake. Lizzie chicoti, Michael era puţin zăpăcit de reacţia ei.

— Pardon? spuse el.

— Nu exageram deloc cu privire la sora mea.

— Mă refeream la pictură. Habar nu am… O privi pe Lizzie. Totdeauna e aşa?

Lizzie încuviinţă.

— Temperament fierbinte.

— Înţeleg. Crezi că va încerca „să-mi deschidă ochii” la nuntă?

— Nu, dacă îţi îmbunătăţeşti manierele…

— Nuntă? se încruntă Hildie. Sora ei arăta minunat, gândi Lizzie. Era genul de femeie lipsită de complexe, care se simţea bine în orice loc.

— Vrei să spui?… Izbucni în râs. Lizzie, nu ţi-am spus eu de acum cincisprezece ani că bărbatul ideal pentru tine este Michael Wolfe? Sora ei zâmbi.

— Ba da, dar pe atunci era un nesuferit.

— Ca şi tine, dragostea mea, ca şi tine, spuse Michael.

— Ştiu, spuse Hildie, de asta am crezut totdeauna că veţi

face o pereche minunată!

Michael râse, urmat apoi de Lizzie şi de toţi ceilalţi, inclusiv de Hildie căreia nu părea să-i pese că până atunci nu spusese nimic potrivit. După aceea îşi îmbrăţişa sora şi începu să plângă. Începură să sosească oaspeţii; Hildie îşi şterse ochii şi, din câte îşi dădu Lizzie seama, se distra de minune. Dar reuşi totuşi să-şi ţină gura închisă şi să-l lase pe viitorul cumnat să facă anunţul căsătoriei. Michael nu făcu risipă de cuvinte Spuse că el şi Lizzie Olson se vor căsători în oraşul lor natal, Wilson Creek, Kansas – „cu o populaţie de şapte sute locuitori, sau cam aşa ceva – peste trei săptămâni. Apoi îşi ridică paharul de şampanie şi-i zâmbi lui Lizzie. De parcă ar fi fost singuri.

— Pentru dragostea vieţii mele, spuse el. Lizzie zâmbi.

— Pentru dragostea mea.

SFÂRŞIT